

საქმენებლო უკონსტიტუციო ნაკონსტიტუციო დავები

კრებულში გამოქვეყნებულია ერთგვაროვანი სასამართლო პრაქტიკის ჩამოყალიბებისა და სამართლის განვითარებისათვის მნიშვნელოვანი გადაწყვეტილებები. ამ და სხვა საქმეთა მოძებნა შესაძლებელია საქართველოს უზენაესი სასამართლოს ვებ-გვერდზე: http://www.supremecourt.ge/default.aspx?sec_id=133&lang=1

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს გადაწყვეტილებანი
ადმინისტრაციულ საქმეებზე
2014, №11

Decisions of the Supreme Court of Georgia
on Administrative Cases
(in Georgian)
2014, №11

Entscheidungen des Obersten Gerichts von Georgien
in Verwaltungssachen
(in der georgischen Sprache)
2014, №11

Решения Верховного Суда Грузии
по административным делам
(на грузинском языке)
2014, №11

ტექნიკური რედაქტორი **მარიკა მაღალაშვილი**

რედაქციის მისამართი: 0110, თბილისი, ძმები ზუბალაშვილების
ქ. №32, ტელ: 298-21-03; www.supremecourt.ge

ჟურნალი გამოდის საქართველოს უზენაესი სასამართლოსა და
საქართველოს იუსტიციის უმაღლესი საბჭოს საერთო
სასამართლოების დეპარტამენტის მხარდაჭერით

ნებართვა მშენებლობაზე

გადაწყვეტილება საქართველოს სახელმწიფო

№ბს-60-55(კ-13)

2 ივლისი, 2013 წ., ქ. თბილისი

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს ადმინისტრაციულ
საქმეთა პალატა

შემადგენლობა: ნ. წკეპლაძე (თავმჯდომარე, მომხსენებელი),
მ. ვაჩაძე,
პ. სილაგაძე

დავის საგანი: ინდივიდუალური ადმინისტრაციულ-სამარ-
თლებრივი აქტების ბათილად ცნობა;

აღწერილობითი ნაწილი:

მოსარჩელე: შპს „...“

მოპასუხეები: ქალაქ თბილისის მერია; სსიპ თბილისის არ-
ქიტექტურის სამსახური

მესამე პირი: შპს „რ...“

სარჩელის სახე: საქართველოს ზოგადი ადმინისტრაციული
კოდექსის მე-60¹ მუხლისა და ადმინისტრაციული საპროცესო
კოდექსის 22-ე მუხლის საფუძველზე ინდივიდუალური ადმი-
ნისტრაციულ-სამართლებრივი აქტების ბათილად ცნობა;

სარჩელის საგანი:

1. ქ. თბილისის მერიის სსიპ არქიტექტურის სამსახურის 2011
წლის 22 ნოემბრის №12/155700-13 ინდივიდუალური ადმინის-
ტრაციულ-სამართლებრივი აქტის ბათილად ცნობა;

2. ქ. თბილისის მერიის 2012 წლის 19 ივლისის №2065 განკარ-
გულების ბათილად ცნობა.

სარჩელის საფუძველი:

ფაქტობრივი: 2011 წლის 22 ნოემბრის ქ. თბილისის მერიის
სსიპ არქიტექტურის სამსახურის №12/155700 აქტით შპს „რ...“
ქ. თბილისში, ... №5-ის ფასადზე I კლასის სარეკლამო აბრების
განთავსების ნება დაერთო. აღნიშნული ადმინისტრაციულ-სა-
მართლებრივი აქტი მოსარჩელემ გაასაჩივრა ქ. თბილისის მე-
რიაში, რომელმაც ადმინისტრაციული საჩივარი 2012 წლის 19
ივლისის №2065 განკარგულებით არ დააკმაყოფილა. მოსარჩე-
ლის განცხადებით, შპს „რ...“ სარეკლამო აბრა განთავსებულია
მის საკუთრებაში არსებულ კედელზე, რაც ზიანს აყენებს შპს

„...“ სამეწარმეო ინტერესებს, რადგან ხშირად კომპანიის ადგილი სარეკლამო აზრის გამო შპს „რ...“ საკუთრება ჰგონიათ, აგრეთვე აზრა განთავსებულია მოსარჩელის საკუთრებაში არსებულ ფასადზე, რითაც ილახება შპს „...“, როგორც მესაკუთრის ინტერესები.

სამართლებრივი: მოსარჩელე მიიჩნევს, რომ გასაჩივრებული ინდივიდუალური ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტები უნდა გაუქმდეს ზოგადი ადმინისტრაციული კოდექსის მე-60¹, 96-ე მუხლების, „ბინათმესაკუთრეთა ამხანაგობის შესახებ“ კანონის მე-10 მუხლისა და ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის 22-ე მუხლის საფუძველზე.

მოპასუხეს – ქალაქ თბილისის მერიის სსიპ არქიტექტურის სამსახურს წერილობითი შესაგებელი საქალაქო სასამართლოში არ წარმოუდგენია.

მოპასუხე – ქალაქ თბილისის მერიის წარმომადგენლის შესაგებელი:

ფაქტობრივი – მოპასუხე – ქალაქ თბილისის მერია არ დაეთანხმა სასარჩელო მოთხოვნებს მათი უსაფუძვლოების გამო. მერიის წარმომადგენლის განმარტებით, შპს „რ...“ მინიჭებული ნებართვა სარეკლამო აზრის განთავსების თაობაზე კანონიერია, ვინაიდან განთავსებული რეკლამა თავისი მახასიათებლებით განეკუთვნება პირველი კლასის ობიექტს. ბინათმესაკუთრეთა ამხანაგობის საერთო ქონებაზე – ფასადზე მისი განთავსებით ბინათმესაკუთრეთა ამხანაგობის წევრთა ინდივიდუალური ქონების განოყენებაზე იგი არ ახდენს გავლენას და წარმოადგენს ამხანაგობის საერთო ქონების ისეთ განვითარებას, რომელიც არ იწვევს ინდივიდუალურ საკუთრებაში არსებული ფართის გაზრდას ან ინდივიდუალური საკუთრების წარმოშობას. შპს „რ...“ რეკლამა არის განთავსებული იქ, სადაც მას ნება დაერთო, ანუ იმ საკადასტრო ერთეულზე, რომელზეც ნებართვა გაიცა.

მესამე პირის – შპს „რ...“ წარმომადგენლის თ. ტ-ის შესაგებელი:

ფაქტობრივი: მესამე პირის შპს „რ...“ წარმომადგენელი არ დაეთანხმა სასარჩელო მოთხოვნებს. მისი განმარტებით, ქალაქ თბილისის არქიტექტურის სამსახურისა და ქალაქ თბილისის მერიის მიერ ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტების გამოცემით კანონმდებლობა არ დარღვეულა.

სამართლებრივი: მესამე პირის – შპს „რ...“ წარმომადგენელს სასარჩელო მოთხოვნის სამართლებრივ საფუძვლიანობაზე არ უმსჯელია.

საქმის გარემოებები:

შპს „...“ ქ. თბილისში, ... №5-ში განთავსებულ ..., ... ქუჩის და-საწყისში, ეწევა სამეწარმეო საქმიანობას.

ამავე მიკრო საფინანსო ორგანიზაცია შპს „რ...“ ეწევა სა-მეწარმეო საქმიანობას.

2011 წლის ქალაქ თბილისის სსიპ არქიტექტურის სამსახუ-რის №12/155700-13 წერილობითი თანხმობის საფუძველზე შპს „რ...“ I კლასის სარეკლამო აბრის განთავსების ნება დაერთო.

აღნიშნული ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტი მო-სარჩელემ გაასაჩივრა ზემდგომ ადმინისტრაციულ ორგანოში ქალაქ თბილისის მერიაში, რომელმაც ადმინისტრაციული საჩი-ვარი ქალაქ თბილისის მერიის 2012 წლის 19 ივლისის №2065 განკარგულებით არ დააკმაყოფილა.

რაიონული/საქალაქო/ სასამართლოს გადაწყვეტილება/სარეზოლუციო ნაწილი:

თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქ-მეთა კოლეგიის 2012 წლის 26 სექტემბრის გადაწყვეტილებით შპს „...“ სარჩელი არ დაკმაყოფილდა.

სასამართლოს მიერ უდავოდ მიჩნეული ფაქტები:

მოპასუხე სამსახურის 2011 წლის 22 ნოემბრის №12/155700 ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტით დადასტურდა შპს „რ...“ კუთვნილი სარეკლამო აბრის (როგორც პირველი კლასის ობიექტის, რომელსაც არ სჭირდება მშენებლობის ნებართვის გაცემა) ქ. თბილისში, ... №70-ში მისსავე კუთვნილი ფართის (სა-კადასტრო კოდი №...) ფასადზე განთავსების შესაძლებლობა.

სარეკლამო აბრა „რ...“ განთავსდა შენობის ... ქუჩაზე გამო-მავალ ფასადზე.

მოსარჩელემ ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტი გაა-საჩივრა ქალაქ თბილისის მერიაში და სსიპ არქიტექტურის სამ-სახურის მიერ გაცემული დასტურის ბათილად ცნობა მოითხო-ვა.

ქალაქ თბილისის მერიის 2012 წლის 19 ივლისის №2065 გან-კარგულებით შპს „...“ ადმინისტრაციული საჩივარი არ დაკმა-ყოფილდა.

სასამართლოს მიერ სადავოდ მიჩნეული ფაქტები:

სადავოა, რომ ქ. თბილისში, ... ქ. №70-ში (იგივე ... (... გამზ) ქ. 5) მდებარეობს ორ საკადასტრო ერთეულად დაყოფილი უძრავი ქონება, კერძოდ:

ა) უძრავი ნივთი საკადასტრო კოდით №..., მიწის ნაკვეთი 11706 კვადრატული მეტრი, მასზე განთავსებული შენობა №3

საერთო ფართით 872,5 კვადრატული მეტრის ფართით. მოპასუხე სამსახურის 2011 წლის 22 ნოემბრის №12/155700 ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის გამოცემისას ამ უძრავი ქონების თანამესაკუთრედ მოსარჩელე არ იყო რეგისტრირებული, ხოლო შპს „რ...“ საკუთრებად რეგისტრირებული იყო შენობა №3-ის პირველ სართულზე არსებული 81,95 მ2 ფართი;

ბ) უძრავი ნივთი საკადასტრო კოდით №..., მიწის ნაკვეთი 180 კვადრატული მეტრი მასზე განთავსებული შენობით. მოპასუხე სამსახურის 2011 წლის 22 ნოემბრის №12/155700 ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის გამოცემისას ამ უძრავ ნივთზე თანამესაკუთრებად რეგისტრირებულნი იყვნენ როგორც მოსარჩელე (შენობის 339 კვადრატულ მეტრ ფართზე), ასევე შპს „რ...“ (შენობის 36 კვადრატულ მეტრ ფართზე).

სასამართლოს შეფასება სადავო ფაქტებთან მიმართებაში:

საქალაქო სასამართლომ დადგენილად მიიჩნია, რომ ფასადი, რომელზედაც განთავსდა სარეკლამო აბრა ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის გამოცემისას, საჯარო რეესტრის მონაცემის მიხედვით არ ეკუთვნოდა მოსარჩელეს.

ამასთან, სასამართლოს მიაჩნია, რომ სარეკლამო აბრა განთავსებულია ბინათმესაკუთრეთა ამხანაგობის საერთო ქონებაზე და არ წარმოადგენს მოსარჩელის ინდივიდუალურ საკუთრებას.

საქალაქო სასამართლომ დადგენილი ფაქტობრივი გარემოებებისა და „ბინათმესაკუთრეთა ამხანაგობის შესახებ“ კანონის მე-10¹, მე-5, მე-7 მუხლების ანალიზის შედეგად მიიჩნია, რომ შპს „რ...“ კუთვნილი სარეკლამო აბრის განთავსება არის შპს „რ...“ ინდივიდუალური საკუთრებაში არსებული ქონების (მდებარე ქ. თბილისში, ... ქ. №70 (იგივე ... (... გამზ.) ქ. №5)) ისეთი განვითარება, რომელიც გავლენას ახდენს ბინათმესაკუთრეთა ამხანაგობის წევრთა საერთო ქონებაზე, თუმცა არ ითვალისწინებს ინდივიდუალურ საკუთრებაში არსებული ქონების გაზრდას ან/და ახალი ინდივიდუალური საკუთრების საგნის წარმოშობას. ამდენად, სადავო საკითხი არ საჭიროებდა ბინათმესაკუთრეთა ამხანაგობასთან შეთანხმებას.

სასამართლოს დასკვნები – საქალაქო სასამართლომ მიიჩნია, რომ შპს „...“ სარჩელი უსაფუძვლოა და არ უნდა დაკმაყოფილდეს.

სამართლებრივი შეფასება /კვალიფიკაცია/:

საქალაქო სასამართლომ გადაწყვეტილების გამოტანისას

იხელმძღვანელა საქართველოს ზოგადი ადმინისტრაციული კოდექსის 34-ე მუხლითა და „ბინათმესაკუთრეთა ამხანაგობის შესახებ“ კანონის მე-10¹, მე-5, მე-7 მუხლებით.

აპელანტი: შპს „...“

მონინალმდგე მხარე: ქალაქ თბილისის მერია, ქალაქ თბილისის მერიის სსიპ არქიტექტურის სამსახური

მესამე პირი – შპს „რ...“

აპელაციის საგანი და მოცულობა /ფარგლები/:

თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიის 2012 წლის 26 სექტემბრის გადაწყვეტილების გაუქმება და ახალი გადაწყვეტილებით სარჩელის დაკმაყოფილება.

აპელაციის მოტივები:

ფაქტობრივი: აპელანტის განმარტებით, სასამართლოს მიერ არასწორადაა განმარტებული ინდივიდუალური საკუთრებისა და საერთო ქონების შინაარსი. აპელანტის მტკიცებით, სარეკლამო აბრა განთავსდა არა შპს „რ...“ საკუთრებაში არსებული ქონების მხარეს, არამედ მეორე სართულზე, სადაც აპელანტის საკუთრების ობიექტია განთავსებული და, ამასთან, არ წარდგენილა სათანადო ამონაწერი ამხანაგობის წინაშე. აპელანტი მიიჩნევს, რომ სარეკლამო აბრის განთავსების საკითხი უნდა განეხილა ბინათმესაკუთრეთა ამხანაგობას, ვინაიდან ბინათმესაკუთრეთა ამხანაგობის საერთო ქონების ისეთი განვითარება, რომელიც მნიშვნელოვნად ცვლის ამხანაგობის ქონებას და გავლენას ახდენს მესაკუთრეთა მხრიდან ქონების გამოყენებაზე, ამიტომ, საჭირო იყო ამხანაგობის წევრთა ნებართვა.

უძრავი ნივთი საკადასტრო კოდით №... მიწის ნაკვეთი ამავე საკადასტრო კოდით, 180 კვადრატული მეტრი მიწის ნაკვეთი მასზე განთავსებული შენობით. მოპასუხე სამსახურის 2011 წლის 22 ნოემბრის №12/155700 ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის გამოცემისას ამ უძრავ ნივთზე თანამესაკუთრებად რეგისტრირებულნი იყვნენ როგორც მოსარჩელე, აგრეთვე შპს „რ...“.

სასამართლო დადგენილად მიიჩნევს იმ გარემოებას, რომ ეს ქონება (ორივე ქონება წარმოადგენს №3-ს) ორ საკადასტრო ერთეულად იყო დაყოფილი და პირველ სართულზე შპს „რ...“ გააჩნდა საკუთრება 36 კვადრატული მეტრი, მიუხედავად ამისა, ის მაინც მართებულად თვლის აქტს და საერთოდ არ მსჯელობს, თუ რატომ არ მოხდა ამონაწერის სწორად წარდგენა მე-

რიაში, მით უფრო, მაშინ როდესაც ამ გარემოებას არსებითი მნიშვნელობა გააჩნდა. აპელანტის მტკიცებით, შპს „რ...“ მერია შეცდომაში შეიყვანა ადმინისტრაციული წარმოებისას, რადგან ზუსტად არ წარადგინა განსათავსებელი აბრის მდებარეობა და მდგომარეობა, რასაც შედეგად უკანონო ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის გამოცემა მოჰყვა, ვინაიდან აბრა სწორედ აპელანტის ინდივიდუალურ საკუთრებაში არსებულ ფასადზე განთავსდა. აპელანტმა მიიჩნია, რომ არქიტექტურის სამსახურისათვის ფაქტობრივი გარემოებების სწორად წარდგენის შემთხვევაში შედეგი სხვანაირი იქნებოდა. არქიტექტურის სამსახურისა და მერიისთვის არასწორი ფოტომონტაჟის წარდგენის შედეგად გამოცემული ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტით, აპელანტის მოსაზრებით, შეილახა მისი როგორც მესაკუთრის, ასევე, როგორც მენარმის ინტერესები. შპს „რ...“ მიერ წარდგენილი ფოტომონტაჟი, სადაც აბრა უნდა განთავსებულიყო, მოიცავს სხვა საკადასტრო კოდს (...), სხვა მისამართს: №5, ხოლო წარდგენილი ამონაწერი საჯარო რეესტრიდან №889211541205 მოიცავს სხვა საკადასტრო კოდს (...), სხვა მისამართს: ... №70.

აღსანიშნავია, რომ ადმინისტრაციული წარმოების მიმდინარეობისას შპს „რ...“ წარმომადგენელი არ დაეთანხმა გარემოებას, რომ სადავო ადმინისტრაციული აქტით ჩასატარებელი სამუშაოები ხორციელდებოდა შპს „რ...“ საკუთრებაში არსებული ფართის ფასადზე. დაინტერესებულმა მხარემ მიუთითა, რომ 2011 წლის 4 ნოემბრის ამონაწერის მიხედვით (მინის ნაკვეთი ...) საკადასტრო კოდზე საკუთრების უფლება შპს „რ...“ არ გააჩნია და შესაბამისად არ არსებობს სადავო აქტის ბათილად ცნობის საფუძველი. ამ განმარტებით, დაინტერესებულმა მხარემ ფაქტობრივად არ უარყო, რომ ამ ამონაწერზე გაიცა ნებართვა, მაშასადამე ნებართვა გაიცა სრულიად სხვა (...) ამონაწერსა და შესაბამისად, სხვა მისამართზე, ფოტომონტაჟი კი სხვა მისამართზე დამტკიცდა. აპელანტის მოსაზრებით, აღნიშნულ გარემოებას ადასტურებს საქმეში წარმოდგენილი განშლის ოქმი, რომლის მიხედვით, შპს „რ...“ საკუთრებაში არსებული 36 კვადრატული მეტრი მკვეთრად განსხვავდება მათ მიერ წარდგენილ ამონაწერში დასახელებული 181.95 კვადრატული მეტრისაგან იმიტომ, რომ მათ წარადგინეს სხვა საკადასტრო კოდისა და სხვა მისამართის ამონაწერი, ფოტომონტაჟი – კი სხვა. ახალი ამონაწერით ... საკადასტრო კოდზეც გააჩნია შპს „რ...“ საკუთრება. მართალია, ორივე ერთ შენობას წარმოადგენს, მაგრამ მდებარე-

ობს სხვადასხვა მხარეს, სხვადასხვა მისამართსა და სხვადასხვა კოდზე, რასაც ადასტურებს აპელანტის მიერ ჯერ კიდევ ადმინისტრაციული წარმოებისას მტკიცებულების სახით წარდგენილი განშლა. აპელანტის მოსაზრებით, სასამართლოს მსჯელობა არასწორია იმის თაობაზე, რომ არსებითი მნიშვნელობა არ აქვს, რომელ საკადასტრო კოდს წარადგენდა დაინტერესებული მხარე ადმინისტრაციულ ორგანოში, ვინაიდან მას ორივე მხარეზე გააჩნდა საკუთრება და მიუხედავად იმისა, რომ სარეკლამო აბრის განთავსება გავლენას ახდენს ინდივიდუალურ საკუთრებაში არსებული ქონების განვითარებაზე, იგი არც ახალი საკუთრების ობიექტს წარმოშობს და არც უკვე არსებული საკუთრების მოცულობის გაზრდას ისახავს მიზნად, რის გამოც არ საჭიროებდა ბინათმესაკუთრეთა ამხანაგობის ნებართვას. აპელანტის განმარტებით, სარეკლამო აბრის განთავსებით ინდივიდუალური საკუთრების განვითარება კი არ მოხდა, არამედ ამ აბრის დაკიდებით შპს „რ...“ პირდაპირ შეიჭრა შპს „...“ საკუთრებაში მყოფი ფართის ფასადზე. აპელანტის მტკიცებით, ადმინისტრაციული ორგანოებისა და პირველი ინსტანციის სასამართლოს პოზიციის შესაბამისად, შპს „...“ შეუძლია საკუთარი კომპანიის სარეკლამო აბრა პირველი სართულის ფასადზე განათავსოს, ანუ იქ, სადაც შპს „რ...“ ფანჯრებია. როდესაც საუბარია ინდივიდუალური საკუთრების განვითარებაზე, სასამართლოს უნდა ეხელმძღვანელა „ბინათმესაკუთრეთა ამხანაგობის შესახებ“ კანონის 4.1 მუხლით დადგენილი ინდივიდუალური საკუთრების ლეგალური განმარტებით, რომლის მიხედვით ინდივიდუალური საკუთრების საგანია ცალკეულ პირთა საკუთრებაში არსებული ბინა, აგრეთვე ბინათსაკუთრებათა ამხანაგობის წევრის მფლობელობაში არსებული მრავალბინიანი სახლის სამეურნეო სათავსები (სარდაფები, სხვენები და ა. შ.). ამ აბრის დაკიდებით ინდივიდუალური საკუთრების განვითარება არ მომხდარა.

აპელანტის აღნიშვნით, გასაჩივრებული აქტი უკანონოა, რადგან საკითხი ბინათმესაკუთრეთა ამხანაგობის მიერ უნდა განხილულიყო, ამასთან აქტი გამოცემულ იქნა იმ ფოტომონტაჟის საფუძველზე, რომელსაც საერთო არაფერი აქვს საჯარო რეესტრის მიერ დამტკიცებულ ფოტომონტაჟთან. ფასადი, სადაც აბრა უნდა განთავსებულიყო, მოიცავს სხვა საკადასტრო კოდს (...), სხვა მისამართს (....№5), ხოლო ამონაწერი საჯარო რეესტრიდან, რომელიც წარადგინა შპს „რ...“ მოიცავს სხვა საკადასტრო კოდს (...) და სხვა მისამართს – ... ქ. №70.

სამართლებრივი: აპელანტი ძირითად სამართლებრივ საფუძვლად უთითებს „ბინათმესაკუთრეთა ამხანაგობის შესახებ“ კანონის მე-4, მე-10 და მე-19 მუხლებს, რომელთა მიხედვით, აბრის განთავსება ამხანაგობის თანხმობის საფუძველზე უნდა მომხდარიყო.

მონინალმდგის შეპასუხება:

ქალაქ თბილისის მერიამ სააპელაციო საჩივარი არ ცნო და მიუთითა, რომ თბილისის არქიტექტურის სამსახურისა და შემდგომ ქალაქ თბილისის მერიის ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტები კანონიერია და არ არსებობს მათი გაუქმების საფუძველი, ვინაიდან სარეკლამო აბრა, რომელიც თავისი მახასიათებლებით განეკუთვნება პირველი კლასის ობიექტს, განთავსებულია ბინათმესაკუთრეთა ამხანაგობის საერთო ქონებაზე – ფასადზე და მისი განთავსებით ბინათმესაკუთრეთა ამხანაგობის წევრთა ინდივიდუალური ქონების განოცენებაზე არ ახდენს გავლენას და წარმოადგენს ამხანაგობის საერთო ქონების ისეთ განვითარებას, რომელიც არ იწვევს ინდივიდუალურ საკუთრებაში არსებული ფართის გაზრდას ან ინდივიდუალური საკუთრების წარმოშობას.

სააპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილება/სარეზოლუციო/:

თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2012 წლის 4 დეკემბრის განჩინებით შპს „...“ სააპელაციო საჩივარი არ დაკმაყოფილდა; უცვლელად დარჩა თბილისის საქალაქო სასამართლოს 2012 წლის 26 სექტემბრის გადაწყვეტილება.

აპელაციის მოტივების არ გაზიარების თაობაზე სააპელაციო სასამართლოს მსჯელობა:

სააპელაციო სასამართლომ არ გაიზიარა აპელაციის მოტივები, პალატამ მიიჩნია, რომ მასში მითითებული გარემოებები არ ქმნიან სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 393-ე და 394-ე მუხლებით გათვალისწინებული გადაწყვეტილების გაუქმების პროცესუალურ-სამართლებრივ საფუძველებს.

გასაჩივრებული გადაწყვეტილების დასკვნების გაზიარების თაობაზე სასამართლოს მსჯელობა:

სააპელაციო სასამართლო სრულად დაეთანხმა საქალაქო სასამართლოს შეფასებებსა და დასკვნებს ფაქტობრივ და სამართლებრივ გარემოებებთან დაკავშირებით და დამატებით მიუთითა, რომ „ბინათმესაკუთრეთა ამხანაგობის შესახებ“ კანონის მე-5 მუხლის მე-4 პუნქტის შესაბამისად, სარეკლამო აბრა

განთავსდა ბინათმესაკუთრეთა ამხანაგობის საერთო ქონებაზე, არამზიდი ფასადის კონსტრუქციაზე-კედელზე. მესაკუთრეს ამავე კანონის მე-7 მუხლის მე-2 პუნქტის მიხედვით უფლება აქვს ისარგებლოს ამხანაგობის საერთო ქონებით.

სასამართლომ განმარტა, რომ ამ ქმედებით მოხდა ბინათმესაკუთრეთა ამხანაგობის წევრის ინდივიდუალურ საკუთრებაში არსებული ქონების იმგვარი განვითარება, რომელიც არ იწვევს ინდივიდუალური ფართის გაზრდას ან/და არ წარმოშობს ინდივიდუალურ საკუთრებას.

სააპელაციო სასამართლომ მიუთითა, რომ აპელირება იმ გარემოებაზე, რომ სარეკლამო აბრის განთავსება შეუძლებელი იყო მომხდარიყო აპელანტის საკუთრებაში არსებულ ფასადზე, არასწორია.

სამართლებრივი: საქართველოს ზოგადი ადმინისტრაციული კოდექსი, „ბინათმესაკუთრეთა ამხანაგობის შესახებ“ საქართველოს კანონი.

კასატორი: შპს „...“

მონინააღმდეგე მხარე: ქალაქ თბილისის მერია, ქალაქ თბილისის მერიის სსიპ არქიტექტურის სამსახური

მესამე პირი – შპს „რ...“

კასაციის საგანი და მოცულობა /ფარგლები/:

თბილისის სააპელაციო სასამართლოს 2012 წლის 4 დეკემბრის განჩინების გაუქმება და ახალი გადაწყვეტილების მიღებით სარჩელის დაკმაყოფილება.

კასაციის მოტივები:

პროცესუალური: კასატორის მითითებით, გადაწყვეტილება იურიდიულად არ არის საკმარისად დასაბუთებული. გადაწყვეტილების დასაბუთება იმდენად არასრულია, რომ მისი სამართლებრივი საფუძვლიანობის შემოწმება შეუძლებელია საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 394-ე მუხლის „ე“ და „ე1“ ქვეპუნქტების შესაბამისად.

მატერიალური: კასატორის განმარტებით, სააპელაციო სასამართლომ არასწორად მიუთითა „ბინათმესაკუთრეთა ამხანაგობის შესახებ“ კანონის მე-10¹ მუხლზე და არასწორი დასკვნა გააკეთა, როდესაც მიიჩნია, რომ სარეკლამო აბრის განთავსება იყო ინდივიდუალურ საკუთრებაში არსებული ქონების ისეთი განვითარება, რომელიც გავლენას არ ახდენს ბინათმესაკუთრეთა ამხანაგობის წევრთა საერთო ქონებაზე.

კასატორის აზრით, ინდივიდუალური საკუთრება უნდა განისაზღვროს „ბინათმესაკუთრეთა ამხანაგობის“ შესახებ საქარ-

თველოს კანონის 4.1-ე მუხლით, რომლის თანახმად ინდივიდუალური საკუთრების საგანია ცალკეულ პირთა მფლობელობაში არსებული მრავალბინიანი სახლის სამეურნეო სათავსები (სარდაფები, სხვენები და ა.შ.). ამასთან, აბრის განთავსებით შპს „რ...“ ინდივიდუალური საკუთრების განვითარება არ მომხდარა, არამედ განხორციელდა იმ ფასადის მეორე სართულზე შეჭრა, რომლის შიგნით მდებარეობს შპს „...“ საკუთრება. ფასადი წარმოადგენს ბინათმესაკუთრეთა ამხანაგობის საერთო საკუთრებას და შესაბამისად, „ბინათმესაკუთრეთა ამხანაგობის შესახებ“ კანონის მე-10 მუხლით, ბინათმესაკუთრეთა ამხანაგობის წევრთა საერთო ქონების ისეთი განვითარება, რომელიც მნიშვნელოვნად ცვლის ბინათმესაკუთრეთა საერთო ქონებას, ხორციელდება ბინათმესაკუთრეთა ამხანაგობის ყველა წევრის მიერ ერთხმად მიღებული გადაწყვეტილების საფუძველზე. დაინტერესებულმა მხარემ ადმინისტრაციულ ორგანოში წარადგინა კედლის ფასადის ფოტომონტაჟი, რომელიც მოიცავს სხვა საკადასტრო კოდს (...), სხვა მისამართს: №5, ხოლო წარდგინილი ამონაწერი საჯარო რეესტრიდან მოიცავს სხვა საკადასტრო კოდს, (...) და შესაბამისად სხვა მისამართს: ... №70. ამ ქმედებით შპს „რ...“ შეცდომაში შეიყვანა არქიტექტურის სამსახური. კასატორის მტკიცებით, სასამართლომ არ გამოიკვლია, დაინტერესებულმა მხარემ რატომ წარადგინა ამონაწერები შეცდომით, რაც დავის გადაწყვეტისას არსებითი მნიშვნელობის გარემოებას წარმოადგენს.

საკასაციო საჩივრის დასაშვებობასთან დაკავშირებით კასატორმა წარმოადგინა მოსაზრება, რომლის მიხედვით, საკასაციო საჩივარი დასაშვებია, ვინაიდან საქმე მნიშვნელოვანია სამართლის განვითარებისა და ერთგვაროვანი სასამართლო პრაქტიკის ჩამოსაყალიბებლად. ორივე ინსტანციის სასამართლოების მიერ არასწორად იქნა მიჩნეული, რომ სადავო საკითხი არ საჭიროებდა ბინათმესაკუთრეთა ამხანაგობასთან შეთანხმებას და არსებითი მნიშვნელობა არ ჰქონდა, თუ რომელ საკადასტრო ერთეულზე არსებულ ამონაწერს წარუდგენდა შპს „რ...“ ადმინისტრაციულ ორგანოებს სარეკლამო აბრის განთავსებაზე დასტურის მისაღებად, რადგან ორივე საკადასტრო ერთეულში საწარმოს გააჩნია ინდივიდუალურ საკუთრებაში არსებული ფართი. არადა, კასატორის მითითებით, საკითხი სწორედ ამხანაგობის ნებართვას საჭიროებდა. ინდივიდუალური საკუთრების განვითარება კი არ მომხდარა, არამედ ამ აბრის განთავსებით შპს „რ...“ პირდაპირ შეიჭრა იმ ფასადზე, რომლის შიგ-

ნით, ფასადის მხარეს, მეორე სართულზე შპს „...“ საკუთრება იყო განთავსებული, შეილახა შპს „...“, როგორც მესაკუთრის უფლებები, ამასთან, მეორე სართულზე ინდივიდუალური საკუთრება შპს „რ...“ არ გააჩნია. შპს „რ...“ წარდგენილი ამონაწერის მიხედვით, მათ მეორე მხარეს მოიპოვეს რეკლამის განთავსების უფლება, რასაც კასატორის აღნიშვნით, ისინიც არ უშლიან, მაგრამ ... ქუჩის მხარეს, რა ფოტომონტაჟიც წარადგინეს, მათ რეკლამის განთავსების უფლება არ აქვთ. ფოტომონტაჟი, სადაც აბრა უნდა განთავსებულიყო, მოიცავს სხვა საკადასტრო კოდს (...), სხვა მისამართს: ... 5, ხოლო ამონაწერი საჯარო რეესტრიდან, რომელიც წარადგინა შპს „რ...“, წარმოადგენს სხვა საკადასტრო კოდს (...) სხვა მისამართს: ... №70. შესაბამისად, კასატორის მითითებით, ნებართვა გაიცა სხვა ამონაწერზე, ფოტომონტაჟი კი დამტკიცდა სხვა მისამართის, სხვა საკადასტრო კოდის. აღნიშნულს, კასატორის მითითებით, ადასტურებს განშლის ოქმი, რომელიც ნათლად ჩანს, რომ შპს „რ...“ საკუთრებაში არსებული 36 კვ.მ მკვეთრად განსხვავდება მათ მიერ წარდგენილ ამონაწერში მითითებული 181,95 კვ. მეტრისგან. ამასთან, ახალი ამონაწერის მიხედვით, საკადასტრო კოდზე ... შპს „...“ გააჩნია საკუთრება.

მესამე პირმა – შპს „რ...“ წერილობითი მოსაზრებით მოითხოვა შპს „...“ საკასაციო საჩივრის დაუშვებლად ცნობა, იმ მოტივით, რომ საკასაციო საჩივარი არ აკმაყოფილებდა ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის 34.3 მუხლის მოთხოვნებს.

საკასაციო სასამართლოს მიერ საკასაციო საჩივრის დასაშვებობის პროცესუალური წინამძღვრები: (საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის 34.3 მ.)

საკასაციო სასამართლომ მიიჩნია, რომ კასატორის შპს „...“ საკასაციო საჩივარი შეიცავს მითითებებს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის 34.3 ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტით გათვალისწინებულ საკასაციო საჩივრის დასაშვებობის საფუძვლის თაობაზე და იგი მიჩნეულ იქნა დასაშვებად როგორც აბსოლუტური კასაცია.

სამოტივაციო ნაწილი:

საკასაციო სასამართლო საქმის მასალების გაცნობის, საკასაციო საჩივრის მოტივების საფუძვლიანობის შესწავლისა და გასაჩივრებული განჩინების კანონიერება-დასაბუთებლობის შემოწმების შედეგად მივიდა იმ დასკვნამდე, რომ შპს „...“ საკასაციო საჩივარი უნდა დაკმაყოფილდეს ნაწილობრივ, გაუქმდეს

თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2012 წლის 4 დეკემბრის განჩინება და საკასაციო სასამართლოს მიერ მიღებულ იქნეს ახალი გადაწყვეტილება, რომლითაც შპს „...“ სარჩელი დაკმაყოფილდეს ნაწილობრივ; სადავო საკითხის გადაუწყვეტლად ბათილად იქნეს ცნობილი ქ. თბილისის მერიის 2012 წლის 19 ივლისის №2065 განკარგულება და ადმინისტრაციულ ორგანოს დაევალოს საქმის გარემოებათა გამოკვლევისა და შეფასების შემდეგ ახალი ინდივიდუალური ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის გამოცემა შემდეგ გარემოებათა გამო:

საკასაციო სასამართლოს მიაჩნია, რომ სააპელაციო სასამართლოს მიერ გასაჩივრებული გადაწყვეტილების გამოტანისას დარღვეულია სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 393-ე მუხლის მე-2 ნაწილის მოთხოვნა, კერძოდ, სასამართლომ არ გამოიყენა კანონი, რომელიც უნდა გამოეყენებინა, სასამართლომ განსახილველი დავა გადაწყვიტა არსებითად, მაშინ როცა ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის მე-4 და მე-19 მუხლების საფუძველზე ოფიციალურობის პრინციპის გამოყენებით სრულყოფილად არ არის მოპოვებული და გამოკვლეული საქმის გარემოებებთან დაკავშირებული მტკიცებულებები, ხოლო საქმეში წარმოდგენილი მტკიცებულებების შეფასების საფუძველზე ობიექტური სამართლებრივი დასკვნის ჩამოყალიბება შეუძლებელია.

საკასაციო სასამართლოს მოსაზრებით, საკასაციო საჩივრის მოტივი განსახილველ საქმეში, რამაც შექმნა ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის 34.3 მუხლის „ა“ ქვეპუნქტით განსაზღვრული აბსოლუტური კასაციის წანამძღვრები, არის საგულისხმო და განსაკუთრებული სამართლებრივი თვალსაზრისით, რამაც მოცემულ საქმეს მიანიჭა სამართლის განვითარებისა და ერთგვაროვანი სასამართლო პრაქტიკის ჩამოყალიბებისათვის მნიშვნელოვანი საქმის სტატუსი. სამართლის განვითარებისათვის მნიშვნელოვანია საკასაციო სასამართლოს მიერ სამართლებრივი შეფასება მიეცეს რამდენად კანონშესაბამისად ხდება ადმინისტრაციული ორგანოების მხრიდან ნებართვის მისაღებად დაინტერესებული პირის მიერ შეტანილი განცხადების განხილვისას საქმის ფაქტობრივი გარემოებების გამოკვლევა, დადგენა, და ადეკვატური სამართლებრივი კვალიფიკაციის მიცემა.

საკასაციო სასამართლოს მიაჩნია, რომ წინამდებარე საქმე მნიშვნელოვანია რამდენიმე სამართლებრივი თვალსაზრისით,

კერძოდ, მუნიციპალური ადმინისტრაციული ორგანოების მიერ სანებართვო სამართლის სფეროში მმართველობითი ფუნქციების კანონიერი განხორციელება; ამ პროცესში დაინტერესებულ პირთა უფლებების უზრუნველყოფა; ზემდგომი ადმინისტრაციული ორგანოს მიერ სანებართვო სამართლის სფეროში გამოცემული სამართლებრივი აქტების კანონიერების შემოწმებისას კვალიფიციური სამართლებრივი კონტროლის განხორციელება ადმინისტრაციულ საჩივართან დაკავშირებული ადმინისტრაციული წარმოების მეშვეობით.

ვინაიდან სანებართვო საქმიანობის სამართლებრივი მოწესრიგების მიზანი და ძირითადი პრინციპებია: ადამიანის სიცოცხლისა და ჯანმრთელობის უსაფრთხოების უზრუნველყოფა და დაცვა; ადამიანის საცხოვრებელი და კულტურული გარემოს უსაფრთხოების უზრუნველყოფა და დაცვა; სახელმწიფო და საზოგადოებრივი ინტერესების დაცვა. მზარდი საბაზრო ეკონომიკური ურთიერთობების პირობებში სულ უფრო ინტენსიური ხდება სანებართვო სამართლის ინსტიტუტების გამოყენება, რაც ასევე კავშირშია ქალაქების იერსახისა და კეთილმოწყობის სტანდარტების დაცვასთან. ამდენად, აღნიშნული სამართლის ინსტიტუტების სწორი გაგება-გამოყენება უშუალოდ განაპირობებს ადამიანთა ყოფას, საზოგადოებრივი წესრიგის ხარისხსა და კულტურას. ადმინისტრაციული წარმოების პროცედურების ჩატარებისას საქმის გარემოებათა სწორი გამოკვლევა და კვალიფიკაცია უშუალო კავშირშია ადამიანის, როგორც მატერიალური, ასევე პროცედურული უფლებების უზრუნველყოფასთან, მმართველობის კანონიერებისა და კანონიერი ნდობის უფლების პრინციპების განხორციელებასთან.

ამდენად, საკასაციო სასამართლოს სამართლებრივი დასკვნები სახელმძღვანელო გახდება, როგორც ქვეყნის მასშტაბით მოქმედი მუნიციპალური ადმინისტრაციული ორგანოებისათვის და მათი პრაქტიკისათვის, ასევე, მენარმე სუბიექტებისათვის. სანებართვო სამართლის ნორმების განმარტება ხელს შეუწყობს ადმინისტრაციულ საქმეთა განმხილველ სასამართლოებს ერთგვაროვანი სასამართლო პრაქტიკის ჩამოყალიბებაში.

საკასაციო სასამართლო სანებართვო სამართლის სფეროში არსებული კანონმდებლობის ანალიზის საფუძველზე განმარტავს, რომ საქართველოში აღნიშნული საკითხი მოწესრიგებულია, როგორც საკანონმდებლო, ასევე, კანონქვემდებარე სამართლებრივი აქტებით, კერძოდ, 2005 წლის 24 ივნისის საქარ-

თველოს კანონი „ლიცენზიებისა და ნებართვების შესახებ“ არეგულირებს ისეთ ორგანიზებულ საქმიანობას ან ქმედებას, რომელიც ეხება პირთა განუსაზღვრელ წრეს, ხასიათდება ადამიანის სიცოცხლისთვის ან ჯანმრთელობისთვის მომეტებული საფრთხით, მოიცავს განსაკუთრებით მნიშვნელოვან სახელმწიფო ან საზოგადოებრივ ინტერესებს ან დაკავშირებულია სახელმწიფო რესურსებით სარგებლობასთან. კანონით დადგენილ შემთხვევაში ამ კანონის მოქმედება შეიძლება გავრცელდეს არეთვე არაორგანიზებულ საქმიანობაზე ან ქმედებაზე. ეს კანონი ასევე ანესრიგებს ლიცენზიითა და ნებართვით რეგულირებულ სფეროს, განსაზღვრავს ლიცენზიისა და ნებართვის სახეების ამომწურავ ჩამონათვალს, ადგენს ლიცენზიისა და ნებართვის გაცემის, მათში ცვლილებების შეტანის და მათი გაუქმების წესებს.

აღნიშნული კანონით საქმიანობის ან ქმედების სახელმწიფო რეგულირება ლიცენზიით ან ნებართვით ხორციელდება მხოლოდ იმ შემთხვევაში, თუ ეს საქმიანობა ან ქმედება უშუალოდ უკავშირდება ადამიანის სიცოცხლისთვის ან ჯანმრთელობისთვის მომეტებულ საფრთხეს ან სახელმწიფო ან საზოგადოებრივ ინტერესის სფეროებს. სახელმწიფო რეგულირება ხორციელდება მხოლოდ მაშინ, თუ ლიცენზიის ან ნებართვის გაცემით რეალურად შესაძლებელია აღნიშნული საფრთხის შემცირება ან სახელმწიფო ან საზოგადოებრივ ინტერესების გათვალისწინება (მუხლი 2. ლიცენზიისა და ნებართვის გაცემის პრინციპები);

1998 წლის 18.02. საქართველოს კანონი „რეკლამის შესახებ“ ანესრიგებს საქართველოს სასაქონლო (სამუშაოთა, მომსახურების) და საფინანსო ბაზრებზე (ფასიანი ქაღალდების ბაზრის ჩათვლით) რეკლამის წარმოების, განთავსებისა და გავრცელების დროს წარმოქმნილ სამართლებრივ ურთიერთობებს. ხოლო, საკანონმდებლო აქტის მიზანს რეკლამის სფეროში ჯანსაღი კონკურენციის განვითარება, საზოგადოებრივი ინტერესების, რეკლამის სუბიექტებისა და მომხმარებელთა უფლებების დაცვა, არასათანადო რეკლამის თავიდან აცილება და აღკვეთა წარმოადგენს.

კანონის მოქმედი რედაქცია სანებართვო სფეროს ასევე განაკუთვნებს (მე-3 მუხლის პ.16.) აბრას, შემდეგი დეფინიციით – დაფა, რომელზედაც დატანილია ნებისმიერი ფორმისა და ზომის წარწერა, რომელიც განთავსებულია ეკონომიკური აგენტის ან მენარმე სუბიექტის ობიექტზე, აღნიშნავს ამ ობიექტის სა-

ხელწოდებას და მისგან არა უმეტეს 1.5 მეტრით არის დაშორებული (28.05.2013 №617 ძალაშია 2013 წლის 1 სექტემბრიდან).

განსახილველი სამართალურთიერთობის მნიშვნელოვანი კანონქვემდებარე ნორმატიული აქტია საქართველოს მთავრობის 2009 წლის 24 მარტის №57 დადგენილება „მშენებლობის ნებართვის გაცემის წესისა და სანებართვო პირობების შესახებ“, რომელსაც ეყრდნობა კიდევ სადავო აქტის გამოცემისას მოპასუხე – სსიპ „თბილისის არქიტექტურის სამსახური“. სანებართვო სამართალურთიერთობის სფეროს მომწესრიგებელი ნორმები, ასევე, განსაზღვრულია ქ. თბილისის საკრებულოსა და ქ. თბილისის მთავრობის ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტებით.

საკასაციო სასამართლო განმარტავს, რომ კანონმდებლობით დიფერენცირებულია საქმიანობის მთელი რიგი სფეროები, რომელთაც არ ესაჭიროებათ სათანადო ნებართვა ადმინისტრაციული ორგანოებისაგან. კერძოდ, ზემომითითებული საქართველოს მთავრობის დადგენილებით ადგილობრივ თვითმმართველ ერთეულს მინიჭებული აქვს უფლებამოსილება მის სამოქმედო ტერიტორიაზე განსაზღვროს შესაბამისი ზონები და I კლასს დაქვემდებარებული შენობა-ნაგებობების სახეობები, რომელთა განთავსება/მშენებლობა მშენებლობის ნებართვის ან/და ამავე დადგენილების 66-ე მუხლით გათვალისწინებული პროცედურის გარეშე იქნება შესაძლებელი (მუხლი 65.2).

სადავო აქტით მოპასუხემ – სსიპ „თბილისის არქიტექტურის სამსახურმა“ დაადასტურა შპს „რ...“ უფლება სარეკლამო აბრის განთავსებასთან დაკავშირებით, მიიჩნია რა, რომ შპს-ის მიერ განსახორციელებელი სამუშაოები თავისი მახასიათებლებით განეკუთვნება პირველი კლასის ობიექტს, რომლის მონტაჟი საჭიროებს არა მშენებლობის ნებართვას, არამედ, დადასტურებას.

საკასაციო სასამართლოს მიაჩნია, რომ თბილისის სააპელაციო სასამართლოს გასაჩივრებული გადაწყვეტილება იურიდიული თვალსაზრისით დაუსაბუთებელია, რის გამოც დარღვეულია სსსკ-ის 394-ე მუხლის „ე“ პუნქტის მოთხოვნა. აღნიშნულთან დაკავშირებით საკასაციო სასამართლო წინამდებარე განჩინების მიღებისას ეყრდნობა საქართველოს უზენაესი სასამართლოს მიერ საქმეზე №ბს-52-52(კ-08) მ. ხ-ის სარჩელისა გამო მოპასუხის საქართველოს ფინანსთა სამინისტროს საბაჟო დეპარტამენტის მიმართ, 2008 წლის 25 მარტის განჩინებით ჩამოყალიბებულ სასამართლო პრაქტიკას, რომლის მიხედვით სა-

კასაცხო სასამართლომ იმსჯელა სააპელაციო სასამართლოს მიერ სსსკ-ის 390-ე მუხლის მე-3 ნაწილის გ) ქვეპუნქტით მინიჭებული კომპეტენციის კვალიფი-ციური გამოყენების შესახებ, კერძოდ:

„საკასაციო სასამართლო აღნიშნავს, რომ სსსკ-ის 390-ე მუხლის მე-3 ნაწილის გ) ქვეპუნქტის მიხედვით: სააპელაციო სასამართლოს განჩინება, რომლითაც უცვლელად რჩება გასაჩივრებული გადაწყვეტილება და თუ სააპელაციო სასამართლო ეთანხმება პირველი ინსტანციის სასამართლოს შეფასებებსა და დასკვნებს საქმის ფაქტობრივ ან/და სამართლებრივ საკითხებთან დაკავშირებით, მაშინ დასაბუთება იცვლება მასზე მითითებით.

საკასაციო სასამართლო განმარტავს, რომ სააპელაციო სასამართლოს პროცესუალური უფლებამოსილება განჩინებაში გადმოსცეს მოკლე დასაბუთება, არც ერთ შემთხვევაში არ უნდა იქნეს გაგებული იმგვარად, რომ სააპელაციო სასამართლო მხოლოდ ფორმალური თვალსაზრისით ახორციელებს მართლმსაჯულებას. მითითებული ნორმით დადგენილი პროცესუალური უფლებამოსილების გამოყენება არ უნდა მოვიდეს წინააღმდეგობაში ამავე კოდექსის 377.1 მუხლით განსაზღვრულ სააპელაციო სასამართლოს იურისდიქციასა და კომპეტენციასთან, ვინაიდან სააპელაციო ინსტანციაში მართლმსაჯულების განხორციელების არსი მდგომარეობს სწორედ გასაჩივრებული გადაწყვეტილების ფაქტობრივი და სამართლებრივი თვალსაზრისით სააპელაციო საჩივრის ფარგლებში შემოწმების ვალდებულების დადგენით. გასაჩივრებული გადაწყვეტილების კანონიერების და დასაბუთებულობის შემოწმების ვალდებულება პროცესუალურ-სამართლებრივი დოქტრინის მიხედვით უცილობლად გულისხმობს და მოიაზრებს სააპელაციო საჩივრის მოტივების საფუძვლიანობის შეფასებას.

საკასაციო სასამართლო განმარტავს, რომ სამოქალაქო სამართალწარმოება, რომელიც აგებულია მხარეთა დისპოზიციურობის და შეჯიბრებითობის პრინციპებზე, სააპელაციო და საკასაციო საჩივარს აკუთვნებს მხარის უფლების დაცვის სამართლებრივ საშუალებებს, ამასთან, სწორედ მხარის ამ საპროცესო უფლების რეალიზაცია თანაზომიერია მხარისავე საპროცესო ვალდებულებასთან – დასაბუთოს საჩივარი, კერძოდ, სსსკ-ის 368-ე მუხლის პირველი ნაწილის ე) და ვ) ქვეპუნქტებში მითითებულია თუ რა უნდა იყოს ასახული სააპელაციო საჩივრის შინაარსში. მხარის ამგვარი პროცესუალური ვალდებულება შე-

იცავს მხარის საპროცესო უფლებრივ გარანტიას, ზემდგომმა სასამართლომ შეაფასოს მისი საჩივრის მოტივების საფუძვლიანობა, გაიზიაროს ან უარყოს, გააქარწყლოს ისინი იურიდიულად არგუმენტირებული სახით.

საკასაციო სასამართლო განმარტავს, რომ სსსკ-ის 390-ე მუხლის მე-3 ნაწილის გ) ქვეპუნქტით განსაზღვრული უფლებამოსილების გამოყენება ზემომითითებული საპროცესო ნორმების ობიექტური შინაარსის კონტექსტის გათვალისწინების გარეშე, სააპელაციო სამართალწარმოების გახდის ზედაპირულს და განაპირობებს მის უკიდურესად ფორმალისტურ ხასიათს, რაც წინააღმდეგობაში მოდის სააპელაციო სამართალწარმოების არსსა და მართლმსაჯულების პრინციპებთან.

საკასაციო სასამართლოს მიაჩნია, რომ საპროცესო ნორმა შეუძლებელია გამოყენებულ იქნეს მხარის პროცესუალური უფლების შეზღუდვის თვალსაზრისით, ასეთ შემთხვევაში სასამართლოს პროცესუალური უფლებამოსილება უნდა შეიზღუდოს, რათა არ მოხდეს მხარის საპროცესო უფლების იგნორირება, უკიდურეს შემთხვევაში, სააპელაციო სასამართლოს მიერ კანონით გათვალისწინებული საპროცესო ზედამხედველობა განუხორციელებელი დარჩება“.

წინამდებარე საქმეშიც, სააპელაციო სასამართლოს განჩინება არ შეიცავს აპელაციის მოტივების შესახებ მსჯელობას, არ არის ნამსჯელი იმ არგუმენტებზე, რომელზეც აპელანტი მიუთითებს, შესაბამისად, ისინი სასამართლო დასკვნებით გაქარწყლებული არ ყოფილა და რაც საკასაციო საჩივრის შეტანის წინაპირობა გახდა.

საკასაციო სასამართლოს მიაჩნია, რომ განსახილველ შემთხვევაში გამოყენებულ უნდა იქნეს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის 32.4. მუხლი, რამდენადაც ადმინისტრაციული ორგანოს მიერ სადავო ინდივიდუალური ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტი გამოიცა საქმის გარემოებათა გამოკვლევისა და შეფასების გარეშე, ასევე, არსებითად არის დარღვეული მისი მომზადების კანონმდებლობით დადგენილი სხვა მოთხოვნები, რაც ზოგადი ადმინისტრაციული კოდექსის მე-60¹ მუხლის პირველი ნაწილის მიხედვით, აქტის ბათილად ცნობის საფუძველს წარმოადგენს, კერძოდ, ზოგადი ადმინისტრაციული კოდექსის 60¹.2 მუხლის მიხედვით, ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის მომზადების ან გამოცემის წესის არსებით დარღვევად ჩაითვლება ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის გამოცემა ადმინისტრაციული წარმოების სახის დარ-

ღვევით, ანდა კანონის ისეთი დარღვევით, რომლის არარსებობის შემთხვევაში, მოცემულ საკითხზე მიღებული იქნებოდა სხვაგვარი გადაწყვეტილება.

ზოგადი ადმინისტრაციული კოდექსის 5.1. მუხლში რეგლამენტირებულია ადმინისტრაციული ორგანოს უფლებამოსილების განხორციელების სავალდებულო პრინციპი – უფლებამოსილების განხორციელება კანონის საფუძველზე, რაც გულისხმობს, რომ ადმინისტრაციულ ორგანოს ეკრძალება კანონმდებლობის მოთხოვნების საწინააღმდეგოდ განხორციელოს რაიმე მოქმედება.

საკასაციო სასამართლოს მიაჩნია, რომ ადმინისტრაციულ ორგანოს საკითხის გადაწყვეტისას მტკიცებულებათა მოპოვების გზით უნდა დაედგინა საქმისათვის განმსაზღვრელი მნიშვნელობის მქონე გარემოებები, რაც მის მიერ არ განხორციელებულა; შესაბამისად, საკითხის ხელახალი განხილვისას ადმინისტრაციული ორგანო ვალდებულია სრულფასოვნად გამოიყენოს ზოგადი ადმინისტრაციული კოდექსით მინიჭებული უფლებამოსილება და ადმინისტრაციული წარმოებისას გამოიკვლიოს საქმისათვის მნიშვნელობის მქონე ყველა გარემოება და გადაწყვეტილება მიიღოს ამ გარემოებათა შეფასებისა და ურთიერთშეჯერების საფუძველზე.

მოპასუხე ადმინისტრაციულმა ორგანომ ისე გამოსცა სადავო ინდივიდუალური ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტი, რომ ობიექტურად არ გამოუკვლევია საქმის გარემოებები და საკითხის გადაწყვეტისას დაეყრდნო შპს „რ...“ მიერ პირველი კლასის სარეკლამო აბრის განთავსებისათვის ნებართვის მისაღებად წარდგენილ ერთმანეთისაგან განსხვავებულ საკადასტრო კოდზე და მისამართზე არსებულ მტკიცებულებებს, კერძოდ: 1. საჯარო რეესტრის 2011 წლის 4 ნოემბრის ამონაწერი №882011541205 საკადასტრო კოდი – ..., რომლის შესაბამისად, შპს „რ...“ საკუთრებაშია ქ. თბილისი, ... ქ. №70-ში (იგივე №5) სართული 1-ლი, შენობა №3-ში 872,50 კვ.მ ფართი და 2. სარეკლამო აბრის განთავსებისათვის კედლის ფასადის ფოტომონტაჟი, რომელიც მოიცავს საკადასტრო კოდს (...) მისამართზე: ქ. თბილისი, №5.

საკასაციო სასამართლო ზოგადი ადმინისტრაციული კოდექსის მე-2 მუხლის 1-ლი ნაწილის „კ“ ქვეპუნქტის საფუძველზე განმარტავს, რომ ადმინისტრაციული წარმოება არის ადმინისტრაციული ორგანოს საქმიანობა ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის მომზადების, გამოცემისა და აღსრულების,

ადმინისტრაციული საჩივრის გადაწყვეტის აგრეთვე ადმინისტრაციული ხელშეკრულების მომზადების, დადების ან გაუქმების მიზნით. ადმინისტრაციული წარმოების სრულყოფილი ჩატარება ანუ მხოლოდ სათანადო პროცედურის საფუძველზე გადაწყვეტილების მიღება დიდწილად განაპირობებს მის კანონიერებას, დასაბუთებულობასა და მიზანშეწონილობას.

მოპასუხე ადმინისტრაციული ორგანოს მიერ ადმინისტრაციული წარმოების დროს დაცული არ იქნა ზოგადი ადმინისტრაციული კოდექსით დადგენილი ადმინისტრაციული წარმოების პროცედურა, კერძოდ, ზოგადი ადმინისტრაციული კოდექსის 96.2 მუხლი, რომლის თანახმად, დაუშვებელია, ინდივიდუალურ-სამართლებრივი აქტის გამოცემას საფუძველად დაედოს ისეთი გარემოება ან ფაქტი, რომელიც კანონით დადგენილი წესით არ არის გამოკვლეული ადმინისტრაციული ორგანოს მიერ.

საქმეში წარმოდგენილი მასალების მიხედვით, ქ. თბილისი, ... №70-ში (იგივე №5) და ქ. თბილისი, ... №5-ში მდებარეობს ორ საკადასტრო ერთეულად დაყოფილი უძრავი ქონება, კერძოდ: ა) უძრავი ქონება საკადასტრო კოდით (...) მისამართი – ქ. თბილისი, ... ქ. №70 (იგივე №5), სადაც შპს „რ...“ საკუთრებად რეგისტრირებულია სართული 1-ლი, შენობა №3-ში 872,50 კვ.მ ფართი; ბ) უძრავი ქონება საკადასტრო კოდით (...) მისამართი – ქ. თბილისი, №5, სადაც შპს „რ...“ საკუთრებად რეგისტრირებულია 36 კვ.მ, ხოლო შპს „...“ საკუთრებად რეგისტრირებულია 339 კვ.მ ფართი.

შპს „რ...“ მიერ სარეკლამო აბრის განსათავსებლად ნებართვის მისაღებად ადმინისტრაციულ ორგანოში წარდგენილი მტკიცებულებები საკადასტრო კოდებით ერთმანეთს არ ემთხვეოდა და შესაბამისად, არც ქ. თბილისის მერიის მიერ არ იქნა გამოკვლეული თუ რატომ იქნა წარდგენილი სხვადასხვა საკადასტრო კოდზე და სხვადასხვა მისამართზე არსებული მტკიცებულებები (საჯარო რეესტრის ამონაწერი საკადასტრო კოდზე ... და ფსადის ფოტომონტაჟი საკადასტრო კოდზე ..., ასევე არ იქნა გამოკვლეული კონკრეტულად რომელ საკადასტრო ერთეულზე უნდოდა ნებართვის მაძიებელს განეთავსებინა სარეკლამო აბრა.

საკასაციო სასამართლო ვერ გაიზიარებს ადმინისტრაციული ორგანოს დასაბუთებას, რომ მნიშვნელობა არ ჰქონდა ნებართვის მაძიებელი რომელ საკადასტრო კოდზე არსებულ ამონაწერს წარადგენდა, რაკი შპს „რ...“ შენობის ორივე მხარეს გააჩნია საკუთრება, შემდეგ გარემოებათა გამო: ადმინისტრაცი-

ული აქტის გამოცემისათვის სპეციალურად განსაზღვრული აუცილებელი პროცედურის – ადმინისტრაციული წარმოების ჩატარების მიზანს სწორედ საქმის გარემოებათა ობიექტური და კვალიფიციური გამოკვლევა-შეფასება წარმოადგენს. სწორედ ეს ფუნქცია განაპირობებს კანონიერი და დასაბუთებული გადაწყვეტილების მიღებას. ზოგადი ადმინისტრაციული კოდექსის 96.1 მუხლით კანონმდებელი იმპერატიული შინაარსით ადგენს ადმინისტრაციული ორგანოს ვალდებულებას, რომ ადმინისტრაციული წარმოების ჩატარებისას გამოიკვლიოს საქმისათვის მნიშვნელობის მქონე ყველა გარემოება და გადაწყვეტილება მიიღოს ამ გარემოებათა შეფასებისა და ურთიერთშეჯერების საფუძველზე. თავის მხრივ, მტკიცებულებათა კვალიფიციური გამოკვლევა ადმინისტრაციულ ორგანოს აძლევს შესაძლებლობას განსაზღვროს გამოსაცემი აქტის სამართლებრივი შედეგებით დაინტერესებულ პირთა წრე და ზოგადი ადმინისტრაციული კოდექსის 95.1 ან 95.2 მუხლის შესაბამისად მოინვიოს ისინი ადმინისტრაციულ წარმოებაში.

ადმინისტრაციულ ორგანოთა ამგვარი დამოკიდებულება – ადმინისტრაციული წარმოების პროცედურების გაუთვალისწინებლობა წინააღმდეგობაშია ქვეყნის კანონმდებლობით გარანტირებულ პირის პროცესუალურ უფლებებთან და არ შეესაბამება კანონიერი მმართველობის სტანდარტებს.

საქმის მასალებით დადგენილია, რომ მტკიცებულებების ამგვარმა არაჯეროვანმა გამოკვლევამ განაპირობა შპს „...“ მესამე პირად მოუწვევლობა ნებართვის გამცემ ადმინისტრაციულ ორგანოში, რომლის მონაწილეობა, შესაბამისი პროცესუალური უფლებების რეალიზების მეშვეობით დიდწილად განსაზღვრავდა აქტის სამართლებრივ ხასიათს, შედეგს და დასაბუთებას.

საკასაციო სასამართლო განმარტავს, რომ ზემდგომ ორგანოში ადმინისტრაციულ საჩივართან დაკავშირებული ადმინისტრაციული წარმოება წარმოადგენს ადმინისტრაციული წარმოების განსაკუთრებულ სახეს და მას კოდექსში სპეციალური – XIII თავი აქვს დათმობილი, რომლის დებულებები დეტალურად ანესრიგებს დარღვეული უფლების აღდგენის ფორმებს, ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტების ზემდგომ ორგანოში გასაჩივრების უფლების რეალიზაციასა და საჩივრის განხილვა-გადაწყვეტის საკითხებსა და პროცედურას.

საკასაციო სასამართლო განმარტავს, რომ ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტების გასაჩივრების ზოგადი ადმინის-

ტრაციული კოდექსის სპეციალური თავით განსაზღვრული წესი და პროცედურა წარმოადგენს მმართველობითი ორგანოების იერარქიული კონტროლის განხორციელების სამართლებრივ ფუნქციას, რა დროსაც ზემდგომი ადმინისტრაციული ორგანო აღჭურვილია უფლებამოსილებით შეამონმოს ქვემდგომი ადმინისტრაციული ორგანოების გადაწყვეტილებათა და მოქმედებათა (უმოქმედობათა) კანონიერება და მიზანშეწონილობა, რაც დამატებითი საშუალებაა მმართველობის კანონიერების უზრუნველსაყოფად.

ადმინისტრაციული საჩივარი – არის სადავო აქტის ადრესატის მიერ პროცედურული უფლების რეალიზაცია, რომელიც კანონით მკაცრად რეგლამენტირებულ წესებს ექვემდებარება. ზოგადი ადმინისტრაციული კოდექსის XIII თავის „ადმინისტრაციულ საჩივართან დაკავშირებით ადმინისტრაციული წარმოება“ მიხედვით, მმართველობის ორგანოების უფლებამოსილება – განახორციელონ ქვემდგომი ორგანოების გადაწყვეტილებების კანონიერებაზე კონტროლი, გულისხმობს მათ მიუყერძობლად, ობიექტურად და კანონიერებისა და კანონის წინაშე თანასწორობის პრინციპებზე დაყრდნობით განხილვა-გადაწყვეტის ვალდებულებას. იმ შემთხვევაში, როცა ქვემდგომ ორგანოს დამაჯერებლად არ გამოუკვლევიან აქტის გამოცემისათვის საჭირო ყველა ფაქტობრივი გარემოება, ზემდგომმა ადმინისტრაციულმა ორგანომ უნდა გამოიკვლიოს და მათი შეფასება-დადგენის საფუძველზე კანონიერად გადაწყვიტოს დავა.

საკასაციო სასამართლოს მიაჩნია, რომ განსახილველ შემთხვევაში ზემდგომმა ადმინისტრაციულმა ორგანომ ადმინისტრაციულ საჩივართან დაკავშირებით სადავო 2012 წლის 19.07 №2065 განკარგულების გამოცემისას უგულებელყო ზოგადი ადმინისტრაციული კოდექსის XIII თავის მოთხოვნები, კერძოდ, გასაჩივრებული აქტის კანონიერების შესწავლა საქმის გარემოებების ობიექტური და კვალიფიციური გამოკვლევა-შეფასება-დადგენის საფუძველზე.

საქმის მასალებით დადგენილია:

შპს „რ...“ საჯარო რეესტრის 2011 წლის 4 ნოემბრის ამონაწერის მიხედვით საკადასტრო კოდზე (...) მისამართი – ... ქ. №70 (იგივე №5) თავის საკუთრებაში არსებული ფართის ფასადზე მიიღო სარეკლამო აბრის განთავსების ნებართვის დადასტურება. ნებართვის მაძიებელმა სარეკლამო აბრა განთავსა შენობის წინა ფასადის მეორე სართულზე მისამართზე – №5, საკადასტრო კოდზე (...) წარდგენილი ფოტომონტაჟის მიხედ-

ვით, რომელ საკადასტრო ერთეულზე შპს „...“ საკუთრება გააჩნდა პირველ სართულზე – 27,93 კვ.მ, მეორე სართულზე – 91,33 კვ.მ და მესამე სართულზე – 183,92 კვ.მ. ხოლო შპს „რ...“ ამ საკადასტრო კოდზე (...) საკუთრება გააჩნდა პირველ სართულზე – 36 კვ.მ, რასაც ადასტურებს საქმეში წარმოდგენილი ... №5-ში მდებარე ... №3 შენობის ფართების განშლა.

ამდენად, შპს „რ...“ სარეკლამო აბრის განთავსება მოხდა შენობის წინა ფასადის მეორე სართულზე, სადაც საკუთრება გააჩნია შპს „...“. შესაბამისად, ადმინისტრაციულ ორგანოს მტკიცებულებათა მოპოვების და ობიექტური გამოკვლევის სტადიაზე შეეძლო გამოეყენებინა ზოგადი ადმინისტრაციული კოდექსის 97.1 მუხლის „დ“ ქვეპუნქტით გათვალისწინებული საქმის გარემოების სახე – შემთხვევის ადგილის დათვალიერება, რითაც მიეცემოდა შესაძლებლობა ობიექტურად შეეფასებინა ყველა მტკიცებულება და გამოეტანა კანონიერი და დასაბუთებული გადაწყვეტილება.

საკასაციო სასამართლო „ბინათმესაკუთრეთა ამხანაგობის შესახებ“ საქართველოს კანონის მე-5 მუხლის პირველი ნაწილის საფუძველზე განმარტავს, რომ ბინათმესაკუთრეთა ამხანაგობის წევრთა საერთო ქონების შემადგენელი მიწის ნაკვეთი, სახლის ნაწილი და ის შენობა-ნაგებობები, დანადგარები, საინჟინრო ქსელები, მონყობილობები, რომლებიც არ არის ინდივიდუალური საკუთრება, ბინათმესაკუთრეთა ამხანაგობის წევრთა საერთო ქონებას (საერთო საკუთრებას) წარმოადგენს. ამავე მუხლის მე-4 პუნქტის „გ“ ქვეპუნქტის თანახმად, ბინათმესაკუთრეთა ამხანაგობის წევრთა საერთო ქონებას წარმოადგენს მრავალბინიანი სახლის მზიდი და შემომზღუდავი არამზიდი (ფასადის) კონსტრუქციები (საძირკვლები, კარკასი, კედლები, საერთო სარგებლობის აივნები, სართულშუა გადახურვები, პარაპეტები (მოაჯირები), ლავგარდანები (კარნიზები), საწვიმარი მიწები და ა.შ.

ამავე კანონის მე-10¹ მუხლის პირველი პუნქტის შესაბამისად, ბინათმესაკუთრეთა ამხანაგობის თანხმობის გარეშე შესაძლებელია ბინათმესაკუთრეთა ამხანაგობის წევრის ინდივიდუალურ საკუთრებაში არსებული ქონების ისეთი განვითარება, რომელიც გავლენას ახდენს ბინათმესაკუთრეთა ამხანაგობის წევრთა საერთო ქონებაზე, თუმცა არ ითვალისწინებს ინდივიდუალურ საკუთრებაში არსებული ფართობის გაზრდას ან/და ახალი ინდივიდუალური საგნის წარმოშობას.

შესაბამისად, საკასაციო სასამართლოს მიაჩნია, რომ მოცე-

მულ შემთხვევაში ქ. თბილისის მერიამ, როგორც ზემდგომი ადმინისტრაციული ორგანო განიხილავდა რა ადმინისტრაციულ საჩივარს ქვემდგომი ადმინისტრაციული ორგანოს გადაწყვეტილებაზე, ისე გამოსცა 2012 წლის 19 ივლისის №2065 განკარგულება, რომ არ გამოუკვლევია მთელი რიგი საქმის გარემოებები და მტკიცებულებები, არ დაუსაბუთებია ამ კონკრეტულ შემთხვევაში შპს „რ...“ რეკლამის განთავსებაზე უფლების დადასტურების მისაღებად ესაჭიროებოდა თუ არა „ბინათმესაკუთრეთა ამხანაგობის შესახებ“ საქართველოს კანონის ზემოაღნიშნული ნორმების საფუძველზე და იმის გათვალისწინებით, რომ რეკლამის განთავსება მოხდა შპს „...“ საკუთრებაში არსებული ფართის ფასადზე, ბინათმესაკუთრეთა ამხანაგობის წევრთა თანხმობა და რეკლამის განთავსებით ილაჩებოდა თუ არა შპს „...“ ინტერესები, რომელსაც მხოლოდ სასამართლო წესით დაუტოვა უფლების რეალიზაციის შესაძლებლობა. ასევე, ზემდგომ ადმინისტრაციულ ორგანოს არ უმსჯელია და არ შეუფასებია ის გარემოება, რომ ნებართვის მაძიებლის მიერ რატომ იყო წარდგენილი ადმინისტრაციულ ორგანოში მტკიცებულებები, რომლებიც ერთმანეთისაგან განსხვავებულ საკადასტრო კოდსა და განსხვავებულ მისამართს შეიცავდა.

საკასაციო სასამართლო განმარტავს, რომ მოქმედი კანონმდებლობის მიხედვით ინდივიდუალური ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტი, რომელიც გამოცემულია წერილობითი სახით, აუცილებელია შეიცავდეს დასაბუთებას, კერძოდ, მასში მითითებული უნდა იყოს ის სამართლებრივი და ფაქტობრივი წანამძღვრები, რომელთა საფუძველზეც გამოიცა იგი. იმ შემთხვევაშიც კი, თუ ადმინისტრაციული ორგანო მოქმედებს დისკრეციული უფლებამოსილების ფარგლებში, იგი ვალდებულია, აქტის დასაბუთებაში მიუთითოს იმ გარემოებებზე, რომლებიც საფუძველად დაედო მის მიერ მიღებულ გადაწყვეტილებას, კერძოდ, ზოგადი ადმინისტრაციული კოდექსის 53-ე მუხლის მე-4 ნაწილის მიხედვით, თუ ადმინისტრაციული ორგანო ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის გამოცემისას მოქმედებდა დისკრეციული უფლებამოსილების ფარგლებში, წერილობით დასაბუთებაში მიეთითება ყველა ის ფაქტობრივი გარემოება, რომელსაც არსებითი მნიშვნელობა ჰქონდა ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის გამოცემისას, ხოლო ამავე კოდექსის 53-ე მუხლის მე-5 ნაწილის თანახმად, ადმინისტრაციული ორგანო უფლებამოსილი არ არის თავისი გადაწყვეტილება დააფუძნოს იმ გარემოებებზე, ფაქტებზე, მტკიცებულებებზე ან არგუმენ-

ტებზე, რომლებიც არ იქნა გამოკვლეული და შესწავლილი ადმინისტრაციული წარმოების დროს.

ინდივიდუალური ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის დასაბუთების კანონისმიერი ვალდებულება განპირობებულია იმ გარემოებით, რომ ადმინისტრაციული ორგანო შებოჭოს სამართლით და მოაქციოს თვითკონტროლის ფარგლებში, რამდენადაც გადაწყვეტილების მიღება უნდა ეფუძნებოდეს კონკრეტულ გარემოებებს და ფაქტებს, რომელთა სწორ შეფასებასაც ადმინისტრაციული ორგანო მიჰყავს საკითხის ამ თუ იმ გადაწყვეტამდე, ანუ მარტივად რომ განვმარტოთ, სწორედ კონკრეტული ფაქტები და საქმის გარემოებები განსაზღვრავს გადაწყვეტილების იურიდიულ შედეგს და არა პირიქით. წინააღმდეგ შემთხვევაში ყოფა დაკარგავს უზრუნველყოფადობას, სტაბილურობას, გარანტირებულობას, დაირღვევა სამართლის ნორმის და ადმინისტრაციული ორგანოს მიმართ ნდობის პრინციპი, სამართლებრივი უსაფრთხოების განცდა, ხოლო ასეთ პირობებში, მყარი სამართლებრივი წესრიგის ადგილს დაიკავებს მმართველობითი ორგანოს სახელისუფლო ძალაზე დამყარებული თვითნებობა, მაშინ, როცა ადმინისტრაციული ორგანოსადმი, შესაბამისად სახელმწიფოსადმი ნდობის პრინციპი და სამართლებრივი უსაფრთხოება, სამართლებრივი სახელმწიფოს ერთ-ერთი უმთავრესი ნიშანია. გარდა აღნიშნულისა, გადაწყვეტილების დასაბუთება აუცილებელია ადრესატისათვის, რათა შეაფასოს მისი მართლზომიერება, დარწმუნდეს მის კანონშესაბამისობაში, ხოლო უფლების დარღვევის განცდის შემთხვევაში ისარგებლოს გასაჩივრების შესაძლებლობით, მას უნდა შეეძლოს იცოდეს რა არგუმენტებით უნდა დაუპირისპირდეს მიღებულ გადაწყვეტილებას, რასაც დასაბუთების გარეშე გადაწყვეტილების მიღების პირობებში, მოკლებულია. აგრეთვე, დასაბუთებული აქტის გამოცემა აადვილებს საჩივრის ან სარჩელის განმხილველი ორგანოების მიერ მისი კანონიერებისა და მიზანშეწონილობის გადამოწმების პროცესს.

საკუთარი სასამართლო ვერ გაიზიარებს ადმინისტრაციული ორგანოს დასაბუთებას იმის თაობაზე, რომ იმ საკადასტრო კოდზე (...), რომელზეც რეკლამის განთავსების ნება დაერთო შპს „რ...“, საკუთრება შპს „...“ არ გააჩნია, ვინაიდან სასამართლოების მსჯელობის საგანი არ ყოფილა საქმეში წარმოდგენილი საჯარო რეესტრის 2012 წლის 20 ივლისის ამონაწერი №882012356571 საკადასტრო კოდზე (...), სადაც შპს „...“ საკუთრებად მითითებულია 117,07 კვ.მ ფართი.

საკასაციო სასამართლოს მიაჩნია, რომ საქმის სასამართლო განხილვის სტადიაზე, იმ ვითარებაში, როცა აღნიშნული მტკიცებულება არ წარმოადგენს უდავოდ დადგენილ ფაქტს და პირიქით, სადავოა, ადმინისტრაციულმა ორგანომ ხელახლა უნდა ჩაატაროს ადმინისტრაციული წარმოება შპს „...“ საჩივართან დაკავშირებით და უნდა გამოიკვლიოს შპს „რ...“ კონკრეტულად რომელ საკადასტრო კოდზე არსებული ფართის ფასადზე მიეცა სარეკლამო აბრის განთავსებაზე ნებართვა და შეილახა თუ არა შპს „...“ ინტერესები.

საკასაციო სასამართლო განმარტავს, რომ სასამართლოს უფლებამოსილება სადავო საკითხის გადაუწყვეტლად ბათილად ცნოს ადმინისტრაციული ორგანოს მიერ მიღებული ადმინისტრაციული აქტი, განსაზღვრულია საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის 32-ე მუხლის მე-4 ნაწილით, კერძოდ, აღნიშნული ნორმის თანახმად, თუ სასამართლო მიიჩნევს, რომ ინდივიდუალური ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტი გამოცემულია საქმისათვის არსებითი მნიშვნელობის გარემოების გამოკვლევისა და შეფასების გარეშე, რაც მოცემულ შემთხვევაში სახეზეა, იგი უფლებამოსილია სადავო საკითხის გადაუწყვეტლად ბათილად ცნოს და დაავალოს ადმინისტრაციულ ორგანოს ამ გარემოებათა გამოკვლევისა და შეფასების შემდეგ გამოსცეს ახალი ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტი. სასამართლო ამ გადაწყვეტილებას იღებს, თუ ინდივიდუალური ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის ბათილად ცნობისათვის არსებობს მხარის გადაუდებელი კანონიერი ინტერესი – მოცემულ შემთხვევაში სადავო საკუთრების უფლების შეზღუდვა.

საქართველოს ზოგადი ადმინისტრაციული კოდექსის 96-ე მუხლის პირველი ნაწილის შესაბამისად, ადმინისტრაციული ორგანოს ვალდებულებას წარმოადგენს საქმისათვის მნიშვნელობის მქონე გარემოებათა გამოკვლევა, სწორედ საქმის გარემოებათა შეფასებისა და ურთიერთშეჯერების საფუძველზე უნდა იქნეს ადმინისტრაციული ორგანოს მიერ გადაწყვეტილება მიღებული. ზემოაღნიშნული ნორმიდან გამომდინარე, თუ სასამართლო მიიჩნევს, რომ ადმინისტრაციულმა ორგანომ არ გამოიკვლია საქმისათვის მნიშვნელობის მქონე გარემოებები და ისე გამოსცა ადმინისტრაციული აქტი, იგი უფლებამოსილია სადავო საკითხის გადაუწყვეტლად ბათილად ცნოს ინდივიდუალურ-სამართლებრივი ადმინისტრაციული აქტი და დაავალოს შესაბამის ადმინისტრაციულ ორგანოს გამოსცეს ახალი აქტი.

საკასაციო სასამართლო განმარტავს, რომ ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის 32.4. მუხლით მინიჭებული უფლებამოსილება სასამართლომ უნდა გამოიყენოს იმ ვითარებაში, როცა სასამართლო წესით ვერ ხერხდება ფაქტობრივი გარემოებების დადგენა და შეფასება. შესაბამისად, შეუძლებელი ხდება სადავო ადმინისტრაციული აქტის მატერიალური კანონიერების შეფასება.

აღნიშნული პროცესუალური შესაძლებლობა ემსახურება ადმინისტრაციული ორგანოების მიერ განხორციელებულ მმართველობის კანონიერებაზე სასამართლო კონტროლის სრულფასოვან რეალიზაციას და მართლმსაჯულების ეფექტიან განხორციელებას. იმ პირობებში, როცა ადმინისტრაციულ ორგანოს საერთოდ არ მოუხდენია ფაქტობრივი გარემოებების დადგენა – შეფასება, ადმინისტრაციულ სამართალწარმოებაში რიგ შემთხვევებში შეუძლებელი ხდება მათი გამოკვლევა.

აღნიშნულიდან გამომდინარე, ზოგადი ადმინისტრაციული კოდექსის მე-60¹ მუხლის 1-ლი ნაწილის, მე-7 ნაწილის „ა“ პუნქტისა და ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის 32-ე მუხლის 1-ლი ნაწილის საფუძველზე სადავო საკითხის გადაუწყვეტლად ბათილად იქნეს ცნობილი ქ. თბილისის მერიის 2012 წლის 19 ივლისის №2065 განკარგულება და ამასთან, მოპასუხეს უნდა დაევალოს შპს „...“ საჩივრის ხელახლა განხილვა და ახალი ინდივიდუალური ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის გამოცემა საქმის გარემოებების გამოკვლევისა და ობიექტური შეფასების საფუძველზე.

ყოველივე ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, საკასაციო სასამართლოს მიაჩნია, რომ სსსკ-ის 411-ე მუხლის შესაბამისად სახეზეა თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის გასაჩივრებული განჩინების გაუქმების და საკასაციო სასამართლოს მიერ ახალი გადაწყვეტილების მიღების პროცესუალური წინაპირობები, რომლითაც შპს „...“ სარჩელი უნდა დაკმაყოფილდეს ნაწილობრივ.

საკასაციო სასამართლოს მიაჩნია, რომ სსსკ-ის 53.2. მუხლის თანახმად, ქ. თბილისის მერიას შპს „...“ სასარგებლოდ უნდა დაეკისროს შპს „...“ მიერ სახელმწიფო ბაჟის სახით სამართალწარმოებაზე გაღებული ხარჯების (100+150+300) 550 ლარის ოდენობით გადახდა;

სარეზოლუციო ნაწილი:

საკასაციო სასამართლომ იხელმძღვანელა რა საქართველოს

ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის 1.2; სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 53-ე, 55-ე, 399-ე, 411-ე მუხლებით და

გ ა ლ ა ნ ე ჯ ი ბ ა:

1. შპს „...“ საკასაციო საჩივარი დაკმაყოფილდეს ნაწილობრივ;
2. გაუქმდეს თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2012 წლის 4 დეკემბრის განჩინება და საკასაციო სასამართლოს მიერ მიღებულ იქნეს ახალი გადაწყვეტილება;
3. შპს „...“ სარჩელი დაკმაყოფილდეს ნაწილობრივ;
4. სადავო საკითხის გადაუწყვეტლად ბათილად იქნეს ცნობილი ქ. თბილისის მერიის 2012 წლის 19 ივლისის №2065 განკარგულება და ადმინისტრაციულ ორგანოს დაევალოს საქმის გარემოებათა გამოკვლევისა და შეფასების შემდეგ გამოსცეს ახალი ინდივიდუალური ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტი, კანონით დადგენილ ვადაში;
5. ქ. თბილისის მერიას დაეკისროს შპს „...“ მიერ სახელმწიფო ბაჟის სახით სამართალწარმოებაზე გაღებული ხარჯების (100+150+300) 550 ლარის ოდენობით შპს „...“ სასარგებლოდ გადახდა;
6. საკასაციო სასამართლოს გადაწყვეტილება საბოლოოა და არ საჩივრდება.

მშენებლობის ლეგალიზაცია

ბანჩინება

№ბს-9-9(2კ-14)

30 ოქტომბერი, 2014 წ., ქ. თბილისი

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატა

შემადგენლობა: ნ. სხირტლაძე (თავმჯდომარე, მომხსენებელი),
ლ. მურუსიძე,
მ. ვაჩაძე

დავის საგანი: ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის ბათილად ცნობა, შენობის ლეგალიზაციის შესახებ აქტის გამოცემა.

აღწერილობითი ნაწილი:

გ. ჯ-მა 13.03.2013წ. სარჩელით მიმართა გურჯაანის რაიონულ სასამართლოს მოპასუხის გურჯაანის მუნიციპალიტეტის გამგეობის მიმართ. მოსარჩელემ მოითხოვა გურჯაანის მუნიციპალიტეტის გამგეობის 11.02.13წ. № 302 გადაწყვეტილების ბათილად ცნობა და გურჯაანის მუნიციპალიტეტის გამგეობისათვის შენობის ლეგალიზაციის შესახებ გ. ჯ-ის განცხადების დაკმაყოფილების დავალება. მოსარჩელემ აღნიშნა, რომ 1995 წლიდან საკუთრებაში აქვს ქ. გურჯაანში, ... ქ. №3-ში მდებარე კომერციული ფართი, რომლის გაფართოებაც მოახდინა 2001 წელს. 23.07.12წ. შენობის გაფართოებული ნაწილის ლეგალიზაციის მოთხოვნით მიმართა გურჯაანის მუნიციპალიტეტის გამგეობას. გურჯაანის მუნიციპალიტეტის გამგებლის 11.02.13წ. №302 გადაწყვეტილებით გ. ჯ-ს უარი ეთქვა მოთხოვნის დაკმაყოფილებაზე იმ საფუძველით, რომ საქართველოს პრეზიდენტის 24.11.2007წ. №660 ბრძანებულებით დამტკიცებული წესის 3.2 მუხლის თანახმად გ. ჯ-ის მიერ არ იყო წარდგენილი თანხმობა შენობის ლეგალიზებაზე ან ხელშეკრულება დადებული მესაკუთრესა და განმცხადებელს შორის. გ. ჯ-ის მიერ გამგეობისათვის წარდგენილი თანხმობა მიჩნეული იქნა არასაკმარისად, რადგან იგი გაცემულია არა ქონების მესაკუთრის, არამედ შპს „...“ დირექტორის მიერ. მოსარჩელის მოსაზრებით გადაწყვეტილება უკანონოა, რადგან კერძო სამართლებრივ ურთიერთობებში შპს-ს წარმოადგენს დირექტორი. სადავო აქტი პირ-

დაპირ და უშუალო ზიანს აყენებს მის კანონიერ უფლებებსა და ინტერესებს, მისი მიღებისას მოპასუხე ადმინისტრაციულმა ორგანომ არ გამოიკვლია საქმის გარემოებები, რითაც დაარღვია სზაკ-ის 96-ე მუხლის მოთხოვნა. გამგეობა ვერ გაერკვა, რომ შპს-ს წარმომადგენლობითი უფლებამოსილების მქონე პირის – დირექტორის მიერ გამოვლენილი ნება არის არა მესაკუთრის, არამედ შპს-ს მიერ გამოვლენილი ნება.

მოპასუხემ – გურჯაანის მუნიციპალიტეტის გამგეობამ შე-საგებელში აღნიშნა, რომ მიშენების ლეგალიზაციისათვის სა-ჭირო დოკუმენტაცია წარმოდგენილი არ ყოფილა, მოსარჩელე-სა და შპს-ს შორის მიწის ნაკვეთის საკუთრების უფლებასთან დაკავშირებით დავა მიმდინარეობდა სასამართლოში, საბოლო-ოდ მიღებული იქნა შპს „...“ სასარგებლო გადაწყვეტილება. 2001 წელს შპს „...“ არ იყო თანხმობის მიცემაზე უფლებამოსილი პი-რი, დ. ც-ი არ იყო შპს „...“ წარმომადგენლობაზე უფლებამოსი-ლი პირი.

გურჯაანის რაიონული სასამართლოს 05.06.2013წ. საოქმო განჩინებით სზაკ-ის მე-16 მუხლის მე-2 ნაწილის საფუძველზე საქმეში მესამე პირად ჩაება შპს „...“.

გურჯაანის რაიონული სასამართლოს 10.07.13წ. გადაწყვე-ტილებით გ. ჯ-ის სარჩელი არ დაკმაყოფილდა. რაიონულმა სა-სამართლომ მიიჩნია, რომ შპს „...“ დირექტორის 05.12.2001წ. მი-მართვა არ შეიცავს მითითებას, თუ რა მიზნითაა იგი გაცემული და კონკრეტულად რას ეთანხმება მისი გამცემი. რაიონულმა სასამართლომ არ გაიზიარა მოსარჩელის განმარტება იმის შე-სახებ, რომ შპს „...“ დირექტორის 05.12.2001წ. დასახელებული მიმართვა გულისხმობს გაფართოებას სწორედ იმ სახით და იმ ფარგლებში, რაც მან მოახდინა. კანონის თანახმად, იმ ფაქტობ-რივი გარემოების დასადასტურებლად, რომ შპს „...“ ნებით გა-დასცა მოსარჩელეს თავისი მიწა და მისცა ნაკვეთზე შენობის აშენების უფლება, საჭიროა არა არქიტექტორის სახელზე გა-ცემული ცნობა, არამედ კანონით დადგენილი წესით დადებუ-ლი და რეგისტრირებული ხელშეკრულება, ასეთი ხელშეკრუ-ლება არ დადებულა. რაიონულმა სასამართლომ მიიჩნია, რომ შპს „...“ დირექტორის 05.12.2001წ. მიმართვა გამოყენებული ვერ იქნებოდა ისეთი ნორმატიული აქტის მიზნებისათვის, როგო-რიცაა საქართველოს პრეზიდენტის 24.11.07წ. №660 ბრძანე-ბულება „პროექტის შემთანხმებული და მშენებლობის ნებარ-თვის გამცემი ორგანოს მიერ უნებართვოდ ან/და პროექტის დარღვევით აშენებული ობიექტების ან მათი ნაწილების ლეგა-

ლიზების შესახებ გადაწყვეტილების მიღების წესის დამტკიცების თაობაზე“.

გურჯაანის რაიონული სასამართლოს 10.07.13წ. გადაწყვეტილება სააპელაციო წესით გასაჩივრდა მოსარჩელის მიერ.

თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 31.10.2013წ. გადაწყვეტილებით გ. ჯ-ის სააპელაციო საჩივარი დაკმაყოფილდა ნაწილობრივ, გურჯაანის რაიონული სასამართლოს 10.07.13 წ. გადაწყვეტილების შეცვლით მიღებულ იქნა ახალი გადაწყვეტილება, გ. ჯ-ის სარჩელი დაკმაყოფილდა ნაწილობრივ, სასკ-ის 32-ე მუხლის მე-4 ნაწილის საფუძველზე, სადავო საკითხის გადაუწყვეტლად, ბათილად იქნა ცნობილი გურჯაანის მუნიციპალიტეტის გამგეობის 11.02.13წ. №302 გადაწყვეტილება და გურჯაანის მუნიციპალიტეტის გამგეობას დაევალა საქმისათვის მნიშვნელობის მქონე გარემოებების ხელახალი გამოკვლევისა და შეფასების შემდეგ იმავე საკითხზე ახალი ინდივიდუალური ადმინისტრაციულ-სასამართლებრივი აქტის გამოცემა, გურჯაანის მუნიციპალიტეტის გამგეობას გ. ჯ-ის სასარგებლოდ დაეკისრა მის მიერ გადახდილი სახელმწიფო ბაჟის 150 ლარის ანაზღაურება.

„მენარმეთა შესახებ“ საქართველოს კანონის მე-9 მუხლის საფუძველზე, სააპელაციო პალატამ მიიჩნია, რომ თუ კანონით ან წესდებით სხვა რამ არ არის დადგენილი, შპს-ში ხელმძღვანელობის და წარმომადგენლობის უფლება აქვთ დირექტორებს, შესაბამისად დირექტორებს აქვთ სრული უფლება საწარმოს სახელით მესამე პირებთან დადონ ხელშეკრულება ან გასცენ შესაბამისი თანხმობა. სააპელაციო პალატამ მიიჩნია, რომ შეთანხმება სასურსათო მაღაზიის გაფართოებაზე დადებულია სწორედ განმცხადებელსა და მინის მესაკუთრე შპს-ს შორის, რადროსაც თანხმობის მიცემისას შპს-ს დირექტორი მოქმედებდა არა როგორც კერძო, ფიზიკური პირი, არამედ როგორც შპს „...“ კანონიერი წარმომადგენელი. სკ-ის 52-ე მუხლზე მითითებით, სასამართლომ აღნიშნა, რომ მაღაზიის გაფართოებაზე უფლების მიცემა გულისხმობდა მისი გაბარიტების გაფართოებას. სასამართლომ არ გაიზიარა მოსაზრება, რომ თანხმობა გაცემული იყო მხოლოდ გ. ჯ-ის კუთვნილი ნაკვეთის ფარგლებში გაფართოებაზე, ასეთ შემთხვევაში მას არ დასჭირდებოდა შპს „...“ თანხმობა. სააპელაციო პალატამ არ გაიზიარა აგრეთვე მოსაზრება იმის შესახებ, რომ თანხმობა ლეგალიზებაზე გაცემული უნდა იყოს საქართველოს პრეზიდენტის 24.11.07წ. №660 ბრძანებულებით დამტკიცებული წესის გამოცემის შემდეგ.

თანხმობა უძრავი ქონების გაზრდაზე გულისხმობს აგრეთვე თანხმობას იმაზეც, რომ მომავალში მეზობელი მიწის ნაკვეთის მესაკუთრემ მოახდინოს ფართის დაკანონება.

თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 31.10.2011წ. გადაწყვეტილება საკასაციო წესით გაასაჩივრეს შპს „...“ და გურჯაანის მუნიციპალიტეტის გამგეობამ.

გურჯაანის მუნიციპალიტეტის გამგეობა საკასაციო საჩივარში აღნიშნავს, რომ გ. ჯ-ის განცხადებაზე აქტი გამოიცა საკითხის სათანადო გამოკვლევის შედეგად. გ. ჯ-ის მიერ წარმოდგენილი დოკუმენტაცია არ პასუხობს საქართველოს პრეზიდენტის 24.11.07წ. №660 ბრძანებულებით დამტკიცებული წესის 3.2 მუხლის „ბ“ ქვეპუნქტის მოთხოვნებს, რომლის მიხედვით თანხმობა დადებული უნდა იყოს მესაკუთრესა და განმცხადებელს შორის და არა დირექტორსა და განმცხადებელს შორის. შპს „...“ წესდების 3.2.6 მუხლის მე-11 პუნქტის თანახმად უძრავი ქონების შეძენა, გასხვისება და დატვირთვა შედიოდა პარტნიორთა კრების კომპეტენციაში, დირექტორს არ ჰქონდა უძრავი ქონების დატვირთვის უფლებამოსილება. გარდა ამისა, დირექტორის თანხმობის ტექსტი არის ბუნდოვანი, თანხმობის მიმცემი პირი დაიკითხა პირველი ინსტანციის სასამართლოში, მიცემული ჩვენების თანახმად ვინაიდან მალაზიას ყველა მხრიდან ბაზრის ტერიტორია ესაზღვრება, მალაზიას არ გააჩნია მასთან მისასვლელი გზა, თანხმობა გაიცა სამუშაოების ჩატარებაზე მალაზიის გ. ჯ-ის კუთვნილ ფართის საზღვრებში გაფართოებაზე. იმის გათვალისწინებით, რომ დირექტორს არ ჰქონდა უძრავი ქონების დატვირთვაზე თანხმობის მიცემის უფლება, ამასთანავე, გაცემული თანხმობა არ გულისხმობდა მალაზიის გაფართოებას ბაზრის ტერიტორიის ხარჯზე, ხოლო გარემოებები სრულად არის გამოკვლეული, არ დარღვეულა აქტის მომზადების და გამოცემის წესი. კასატორი თვლის, რომ აზრს არის მოკლებული გამგეობისათვის ახალი აქტის გამოცემის დავალება, რადგანაც არ არსებობს საქმეზე სხვა გადაწყვეტილების მიღების შესაძლებლობა. კასატორი ითხოვს სააპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილების გაუქმებას და საქმეზე ახალი გადაწყვეტილების მიღებით სარჩელის დაკმაყოფილებაზე უარის თქმას.

შპს „...“ საკასაციო საჩივარში აღნიშნავს, რომ საზოგადოების წესდების მიხედვით მხოლოდ საზოგადოების პარტნიორთა კრების გადაწყვეტილებით შეიძლება უძრავი ქონების შე-

ძენა, გასხვისება და დატვირთვა. კასატორი ეთანხმება პირველი ინსტანციის სასამართლოს გადაწყვეტილებაში არსებულ მითითებას, რომ მიწის ნაკვეთზე შენობის ასაშენებლად თანხმობის მიცემა ხდება არა ცნობით, არამედ კანონით დადგენილი წესით დადებული და რეგისტრირებული ხელშეკრულების საფუძველზე. კასატორი აღნიშნავს, რომ სკ-ის 183.1 მუხლის თანახმად, უძრავ ქონებაზე უფლების მოსაპოვებლად აუცილებელია სანოტარო წესით დამონმებული საბუთი და მისი რეგისტრაცია საჯარო რეესტრში. 05.12.01წ. ცნობა არაა სათანადო წესით დამონმებული, არ არსებობდა მოცემულ საკითხზე პარტნიორთა კრების გადაწყვეტილება, თავის მხრივ, საჯარო რეესტრი არ მიიღებდა ნოტარიულად დაუმონმებელ დოკუმენტს, შესაბამისად სააპელაციო პალატის მიერ 05.12.01წ. ცნობის ხელშეკრულებად ან თანხმობად მიჩნევა ეწინააღმდეგება იმ დროს მოქმედ კანონმდებლობას. ცნობის გაცემაზე მხოლოდ 3 თვით ადრე იყო შეძენილი მიწა და დამტკიცდა შპს-ს წესდება, ამდენად იმდროინდელი დირექტორისათვის, რომელიც საზოგადოების ერთ-ერთი დამფუძნებელი იყო, ცნობილი იყო ქონების განკარგვის ფორმის და პროცედურის შესახებ. არაგონივრულია ვარაუდი იმისა, რომ მესაკუთრემ უსასყიდლოდ, ყოველგვარი სარგებლის მიღების გარეშე გადასცა მესამე პირს სოლიდური ღირებულების მქონე ქონება. კასატორი აღნიშნავს, ასევე, რომ მან არაერთხელ მიმართა არქიტექტურის სამსახურს და მშენებლობის ზედამხედველობის ინსპექციას მის საკუთრებაში არსებულ მიწაზე უკანონო ნაგებობის დემონტაჟის მოთხოვნით, თუმცა ბიუროკრატიული პროცედურების შედეგად დემონტაჟის განხორციელება გაჭიანურდა. ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, კასატორმა მოითხოვა გასაჩივრებული გადაწყვეტილების გაუქმება და სარჩელის დაკმაყოფილებაზე უარის თქმა.

მონინააღმდეგე მხარე გ. ჯ-ი საკასაციო შესაგებლით საკასაციო საჩივრების საფუძველები არ ცნო და აღნიშნა, რომ 05.12.01წ. ცნობა არის შეთანხმება სასურსათო მაღაზიის გაფართოებაზე დადებული გ. ჯ-სა და შპს შპს „...“ დირექტორს შორის. თანხმობა და ამ თანხმობის საფუძველზე სასურსათო მაღაზიის გაფართოების საკითხი შპს-ს დღემდე სადავოდ არ გაუხდია. 05.12.01წ. გაცემული ცნობის თანხმობის ნამდვილობისათვის საქართველოს პრეზიდენტის 24.11.07წ. №660 ბრძანებულებით დამტკიცებული წესით არ არის გათვალისწინებული ე.წ. რთული სანოტარო ფორმა, თანხმობის ნამდვილობისათვის არ არის გათვალისწინებული მისი საჯარო რეესტრში რეგისტრაცია. არ

წარმოდგენილა მალაზიის გაფართოებაზე 05.12.01წ. გაცემული თანხმობის ბათილად ცნობის ან გაფართოების შესახებ დავის სასამართლო ან სხვა წესით დავის ფაქტი. შესაგებლის ავტორი იზიარებს სააპელაციო სასამართლოს დასკვნას სადავო აქტის არსებითი მნიშვნელობის მქონე გარემოებების გამოკვლევისა და შეფასების გარეშე გამოცემის შესახებ. ცნობის შინაარსის შესწავლის შედეგად სააპელაციო სასამართლომ სწორად დაასკვნა, რომ იგი როგორც ფორმალურად, ისე შინაარსობრივად, ნამდვილად წარმოდგენდა სასურსათო მალაზიის გაფართოებაზე განმცხადებელსა და მესაკუთრეს შორის დადებულ შეთანხმებას. საკუთარ მიწაზე შენობის გაფართოება არ საჭიროებდა შპს „...“ თანხმობას, დაუშვებელია თანხმობის მიმართ უძრავი ქონების განკარგვა-შეძენისათვის იმ დროისათვის კანონმდებლობით გათვალისწინებული შესაბამისი დანაწესის გავრცელება, ვინაიდან 05.12.01წ. ცნობა არის თანხმობა მალაზიის გაფართოებაზე და არა უძრავი ქონების ნასყიდობის ხელშეკრულება, 24.11.07წ. №660 ბრძანებულებით დადგენილია თანხმობის და არა ნასყიდობის ხელშეკრულების არსებობის პირობა.

საკასაციო სასამართლოს სხდომაზე კასატორებმა შპს „...“ და გურჯაანის მუნიციპალიტეტის გამგეობის წარმომადგენლებმა მხარი დაუჭირეს საკასაციო საჩივრებს და მოითხოვეს მათი დაკმაყოფილება. მონინალმდევე მხარე – გ. ჯ-მა და მისმა წარმომადგენელმა საკასაციო საჩივრის საფუძვლები არ ცნეს და მოითხოვეს საკასაციო საჩივრების დაკმაყოფილებაზე უარის თქმა უსაფუძვლობის გამო და სააპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილების უცვლელად დატოვება. მორიგების მიზნით მხარეთა შორის წარმოებული მოლაპარაკება უშედეგოდ დასრულდა.

სამოტივაციო ნაწილი:

საკასაციო სასამართლო საქმის მასალების გაცნობის და საკასაციო საჩივრის საფუძვლების შესწავლის, მხარეთა ახსნა-განმარტებების მოსმენის შედეგად თვლის, რომ საკასაციო საჩივარი უნდა დაკმაყოფილდეს ნაწილობრივ, გაუქმდეს სააპელაციო სასამართლოს გასაჩივრებული გადაწყვეტილება და საქმე ხელახალი განხილვისათვის დაუბრუნდეს იმავე სასამართლოს შემდეგ გარემოებათა გამო:

საკასაციო სასამართლო თვლის, რომ სააპელაციო პალატის გასაჩივრებული გადაწყვეტილება არ შეიცავს სადავო ინდივი-

დუალური ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის სასკ-ის 32-ე მუხლის მე-4 ნაწილის საფუძველზე ბათილად ცნობის და სადავო საკითხის გადაუწყვეტლად ადმინისტრაციული ორგანოსათვის ხელახალი განხილვისა და ახალი გადაწყვეტილების მისაღებად დაბრუნების დასაბუთებას. სასკ-ის 32.4 მუხლის მიხედვით სასამართლო დავის გადაუწყვეტლად ბათილად ცნობს აქტს იმ შემთხვევაში, უკეთუ აშკარაა, რომ ადმინისტრაციულ-მა ორგანომ საკითხის გადაწყვეტისათვის არსებითი მნიშვნელობის მქონე გარემოების გამოკვლევის გარეშე მიიღო გადაწყვეტილება. სააპელაციო პალატა არ უთითებს საქმის იმ ფაქტობრივ გარემოებაზე, რომლის დადგენა საჭიროა სადავო სამართალურთიერთობის გადასაწყვეტად, გადაწყვეტილებაში არ არის აგრეთვე მითითებული, სასკ-ის მე-4, მე-19 მუხლების დანაწესების მიუხედავად, სასამართლოს მიერ საქმის გარემოების დადგენის შესაძლებლობის გამომრიცხავი გარემოება. საქმის მასალებით დასტურდება, რომ გამგეობის მიერ გ. ჯ-ის საკითხთან დაკავშირებით ჩატარდა ადმინისტრაციული წარმოება, რომელშიც ჩართული იყო ყველა დაინტერესებული პირი, შესწავლილ იქნა შპს „...“ სადამფუძნებლო დოკუმენტაცია. სააპელაციო სასამართლოს გასაჩივრებული გადაწყვეტილების სამოტივაციო ნაწილი შეიცავს სასამართლოს მოსაზრებებს საქმის სამართლებრივ ასპექტებთან დაკავშირებით, რაც თავისთავად არ ქმნის დავის გადაუწყვეტლად სადავოდ გამხდარი აქტის ბათილად ცნობისა და ადმინისტრაციული ორგანოსათვის საკითხის ხელახალი გამოკვლევისათვის დავალების საფუძველს. საკასაციო სასამართლო აღნიშნავს, რომ სასკ-ის 32.4 მუხლი არ წარმოადგენს ადმინისტრაციული ორგანოსათვის სამართლებრივი საკითხის გასარკვევად დავალების გაცემის პირობას. ამასთანავე, გასაჩივრებული გადაწყვეტილების სამოტივაციო ნაწილში სააპელაციო პალატის მითითებები იმის შესახებ, რომ 05.12.016. თანხმობა შინაარსობრივად არის გაფართოებაზე განმცხადებელსა და მესაკუთრეს შორის დადებული შეთანხმება, თანხმობა გაფართოებაზე გულისხმობდა მომავალში მის დაკანონებას, დირექტორი უფლებამოსილი იყო განეკარგა საზოგადოების კუთვნილი უძრავი ქონება და სხვ., ნიშნავს გამგეობისათვის არა საკითხის ფაქტობრივი გარემოებების შესწავლის შემდეგ ახალი ინდივიდუალური ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის გამოცემის დავალებას, არამედ ლეგალიზაციის შესახებ აქტის გამოცემის დავალებას, რაც სცილდება სააპელაციო სასამართლოს მიერ გამოყენებული

სასკ-ის 32.4 მუხლით დადგენილ დანაწესს და ფაქტიურად არის სასამართლოს მიერ სასკ-ის 33-ე მუხლის საფუძველზე ადმინისტრაციული ორგანოსათვის ლეგალიზაციის შესახებ ინდივიდუალური ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის გამოცემის დავალების მოთხოვნის დაკმაყოფილება.

საქმეში დაცული მასალების მიხედვით, გ. ჯ-ის სახელზე ირიცხება 60 კვ.მ. მიწის ნაკვეთი და შენობა 54 კვ.მ. ფართით (საფუძველი – გურჯაანის რაიონის გამგეობის 14.03.01წ. №26 დადგენილება). საქმეზე დადგენილია, რომ გაფართოების შედეგად განაშენიანების ფართი გახდა 93.6 კვ.მ., ამდენად შენობის ის ნაწილი, რომელიც სცილდება გ. ჯ-ის სახელზე საკუთრებაში რიცხული 60 კვ.მ.-ს განთავსებულია ნაკვეთზე, რომელიც ირიცხება შპს „...“ საკუთრებაში. აღნიშნულიდან გამომდინარე, მალაზიის გაფართოება მოხდა როგორც მოსარჩელის, ისე შპს „...“ სახელზე საკუთრებაში რიცხული მიწის ნაკვეთის ხარჯზე. ამდენად, 05.12.01წ. მიმართვა ეხებოდა არა გ. ჯ-ის, არამედ შპს-ს საკუთრებაში არსებული მიწის ნაკვეთის ხარჯზე გაფართოებას. საქართველოს პრეზიდენტის 24.11.07წ. №660 ბრძანებულებით დამტკიცებული „პროექტის შემთანხმებელი და მშენებლობის ნებართვის გამცემი ორგანოს მიერ უნებართვოდ ან/და პროექტის დარღვევით აშენებული ობიექტების ან მათი ნაწილების ლეგალიზების შესახებ გადაწყვეტილების მიღების წესის“ მე-3 მუხლის მე-2 პუნქტის „ბ“ ქვეპუნქტის თანახმად, ნაკვეთის სხვის საკუთრებაში ყოფნის შემთხვევაში ლეგალიზაციის შესახებ განცხადებას, სხვა დოკუმენტებთან ერთად, თან უნდა დაერთოს აგრეთვე განმცხადებელსა და მესაკუთრეს შორის დადებული შესაბამისი ხელშეკრულება ან თანხმობა. მოსარჩელემ თანხმობის სახით გამგეობას წარუდგინა შპს „...“ იმჟამინდელი დირექტორის დ. ც-ის 05.12.01წ. მიმართვა გურჯაანის მთავარი არქიტექტორისადმი იმის შესახებ, რომ შპს-ს დირექცია თანახმაა გ. ჯ-მა მოახდინოს მისი კუთვნილი სასურსათო მალაზიის გაფართოება. საქართველოს პრეზიდენტის 24.11.07წ. №660 ბრძანებულებით დამტკიცებული წესი, რომელიც განსაზღვრავს 2007 წლის 1 იანვრამდე უნებართვოდ ან/და პროექტის დარღვევით აშენებული ობიექტის ლეგალიზაციის გზას, ლეგალიზაციის პირობად განსაზღვრავს არა მხოლოდ ხელშეკრულების დადებას, არამედ აგრეთვე მესაკუთრის მიერ თანხმობის გაცემას, წესი არ ადგენს მესაკუთრის მიერ ნებართვის გაცემის პერიოდს. მართალია თანხმობის გაცემის დროს არ იყო ცნობილი შემდგომში მიღებული აქტის შინაარსი,

მაგრამ ცხადია, რომ თანხმობის დოკუმენტის 24.11.07წ. №660 ბრძანებით დამტკიცებული წესის მიზნებში გამოყენება შესაძლებელია უკეთეს ნაკვეთის მესაკუთრის მიერ გაცემული თანხმობის ამსახველი დოკუმენტის ტექსტიდან იკვეთება იმ ფართის ოდენობა, რომელზედაც ხდება გაფართოება. სააპელაციო სასამართლო მართებულად უთითებს, რომ გ. ჯ-ის მიერ მის საკუთრებაში არსებული მიწის ნაკვეთის ფარგლებში მალაზიის გაფართოების შემთხვევაში, მას არ დასჭირდებოდა შპს-ს თანხმობა. შპს-ს დირექციიდან თანხმობის მიღება სწორედ იმიტომ გახდა აუცილებელი, რომ გაფართოება შპს-ს კუთვნილ ფართსაც მოიცავდა. ამასთანავე, 05.12.01წ. მიმართვა არ შეიცავს მითითებას იმ ფართზე, რომელზედაც გაიცა გაფართოების თანხმობა. სსკ-ის 102.1 მუხლის თანახმად, თვითოეულმა მხარემ უნდა დაამტკიცოს გარემოებანი, რომლებზედაც იგი ამყარებს თავის მოთხოვნებს და შესაგებელს. სააპელაციო სასამართლოს არ დაუდგენია რაიმე ფაქტობრივი გარემოებები ამ მიმართებით, არ მიუცია შეფასება მოსარჩელის მიერ მოყვანილი არგუმენტებისათვის.

მშენებლობის ლეგალიზაციის მოთხოვნის საფუძვლიანობის ერთ-ერთ არგუმენტად სააპელაციო პალატა იმ გარემოებას უთითებს, რომ შპს-ს მოსარჩელის მიერ განხორციელებული მიშენება სადავოდ არ გაუხდია. ამასთანავე, სააპელაციო პალატას შეფასების მიღმა დარჩა მხარეთა შორის მანამდე ნაწარმოები სასამართლო დავები, ამ დავებთან დაკავშირებით სასამართლოს მიერ გამოტანილი გადაწყვეტილებები, რომლის შესახებაც მესამე პირი აღნიშნავდა სარჩელზე წარდგენილ შესაგებელში (თელავის რაიონული სასამართლოს 03.11.11წ. გადაწყვეტილება, თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 30.01.12წ. განჩინება, საქართველოს უზენაესი სასამართლოს 17.05.12წ. განჩინება). სააპელაციო სასამართლომ არ იქონია მსჯელობა განსახილველი საქმის მიმართ სსკ-ის 106-ე მუხლის თანახმად კანონიერ ძალაში მყოფი რაიონული სასამართლოს 03.11.11წ. გადაწყვეტილების (საქმე №3/146-11) პრეიუდიციული მნიშვნელობის შესახებ.

საკასაციო პალატა ყურადღებას ამახვილებს იმ გარემოებაზე, რომ განსახილველ დავაში ჩართული ყველა მხარე (გ. ჯ-ი, გურჯაანის მუნიციპალიტეტის გამგეობა, შპს „...“) მონაწილეობდა წინა სასამართლო დავებში, შესაბამისად ამ დავებზე გამოტანილ სასამართლო აქტებს, სსკ-ის 106-ე, 266-ე მუხლების თანახმად განსახილველი დავის მიმართ შესაძლოა პრეიუდი-

ციული მნიშვნელობა ჰქონდეს. საგულისხმოა, რომ 05.12.016. მიმართვის შემდეგ 22.06.046. შპს „...“ სახელზე გაიცა მიწის (უძრავი ქონების) საკუთრების სარეგისტრაციო მონმობა №1351/04, რომლის ბათილად ცნობაზე წინა სასამართლო დავებში მოსარჩელეს უარი ეთქვა. კანონიერ ძალაში მყოფ თელავის რაიონული სასამართლოს 03.11.116. გადაწყვეტილებაში, სხვა საკითხებთან ერთად, განხილულია აგრეთვე შპს „...“ დირექტორის 05.12.016. მიმართვა გურჯაანის რაიონის მთავარი არქიტექტურისადმი, აგრეთვე მანამდე გაცემული №103 ცნობა და 31.12.20006. ბრძანება, რომლითაც მალაზიას მიმდებარე ტერიტორიაზე ნება ეძლეოდა დამატებით 10 კვ.მ. ფართის გამოყოფაზე. სასამართლოს კანონიერ ძალაში მყოფი 03.11.116. გადაწყვეტილებით მითითებულია, რომ 05.12.016. მიმართვა არ წარმოადგენდა განცხადებით მოთხოვნილი გ. ჯ-ის სახელზე ცვლილებების რეგისტრაციის შეჩერების აღმომფხვრელ დოკუმენტაციას, კანონიერად იქნა მიჩნეული საჯარო რეესტრის ის აქტები, რომლითაც შეწყდა სადავო ფართის გ. ჯ-ის საკუთრებად რეგისტრაციის შესახებ მის განცხადებაზე სარეგისტრაციო წარმოება. აგრარული ბაზრის წესდების საფუძველზე სასამართლომ მიუთითა, რომ კერძო მალაზიის კეთილმონყობისათვის მიმდებარე ტერიტორიის გამოყოფისათვის დირექტორი არ იყო უფლებამოსილი, დირექტორის მიერ აღნიშნული ქმედების განხორციელება შესაძლებელი იყო მხოლოდ ცეკავშირის „საქკო-ოპდამზადებამომსახურეობის“ ნებართვით, საქმეზე დადგენილად არის ცნობილი, რომ ასეთი მოთხოვნა არ გაცემულა. სასამართლომ აღნიშნა, რომ ის ფართი, რომლის დამატებით რეგისტრაციასაც მოითხოვდა გ. ჯ-ი, უკვე რეგისტრირებული იყო შპს „...“ სახელზე, ხოლო ამ უკანასკნელის თანხმობა ცვლილებების განხორციელებაზე მოსარჩელეს არ წარმოუდგენია. თელავის რაიონული სასამართლოს 03.11.116. №3/146-11 გადაწყვეტილება უცვლელად დარჩა თბილისის სააპელაციო სასამართლოს 31.01.126. განჩინებით, საკასაციო სასამართლოს 17.05.126. განჩინებით გ. ჯ-ის საკასაციო საჩივარი მიჩნეულ იქნა დაუშვებლად. საკასაციო პალატა აღნიშნავს, რომ კანონიერ ძალაში შესული გადაწყვეტილებით დადგენილი გარემოებები ქმნის პრეიუდიციას სხვა დავებისათვის. იმის გათვალისწინებით, რომ განსახილველ დავაში მონაწილე პირები წინა დავებშიც იღებდნენ მონაწილეობას, ხოლო გადაწყვეტილების კანონიერი ძალა ვრცელდება არა მხოლოდ გადაწყვეტილების სარეზოლუციო ნაწილზე, არამედ მთელ გადაწყვეტილებაზე, აგრეთვე იმის

გათვალისწინებით, რომ კანონიერ ძალაში შესულ გადაწყვეტილებებში, სხვა საკითხებთან ერთად, არის შპს „...“ დირექტორის 05.12.01წ. მიმართვაზე მსჯელობა, რომელიც განსახილველ დავაში მოთხოვნის საფუძველია, საკასაციო პალატა თვლის, რომ სააპელაციო სასამართლომ უნდა იქონიოს მსჯელობა განსახილველი დავის მიმართ წინა სასამართლო დავებზე გამოტანილი სასამართლო აქტების პრეიუდიციულ მნიშვნელობაზე.

მიღებულ გადაწყვეტილებასთან შეუსაბამობაშია აგრეთვე სააპელაციო პალატის მიერ სასამართლო ხარჯების განაწილება. სააპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილებით გამგეობას მოსარჩელის სასარგებლოდ დაეკისრა მის მიერ ბიუჯეტის სასარგებლოდ სააპელაციო საჩივარზე გადახდილი სახელმწიფო ბაჟის თანხის (150 ლარის) ანაზღაურება. სასკ-ის 1.2 მუხლის თანახმად, თუ ამ კოდექსით სხვა რამ არ არის დადგენილი, ადმინისტრაციულ სამართალწარმოებაში გამოიყენება სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის დებულებანი. სასკ-ის 10.2 მუხლის მიხედვით, თუ ინდივიდუალური ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტი გამოცემულია საქმის გარემოებების სათანადოდ გამოკვლევის გარეშე, ადმინისტრაციული ორგანო ვალდებულია აანაზღაუროს პროცესის ხარჯები მის სასარგებლოდ გადაწყვეტილების გამოტანის შემთვევაშიც, რაშიც იგულისხმება ყველა ინსტანციის სასამართლოში განეული ხარჯი. სსკ-ის 53.3 მუხლის შესაბამისად სააპელაციო სასამართლოს მიერ გადაწყვეტილების შეცვლის ან ახალი გადაწყვეტილების გამოტანის შემთხვევაში, მას თავად ევალება შეცვალოს სასამართლო ხარჯების განაწილებაც. ასეთ შემთხვევაში მხედველობაშია მისაღები არა მხოლოდ სააპელაციო საჩივარზე გადახდილი ბაჟი, არამედ ის ხარჯები, რომლებიც მხარეებმა გაიღეს ქვემდგომი ინსტანციის სასამართლოებში საქმის განხილვისას. მოცემულ შემთხვევაში სასამართლომ სადავო გადაწყვეტილებით გააუქმა რა სადავო აქტი, არ მოახდინა სახელმწიფო ბაჟის სახით გადახდილი თანხების (100 ლარი პირველი ინსტანციის სასამართლოში და 150 ლარი სააპელაციო სასამართლოში) შეჯამება.

ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, საკასაციო სასამართლო თვლის, რომ სახეზეა გადაწყვეტილების გაუქმების აბსოლუტური საფუძველი, სააპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილება არ არის დასაბუთებული, გადაწყვეტილების დასაბუთება იმდენად არასრულია, რომ მისი სამართლებრივი საფუძვლიანობის შემოწმება შეუძლებელია, შესაბამისად სსკ-ის 412-ე მუხ-

ლის 1-ლი ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტის თანახმად, არსებობს გასაჩივრებული გადაწყვეტილების გაუქმების და საქმის სააპელაციო სასამართლოსათვის ხელახალი განხილვისათვის დაბრუნების საფუძველი.

სარეზოლუციო ნაწილი:

საკასაციო სასამართლომ იხელმძღვანელა საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის 1-ლი მუხლის მე-2 ნაწილით, საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 390-ე, 399-ე, 412-ე მუხლებით და

და ა დ გ ი ნ ა:

1. გურჯაანის მუნიციპალიტეტის გამგეობისა და შპს „...“ საკასაციო საჩივრები დაკმაყოფილდეს ნაწილობრივ. გაუქმდეს თბილისის სააპელაციო სასამართლოს 31.10.13წ. გადაწყვეტილება და საქმე ხელახალი განხილვისათვის დაუბრუნდეს იმავე სასამართლოს;

2. მხარეთა შორის სასამართლო ხარჯების განაწილების საკითხი გადაწყდეს საქმეზე საბოლოო გადაწყვეტილების მიღებისას;

3. საკასაციო სასამართლოს განჩინება საბოლოოა და არ საჩივრდება.

2. ვასუხისმგებლობა უკანონო მშენებლობის გამო

დაჯარიმება უნებართვო მშენებლობის გამო

ბანრინება

№ბს-284-276(2კ-13)

17 დეკემბერი, 2013 წ., ქ. თბილისი

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს ადმინისტრაციულ
საქმეთა პალატა
შემადგენლობა: ნ. ნკეპლაძე (თავმჯდომარე, მომხსენებელი),
მ. ვაჩაძე,
პ. სილაგაძე

დავის საგანი: ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტების
ბათილად ცნობა

აღწერილობითი ნაწილი:

მოსარჩელე: ქ. ღ-ი

მოპასუხეები: ქ. თბილისის მერია; ქ. თბილისის მერიის ზე-
დამხედველობის საქალაქო სამსახური

სარჩელის სახე: საქართველოს ადმინისტრაციული საპრო-
ცესო კოდექსის 22-ე მუხლის საფუძველზე ადმინისტრაციულ-
სამართლებრივი აქტების ბათილად ცნობა.

სარჩელის საგანი:

1. ქ. თბილისის მერიის ზედამხედველობის საქალაქო სამსა-
ხურის 2012 წლის 6 თებერვლის №001371 დადგენილების ბათი-
ლად ცნობა.

2. ქ. თბილისის მერიის 2012 წლის 20 მარტის №648 განკარ-
გულების ბათილად ცნობა.

სარჩელის საფუძველი:

ფაქტობრივი: მოსარჩელის განმარტებით, 2005-2006 წლებ-
ში მის საცხოვრებელ სახლში ქ.თბილისში, ... ქუჩა №13-ში, უკა-
ნონოდ განახორციელა შენობა-ნაგებობაზე კიბის და კიბის ბაქ-
ნის მოწყობა, აივნის მიშენება და ფანჯრის ლიობის გადაკეთე-
ბა კარის ლიობად, რის შემდეგაც მისი ოჯახი სარგებლობდა აღ-
ნიშნული კიბით საცხოვრებელ სახლში შესასვლელად. ძირითა-
დი საერთო სარგებლობის კორიდორი, რომლითაც მოსარჩელის
ოჯახი აღარ სარგებლობდა მიშენების შემდეგ, დაიკავა მისმა
თანამესაკუთრემ მ. მ-მა.

ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურის 2011 წლის 13 ოქტომბრის №001371 მითითებით განესაზღვრა 10-დღიანი ვადა ობიექტის პირვანდელ მდგომარეობაში მოსაყვანად ან სათანადო სანებართვო დოკუმენტაციის წარსადგენად.

მოსარჩელის მტკიცებით, კიბისა და კიბის ბაქნის მონგრევის შემთხვევაში მის საცხოვრებელ ბინას აღარ რჩებოდა შესასვლელი, რის გამოც მან მიმართა ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურს, რომ მ. მ-ს მიეცა მისთვის სადარბაზოს შესასვლელი კორიდორით სარგებლობის უფლება.

ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურმა გაითვალისწინა აღნიშნული გარემოება და ის ფაქტი, რომ მეზობლებს შორის კორიდორით სარგებლობის საკითხი იხილებოდა თბილისის საქალაქო სასამართლოში. ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურის 2012 წლის 17 იანვრის №4-3/3-გ/-12 ბრძანებით სამართალდარღვევის საქმის განხილვის ვადა გაგრძელდა 2012 წლის 16 მარტამდე.

მოსარჩელის განმარტებით, მიუხედავად აღნიშნულისა, იგი 2012 წლის 6 თებერვლის №001371 დადგენილებით დაჯარიმდა 8 000 ლარით ქ.თბილისში, ... ქუჩა №13-ში შენობა-ნაგებობაზე უნებართვოდ კიბის და კიბის ბაქნის მოწყობისათვის, აივნის მიშენებისათვის და ფანჯრის ღიობის კარის ღიობად გადაკეთებისათვის.

სამართლებრივი: მოსარჩელეს სარჩელის დაკმაყოფილების სამართლებრივ საფუძვლებზე არ მიუთითებია.

თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიის 2012 წლის 5 ივნისის განჩინებით საქმეში ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის 16.2 მუხლის საფუძველზე მესამე პირად ჩაება ქ. თბილისის მერია.

მოპასუხის – ქ. თბილისის მერიის ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურის შესაგებელი:

ფაქტობრივი: მოპასუხემ შესაგებლით სარჩელი არ ცნო და მიუთითა, რომ მოსარჩელეს არ წარმოუდგენია 2005-2006 წლებში მშენებლობის განხორციელების დამადასტურებელი დოკუმენტაცია. ამასთან, მოპასუხის მითითებით, ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურის 2012 წლის 17 იანვრის №4-3/3-გ/-12 ბრძანებით, სამართალდარღვევის საქმის განხილვის ვადა გაგრძელდა ორი თვით, 2012 წლის 17 იანვრიდან 2012 წლის 16 მარტამდე, რაც იმას ნიშნავს, რომ დადგენილება უნდა გამოცემულიყო მითითებულ ვადაში და არა ამ ვადის გასვლის შემდეგ.

მესამე პირმა – ქ. თბილისის მერიამ შესაგებლით სარჩელი

არ ცნო და მიუთითა, რომ სადავო ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტები გამოცემულია „ტექნიკური საფრთხის კონტროლის შესახებ“ საქართველოს კანონის მე-13 და 22-ე მუხლების შესაბამისად და არ არსებობს მისი ბათილად ცნობის სამართლებრივი საფუძვლები.

საქმის გარემოებები:

მოსარჩელის განმარტებით, 2005-2006 წლებში მის საცხოვრებელ სახლში ქ.თბილისში, ... ქუჩა №13-ში უკანონოდ განახორციელა შენობა-ნაგებობაზე კიბის და კიბის ბაქნის მოწყობა, აივნის მიშენება და ფანჯრის ღიობის გადაკეთება კარის ღიობად.

2011 წლის 13 ოქტომბრის №001371 მითითებით განესაზღვრა 10-დღიანი ვადა ობიექტის პირვანდელ მდგომარეობაში მოსაყვანად ან სათანადო სანებართვო დოკუმენტაციის წარსადგენად, შესაბამისად, ზემოაღნიშნული მითითებით განსაზღვრული ვადა შეჩერდა ლეგალიზების შესახებ გადაწყვეტილების მიღებამდე.

ქ. თბილისის მერიის სსიპ – ქ. თბილისის არქიტექტურის სამსახურის 2011 წლის 27 ოქტომბრის №4357 ბრძანებით ქ. ღ-ს დაუდგინა ხარვეზი და განესაზღვრა 10-დღიანი ვადა სათანადო დოკუმენტაციის წარმოსადგენად. ამასთან, განემარტა, რომ წინააღმდეგ შემთხვევაში განცხადება განუხილველი დარჩებოდა. მოსარჩელის განმარტებით, დადგენილ ვადაში ხარვეზი ვერ შეავსო.

2011 წლის 18 ნოემბრის ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურის №001371 შემონმების აქტით დაფიქსირდა 13 ოქტომბრის მითითების შეუსრულებლობა.

ქ. თბილისის მერიის ზედამხედველობის სამსახურის 2012 წლის 6 თებერვლის №001371 დადგენილებით ქ. ღ-ი დაჯარიმდა 8 000 ლარით ქ.თბილისში, ... ქუჩა №13-ში შენობა-ნაგებობაზე უნებართვოდ კიბისა და კიბის ბაქნის მოწყობისათვის, აივნის მიშენებისათვის და ფანჯრის ღიობის კარის ღიობად გადაკეთებისათვის.

აღნიშნული დადგენილება მოსარჩელემ გაასაჩივრა ქ.თბილისის მერიაში, რომლის 2012 წლის 20 მარტის №648 განკარგულებით ქ. ღ-ის საჩივარი არ დაკმაყოფილდა.

საქალაქო სასამართლოს გადაწყვეტილება/სარეზოლუციო/:

თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიის 2012 წლის 13 სექტემბრის გადაწყვეტილებით

ქ. ღ-ის სარჩელი არ დაკმაყოფილდა.

სასამართლოს მიერ უდავოდ მიჩნეული ფაქტები:

ქ. თბილისის ზედამხედველობის სამსახურის 2011 წლის 13 ოქტომბრის №001371 მითითებით ქ. ღ-ს განესაზღვრა 10-დღიანი ვადა ობიექტის პირვანდელ მდგომარეობაში მოსაყვანად ან სათანადო სანებართვო დოკუმენტაციის წარსადგენად.

2011 წლის 21 ოქტომბერს, მოსარჩელემ მიმართა არქიტექტურის სამსახურს უნებართვოდ მიშენებული აივნის და კიბის უფრედის ლეგალიზების მოთხოვნით, რა დროსაც 13 ოქტომბრის მითითებით განსაზღვრული ვადა შეჩერდა ლეგალიზების შესახებ გადაწყვეტილების მიღებამდე. არქიტექტურის სამსახურმა დაუდგინა ხარვეზი და სათანადო დოკუმენტაციის წარმოსადგენად განუსაზღვრა 10 დღის ვადა. მოსარჩელემ დადგენილ ვადაში ხარვეზი ვერ შეავსო.

2011 წლის 18 ნოემბრის ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურის №001371 შემოწმების აქტით დაფიქსირდა 13 ოქტომბრის მითითების შეუსრულებლობა.

2012 წლის 6 თებერვლის №001371 დადგენილებით ქ. ღ-ი დაჯარიმდა 8 000 ლარით ქ.თბილისში, ... ქუჩა №13-ში შენობანაგებობაზე უნებართვოდ კიბის და კიბის ბაქნის მოწყობისათვის, აივნის მიშენებისათვის და ფანჯრის ღიობის კარის ღიობად გადაკეთებისათვის.

აღნიშნული დადგენილება მოსარჩელემ გაასაჩივრა ქ.თბილისის მერიაში. 2012 წლის 20 მარტის №648 განკარგულებით ქ. ღ-ის საჩივარი არ დაკმაყოფილდა.

სასამართლოს მიერ სადავოდ მიჩნეული ფაქტები:

სადავოა ქ. თბილისის მერიის ზედამხედველობის სამსახურის 2012 წლის 6 თებერვლის №001371 დადგენილებისა და ქ.თბილისის მერიის 2012 წლის 20 მარტის №648 განკარგულების კანონიერება.

სასამართლოს დასკვნები – საქმის მასალების გაცნობის, მხარის ახსნა-განმარტებების მოსმენის, სარჩელის ფაქტობრივი და სამართლებრივი საფუძვლიანობის შემოწმებისა და საქმეში არსებულ მტკიცებულებათა სამართლებრივი შეფასების შედეგად სასამართლომ ქ. ღ-ის სარჩელი არ დააკმაყოფილა.

დადგენილი ფაქტობრივი გარემოებების სამართლებრივი შეფასება:

საქალაქო სასამართლომ „ტექნიკური საფრთხის კონტროლის შესახებ“ საქართველოს კანონის მე-13 მუხლის მე-3 ნაწილზე მითითებით განმარტა, რომ მითითებით განსაზღვრული

ვადის გასვლის შემდეგ სამშენებლო საქმიანობაზე სახელმწიფო ზედამხედველობის ორგანო ამონმებს დამრღვევს, რაზედაც დგება შემონმების აქტი. შემონმების აქტში აისახება მშენებარე ობიექტის ფაქტობრივი მდგომარეობა მითითების პირობებთან მიმართებით. კონკრეტულ შემთხვევაში, საქალაქო სასამართლომ საქმის მასალების შესაბამისად, დადგენილად მიიჩნია, რომ ქ. ღ-მა არ შეასრულა 2012 წლის 13 ოქტომბრის მითითებაში განსაზღვრული ვალდებულება, რაც შემდგომ აისახა შემონმების აქტში.

„ტექნიკური საფრთხის კონტროლის შესახებ“ საქართველოს კანონის 22¹-ე მუხლის პირველი პუნქტის თანახმად, უნებართვო მშენებლობის ან/და რეკონსტრუქციის წარმოება მშენებლობის განხორციელების სპეციალური რეჟიმის ზონაში, სადაც დადგენილია მშენებლობის განხორციელების განსაკუთრებული რეჟიმი, ტყის ფონდისა და „წყლის შესახებ“ საქართველოს კანონით განსაზღვრულ ტერიტორიებზე, კულტურული მემკვიდრეობის დამცავ ზონებსა და საკურორტო-სარეკრეაციო ზონებში და ქალაქ თბილისის ტერიტორიაზე, რომელიც იწვევს შენობა-ნაგებობის გაბარიტების ცვლილებას, გამოიწვევს დაჯარიმებას: ა) სახელმწიფოს ან თვითმმართველი ერთეულის საკუთრებაში არსებულ უძრავ ქონებაზე – 10 000 ლარით; ბ) კერძო საკუთრებაში არსებულ უძრავ ქონებაზე – 8 000 ლარით.

სასამართლო ასევე მიუთითებს, „ტექნიკური საფრთხის კონტროლის შესახებ“ საქართველოს კანონის მე-13 მუხლის მე-10 პუნქტზე, რომლის შესაბამისად, შემონმების აქტის შედგენიდან 2 თვის ვადაში სამშენებლო საქმიანობაზე ზედამხედველობის ორგანო ვალდებულია სამშენებლო სამართალდარღვევის საქმეზე მიიღოს დადგენილება. საქმის განმხილველი თანამდებობის პირი უფლებამოსილია მოტივირებული საფუძვლით გააგრძელოს მისი განხილვის ვადა. საქმის განხილვის ვადა შეიძლება გაგრძელდეს არა უმეტეს 2 თვით. დამრღვევს უწყებით უნდა ეცნობოს საქმის განხილვის ადგილი, თარიღი, დრო და საქმის განმხილველი თანამდებობის პირის ვინაობა.

აღნიშნული მუხლის საფუძველზე, საქალაქო სასამართლომ განმარტა, რომ ადმინისტრაციული ორგანო ვალდებულია დასახელებულ ვადაში განიხილოს სამშენებლო სამართალდარღვევის საქმე და მიიღოს დადგენილება. ვადის გაგრძელება არ გულისხმობს, რომ დადგენილება ვადის ამოწურვის შემდეგ უნდა იქნეს მიღებული.

სამართლებრივი კვალიფიკაცია:

საქალაქო სასამართლომ იხელმძღვანელა საქართველოს ზოგადი ადმინისტრაციული კოდექსის მე-2 და მე-60¹ მუხლებით, „ტექნიკური საფრთხის კონტროლის შესახებ“ საქართველოს კანონით.

აპელანტი: ქ. ღ-ი

მონინალმდევე მხარეები: ქ. თბილისის მერია; ქ. თბილისის მერიის ზედამხედველობის საქალაქო სამსახური

აპელაციის საგანი და მოცულობა /ფარგლები/:

გასაჩივრებული გადაწყვეტილების გაუქმება და ახალი გადაწყვეტილებით სარჩელის დაკმაყოფილება.

აპელაციის მოტივები:

ფაქტობრივი: აპელანტის განმარტებით, გადაწყვეტილება იურიდიულად არ არის საკმარისად დასაბუთებული, გადაწყვეტილების დასაბუთება იმდენად არასრულია, რომ მისი სამართლებრივი საფუძვლიანობის შემწმება შეუძლებელია. აპელანტი არ იზიარებს პირველი ინსტანციის სასამართლოს დასკვნას, რომ მის მიერ განხორციელდა შენობა-ნაგებობაზე კიბის და კიბის ბაქნის მოწყობა, აივნის მიშენება და ფანჯრის ღიობის გადაკეთება კარის ღიობად.

სამართლებრივი: სამართლებრივ გარემოებებზე აპელანტს არ მიუთითებია.

სააპელაციო სასამართლოში საქმის განხილვისას აპელანტის ქ. ღ-ის წარმომადგენელმა წარმოადგინა დამატებითი მტკიცებულება, კერძოდ, ქ. თბილისის მერიის 2012 წლის 26 ოქტომბრის №3047 განკარგულება, რომლითაც ბათილად იქნა ცნობილი ქ. თბილისის მერიის ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურის 2012 წლის 5 ივლისის №4-1/დ466-12 და №001716/№001752 დადგენილება სამშენებლო სამართალდარღვევის საქმეზე. აპელანტის განმარტებით, ქ. თბილისის მერიის ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურის 2012 წლის 21 მარტის მითითების თანახმად, ქ. თბილისში, ... ქ. №13-ში განხორციელდა შენობა-ნაგებობების მშენებლობა. ქ. თბილისის მთავარი არქიტექტორის მიერ 1999 წლის 12 ოქტომბრის №622 ბრძანებით შეთანხმებული არქიტექტურული პროექტის დარღვევით, რაც გამოიხატა იმაში, რომ პირველ სართულზე არ იყო მოწყობილი კედელი და გამოყენებული იყო მომიჯნავე შენობის კედელი. მეორე სართულზე გაზრდილი იყო ოთხი ფანჯრის ღიობის გაბარიტი, ხოლო სამ მათგანში დამატებით მოწყობილი იყო თითო კარი. შეცვლილია ასევე გადახურვის კონფიგურაცია. ფანჯრის ღიობის დაბლა მოწყობილია ლითონის კარი. გაუქმებული იყო

ოთხი ფანჯრის ღიობი. შეცვლილი იყო ფასადის მოპირკეთება და არ იყო შესრულებული დეკორატიული ლესვა. ასევე კედელი განეულია „ბ-ბ“ ლერძიდან, დაახლოებით 0,15 მ-ით. „ბ-გ“ ფასადზე შეცვლილი იყო აივნისა და კარ-ფანჯრის კონფიგურაცია, მოწყობილი იყო ფრამუგა და სადარბაზო შეცვლილი იყო კიბის კონფიგურაცია, ხოლო განსახილველი დავა ეხება შენობა-ნაგებობაზე კიბისა და კიბის ბაქნის მოწყობას, აივნის მიშენებას და ფანჯრის ღიობის გადაკეთებას კარის ღიობად, ზუსტად ანალოგიური სამართალდარღვევის ფაქტზე არის მსჯელობა ქ. თბილისის მერიის 2012 წლის 26 ოქტომბრის №3047 განკარგულებაში.

აპელანტის წარმომადგენლის განმარტებით, აღნიშნული დადგენილება არის სადავო აქტების ბათილად ცნობის საფუძველი, ვინაიდან, არსებობს ქ. თბილისში, ... ქ. №13-ში მდებარე შენობა-ნაგებობის ორი პროექტი, მშენებლობა, რაც გახდა სადავო აქტების გამოცემის საფუძველი ქ. ლ-ს არ უწარმოებია იგი არსებობდა მანამდეც.

მონინალმდევე მხარე – ქ. თბილისის მერიის ზედამხედველობის საქალაქო სამსახური არ დაეთანხმა სააპელაციო საჩივარს და მოითხოვა მის დაკმაყოფილებაზე უარის თქმა.

მესამე პირის – ქ. თბილისის მერიის განმარტებით, ქ. ლ-მა თავად მიუთითა, რომ მან 2005-2006 წლებში აწარმოვა სამშენებლო სამუშაოები. რაც შეეხება ქ. თბილისის მერიის 2012 წლის 26 ოქტომბრის №3047 განკარგულებას, იგი სხვა ადმინისტრაციული სამართალდარღვევის ფაქტს ეხება, კერძოდ, ქ. თბილისის მთავარი არქიტექტორის მიერ 1999 წლის 12 ოქტომბრის №622 ბრძანებით შეთანხმებული არქიტექტორული პროექტის დარღვევის ფაქტს და კონკრეტულად არის ჩამოთვლილი განხორციელებული სამშენებლო სამუშაოები.

ამასათან, კონკრეტულ შემთხვევაში დავის საგანია შენობა-ნაგებობაზე უკანონოდ ნაწარმოები კიბის და კიბის ბაქნის მოწყობა, აივნის მიშენება და ფანჯრის ღიობის გადაკეთება კარის ღიობად, ხოლო ქ. თბილისის მერიის 2012 წლის 26 ოქტომბრის №3047 განკარგულება ეხება საპროექტო სამართალდარღვევას.

სააპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილება /სარეზოლუციო/:

თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2013 წლის 25 იანვრის გადაწყვეტილებით ქ. ლ-ის სააპელაციო საჩივარი დაკმაყოფილდა ნაწილობრივ; გა-

უქმდა თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიის 2012 წლის 13 სექტემბრის გადაწყვეტილება და ახალი გადაწყვეტილებით ქ. ლ-ის სარჩელი დაკმაყოფილდა და ნაწილობრივ; ბათილად იქნა ცნობილი ქ. თბილისის მერიის 2012 წლის 20 მარტის №648 განკარგულება, სადავო საკითხის გადაწყვეტლად ბათილად იქნა ცნობილი ქ. თბილისის მერიის ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურის 2012 წლის 6 თებერვლის №001371 დადგენილება და ქ. თბილისის მერიის ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურს დაევალა საქმისათვის არსებითი მნიშვნელობის მქონე გარემოებების გამოკვლევისა და შეფასების შედეგად ახალი ინდივიდუალური ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის გამოცემა ქ. ლ-ის მიმართ გადაწყვეტილების კანონიერ ძალაში შესვლიდან ერთი თვის ვადაში.

სააპელაციო სასამართლოს მიერ დადგენილი ფაქტობრივი გარემოებები:

ქ.თბილისში, ... ქუჩა №13-ში მოქალაქე ქ. ლ-მა განახორციელა შენობა-ნაგებობაზე კიბისა და კიბის ბაქნის მოწყობა, აივნის მიშენება და ფანჯრის ლიობის გადაკეთება კარის ლიობად შესაბამისი სანებართვო დოკუმენტაციის გარეშე. 2011 წლის 13 ოქტომბერს შედგენილი №001371 მითითებით, ქ. ლ-ს განესაზღვრა 10-დღიანი ვადა ობიექტის პირვანდელ მდგომარეობაში მოსაყვანად ან სათანადო სანებართვო დოკუმენტაციის წარსადგენად. 2011 წლის 21 ოქტომბერს, მოსარჩელემ მიმართა არქიტექტურის სამსახურს უნებართვოდ მიშენებული აივნისა და კიბის უჯრედის ლეგალიზების მოთხოვნით, რა დროსაც 13 ოქტომბრის მითითებით განსაზღვრული ვადა შეჩერდა ლეგალიზების შესახებ გადაწყვეტილების მიღებამდე. არქიტექტურის სამსახურმა მოსარჩელეს ხარვეზი დაუდგინა და სათანადო დოკუმენტაციის წარმოსადგენად განუსაზღვრა 10 დღის ვადა. მოსარჩელემ დადგენილ ვადაში ხარვეზი ვერ შეავსო.

2011 წლის 18 ნოემბერს ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურის სპეციალისტმა შეადგინა აქტი, რომლითაც დაფიქსირდა 13 ოქტომბრის მითითების შეუსრულებლობა.

ქ. თბილისის ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურის უფროსის 2012 წლის 17 იანვრის ბრძანებით ქ. ლ-ის მიმართ დაწყებული სამშენებლო სამართალდარღვევის საქმის განხილვის ვადა გაგრძელდა 2 თვით 2012 წლის 16 მარტამდე.

ქ. თბილისის ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურის 2012 წლის 6 თებერვლის №001371 დადგენილებით ქ. ლ-ი დაჯარიმდა 8 000 ლარით ქ.თბილისში, ... ქუჩა №13-ში შენობა-ნაგებობა-

ზე უნებართვოდ კიბის და კიბის ბაქნის მოწყობისათვის, აივნის მიშენებისათვის და ფანჯრის ღიობის კარის ღიობად გადაკეთებისათვის.

2012 წლის 20 მარტის №648 განკარგულებით ქ. ღ-ის საჩივარი არ დაკმაყოფილდა.

ქ. თბილისის ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურის 2012 წლის 1 მაისის №001752 მითითებიდან ირკვევა, რომ ქ.თბილისში, ... ქუჩა №13-ში მოქალაქე ქ. ღ-ის მიერ დარღვეულია მთავარი არქიტექტორის 12.10.1999 წლის №5622 ბრძანებით შეთანხმებული პროექტი, კერძოდ, პირველ სართულზე „2-1“ მონაკვეთში არ არის მოწყობილი კედელი და გამოყენებულია მომიჯნავე შენობის კედელი. მეორე სართულზე „2-1“ მონაკვეთში გაზრდილი ფანჯრის ღიობის გაბარიტი, „1-3“ მონაკვეთში გაზრდილი ოთხი ფანჯრის ღიობის გაბარიტი, ხოლო სამ მათგანში დამატებით მოწყობილია თითო კარი, „1-4“ ფასადის მხარეს დამატებით მოწყობილია აივანი (0,90X12,20), რითაც მომატებულია ფართი (დაახლოებით 10,9 კვ.მ-ით), შეცვლილია გადახურვა კონფიგურაცია, „1-4“ ფასადზე „1-2“ მონაკვეთში ფანჯრის ღიობის დაბლა მოწყობილია ლითონის კარი, ფასადზე დამატებით მოწყობილია კიბე და ლითონის მოაჯირები. „3-4“ მონაკვეთში გაუქმებულია ოთხი ფანჯრის ღიობი, ხოლო +2.48 ნიშნულზე დამატებით მოწყობილია კარის ღიობი. შეცვლილია ფასადის მოპირკეთება და არ არის შესრულებული დეკორატიული ლესვა. „5-6“ მონაკვეთში კედელი გადაწეულია „ბ-ბ“ ლერძიდან დაახლოებით 0,15 მ-ით, „ბ-გ“ ფასადზე შეცვლილია აივნის და კარ-ფანჯრის კონფიგურაცია, +7,00 ნიშნულებით მოწყობილია საჩრდილობელი, შეცვლილია ფასადის მოპირკეთება და არ არის შესრულებული დეკორატიული ლესვა. -0,20 ნიშნულზე შეცვლილია კარ-ფანჯრის კონფიგურაცია და მოწყობილია ფარდა-ჟალუზი. „4-6“ ფასადზე +5,00 ნიშნულზე ოთხით ფანჯრის ღიობის ნაცვლად მოწყობილია სამი ფანჯრის ღიობი, გაზრდილია მათი გაბარიტი. „6-4“ ფასადზე „6-5“ მონაკვეთში +4,20 ნიშნულზე დამატებით, მოწყობილია ფრამუგა. სადარბაზოში შეცვლილია კიბის კონფიგურაცია.

ქ. თბილისის მერიის 2012 წლის 26 ოქტომბრის განკარგულებით ბათილად იქნა ცნობილი ქ. თბილისის მერიის ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურის 2012 წლის 5 ივლისის №4-1/დ-466-12 №0001716/NO01752) დადგენილება სამშენებლო სამართალდარღვევაზე, იმ საფუძვლით, რომ ქ. თბილისის მერიის ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურს არ ჰქონდა ნამსჯელი,

თუ ვისზე უნდა გავრცელებულიყო „ტექნიკური საფრთხის კონტროლის შესახებ“ საქართველოს კანონის მოქმედება.

დადგენილი ფაქტობრივი გარემოებების სამართლებრივი შეფასება:

სააპელაციო სასამართლომ „მშენებლობის ნებართვის გაცემის წესისა და სანებართვო პირობების შესახებ“ საქართველოს მთავრობის 2009 წლის 24 მარტის №57 დადგენილების მე-3 მუხლის 74-ე პუნქტის საფუძველზე განმარტა, რომ უნებართვო მშენებლობა არის მშენებლობის ნებართვას დაქვემდებარებული შენობა-ნაგებობის მშენებლობა მშენებლობის ნებართვის გარეშე, ან/და დროებითი შენობა-ნაგებობის განთავსება სანებართვო მოწმობით გამოყენებული პერიოდის გასვლის შემდეგ.

„ტექნიკური საფრთხის კონტროლის შესახებ“ საქართველოს კანონის მე-3 მუხლის „ს“ ქვეპუნქტის ანალიზიდან გამომდინარე, ზედამხედველობის სამსახურის ერთ-ერთი მთავარი ფუნქციაა გამოავლინოს და აღკვეთოს კანონის მოთხოვნათა დარღვევით წარმოებული მშენებლობები.

განსახილველი დავის შემთხვევაში დადგენილია, რომ ქ. თბილისის ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურის 2012 წლის 6 თებერვლის №001371 დადგენილებით ქ. ღ-ი დაჯარიმდა შესაბამისი სანებართვო დოკუმენტაციის გარეშე ქ.თბილისში, ... ქუჩა №13-ში შენობა-ნაგებობაზე უნებართვოდ კიბისა და კიბის ბაქნის მოწყობის, აივნის მიშენებისა და ფანჯრის ღიობის კარის ღიობად გადაკეთებისათვის. საქმეში წარმოდგენილი ქ. თბილისის მერიის 2012 წლის 26 ოქტომბრის №3047 განკარგულებით ირკვევა, რომ ბათილად იქნა ცნობილი ქ. თბილისის მერიის ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურის 2012 წლის 5 ივლისის №4-1/დ-466-12 №0001716/№001752) დადგენილება, რომლითაც მოსარჩელეს დაეკისრა პასუხისმგებლობა სამშენებლო სამართალდარღვევაზე, ქ.თბილისში, ... ქუჩა №13-ში, შენობა-ნაგებობის ფასადზე დამატებით მოწყობილი კიბისა და ლითონის მოაჯირების, კარის ღიობის, ფასადის მხარეს დამატებით მოწყობილი აივნის, ფასადზე დამატებით მოწყობილი კიბისა და ლითონის მოაჯირების, ფასადზე შეცვლილი აივნის და კარ-ფანჯრის პროექტის დარღვევით წარმოებული მშენებლობისათვის.

დადგენილი გარემოებების სამართლებრივი ანალიზის საფუძველზე სააპელაციო პალატამ განმარტა, რომ განსახილველი დავის შემთხვევაში, მნიშვნელოვანია იმ ფაქტობრივი გარემოების გამოკვლევა და დადგენა, არსებობს თუ არა ერთიანი დამავი ფაქტთან დაკავშირებით, ადმინისტრაციული ორგანოს

მიერ მიღებული ორი განსხვავებული ადმინისტრაციული აქტი, სადაც ერთ შემთხვევაში (ქ. თბილისის მერიის ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურის 2012 წლის 6 თებერვლის №001371 დადგენილება), მოსარჩელეს პასუხისმგებლობა დაეკისრა მის მიერ განხორციელებულ სამშენებლო სამართალდარღვევაზე (უნებართვოდ კიბისა და კიბის ბაქნის მოწყობისათვის, აივნის მიშენებისათვის და ფანჯრის ლიობის კარის ლიობად გადაკეთებისათვის). ხოლო მეორე შემთხვევაში (ქ. თბილისის მერიის 2012 წლის 26 ოქტომბრის №3047 განკარგულება), იგივე ფაქტობრივი გარემოებების გათვალისწინებით (ფასადზე დამატებით მოწყობილი კიბისა, აივნისა და კარ-ფანჯრის პროექტის დარღვევით მშენებლობისათვის), მოსარჩელე გათავისუფლდა პასუხისმგებლობისაგან.

ზემოაღნიშნული გარემოებების გათვალისწინებით, სააპელაციო სასამართლოს განმარტებით, ადმინისტრაციულმა ორგანომ საქმის გარემოებათა გამოკვლევისა და შეფასებისას ყურადღება უნდა მიაქციოს ქ. თბილისის მერიის ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურის 2012 წლის 6 თებერვლის №001371 დადგენილებაში მითითებულ ფაქტობრივ გარემოებებს და ქ. თბილისის მერიის 2012 წლის 26 ოქტომბრის №3047 განკარგულებაში ასახული ფაქტობრივი გარემოებების გათვალისწინებით, დაადგინოს ადგილი აქვს თუ არა საქმის გარემოებათა იდენტიფიკაციას. რის შემდეგაც შესაძლებელი იქნება დადგინდეს სახეზეა თუ არა ქ. ღ-ის მიმართ კანონმდებლობით გათვალისწინებული სამშენებლო სამართალდარღვევის საფუძვლები.

სამართლებრივი კვალიფიკაცია:

სააპელაციო სასამართლომ იხელმძღვანელა საქართველოს ზოგადი ადმინისტრაციული კოდექსის 53-ე მუხლის მე-5 ნაწილით, 96-ე მუხლისა და საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის 32-ე მუხლის მე-4 ნაწილით.

კასატორი: ქ. თბილისის მერიის ზედამხედველობის სამსახური

მონინალმდევე მხარე (მოსარჩელე) – ქ. ღ-ი

მესამე პირი – ქ. თბილისის მერია

კასაციის საგანი და მოცულობა /ფარგლები/:

თბილისის სააპელაციო სასამართლომ ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2013 წლის 25 იანვრის გადაწყვეტილების გაუქმება და მოსარჩელისათვის სარჩელის დაკმაყოფილებაზე უარის თქმა.

კასაციის მოტივები:

პროცესუალური: კასატორის მითითებით გადაწყვეტილება არ არის საკმარისად დასაბუთებული. გადაწყვეტილების დასაბუთება იმდენად არასრულია, რომ მისი სამართლებრივი საფუძვლიანობის შემოწმება შეუძლებელია, რაც სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 394-ე მუხლის „ე“ ქვეპუნქტის თანახმად გადაწყვეტილების გაუქმების აბსოლუტური საფუძველია.

მატერიალური: კასატორის შეფასებით, აბსოლუტურად გაუგებარია სასამართლოს დავალება – გამოიკვლიოს ერთიადი-მავე ფაქტთან დაკავშირებით, ხომ არ განხორციელდა ორი სხვადასხვა შინაარსის ადმინისტრაციული აქტის გამოცემა. 2012 წლის 6 თებერვლის №001371 დადგენილების შესაბამისად, ქ. ღ-ს პასუხისმგებლობა დაეკისრა მის მიერ განხორციელებული უნებართვო სამშენებლო სამუშაოებისთვის, კიბის და კიბის ბაქნის მოწყობა, აივნის მიშენება და ფანჯრის ლიობის კარის ლიობად გადაკეთება, ხოლო ქ. თბილისის მერიის ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურის 2012 წლის 5 ივლისის №001752 დადგენილებით, მოქალაქე ქ. ღ-ი დაჯარიმდა ქ. თბილისში, ... ქ. №13-ში პროექტის დარღვევით ნაწარმოები მშენებლობისათვის. ქ. თბილისის მერიის 2012 წლის 26 ოქტომბრის №3047 განკარგულებით ბათილად იქნა ცნობილი ქ. თბილისის მერიის ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურის 2012 წლის 5 ივლისის №001752 დადგენილება. აღნიშნული განკარგულების მიღების საფუძველია ის გარემოება, რომ 12.11.99 წ. №622 მშენებლობის ნებართვაში დამკვეთად მითითებულია ბ. ს-ე, ხოლო მოქალაქე ქ. ღ-მა და მ. მ-მა ქ. თბილისში, ... ქ. №13-ში მდებარე უძრავი ქონება შეიძინეს 2004 წელს. სააპელაციო პალატის მსჯელობა იმასთან დაკავშირებით, რომ ერთ დარღვევაზე ორი აქტია გამოცემული, უსაფუძვლოა იმიტომ, რომ საქმეშია №001371 06.02.12 წლის სხდომის ოქმი, სადაც ქ. ღ-ი აღიარებს, რომ 2006-2007 წლებში მან განახორციელა უნებართვო მშენებლობა, რაც ასახულია სადავო დადგენილებაში ანუ აუცილებელია ერთმანეთისგან გაიმიჯნოს არქიტექტურული პროექტის დარღვევა და უნებართვო მშენებლობა, რომელიც განხორციელდა 2006-2007 წლებში და რასაც აღიარებს ასევე მოსარჩელე ქ. ღ-ი.

კასატორი: ქ. თბილისის მერია

სარჩელზე მოპასუხე: ქ. თბილისის მერიის ზედამხედველობის სამსახური

მონინალმდევე მხარე (მოსარჩელე) – ქ. ღ-ი

კასაციის საგანი და მოცულობა /ფარგლები/:

თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ

საქმეთა პალატის 2013 წლის 25 იანვრის გადაწყვეტილების გაუქმება და მოსარჩელისათვის სარჩელის დაკმაყოფილებაზე უარის თქმა.

პროცესუალური: კასატორის მითითებით გადაწყვეტილება არ არის საკმარისად დასაბუთებული. გადაწყვეტილების დასაბუთება იმდენად არასრულია, რომ მისი სამართლებრივი საფუძვლიანობის შემოწმება შეუძლებელია, რაც სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 394-ე მუხლის „ე“ ქვეპუნქტის თანახმად გადაწყვეტილების გაუქმების აბსოლუტური საფუძველია.

მატერიალური: კასატორის განმარტებით, ქ. თბილისის მერიის ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურის 2012 წლის 6 თებერვლის №001371 დადგენილებით ქ. ღ-ი დაჯარიმდა 8000 ლარით ქ. თბილისში, ... ქ. №13-ში შენობა-ნაგებობაზე უნებართვოდ კიბისა და კიბის ბაქნის მოწყობისათვის, აივნის მიშენებისათვის და ფანჯრის ღიობის კარის ღიობად გადაკეთებისათვის. აღნიშნული სამართალდარღვევის არსებობის ფაქტი დასტურდება საქმეში არსებული სხვადასხვა მტკიცებულებებით კერძოდ, ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურის მიერ გაცემული მითითებით, შემოწმების აქტით, ფოტომასალით და 2011 წლის 21 ოქტომბრის №12/140757 განცხადებით, რომლის თანახმადაც, სამართალდამრღვევმა ქ. ღ-მა მიმართა სსიპ თბილისის არქიტექტურის სამსახურს და მოითხოვა ქ. თბილისში, ... ქ, №13-ში უნებართვოდ მოწყობილი ფართის ლეგალიზება. კასატორის განმარტებით, აღნიშნულიდან გამომდინარე, ლეგალიზების მოთხოვნით მხარემ თავადვე დაადასტურა მის მიერ ჩადენილი სამართალდარღვევის ფაქტი, რაც „ტექნიკური საფრთხის კონტროლის შესახებ“ საქართველოს კანონის შესაბამისად, ექვემდებარებოდა სავალდებულო სანქციას (დაჯარიმებას). სამართალდარღვევის არ დაჯარიმება და მის მიმართ კანონმდებლობით გათვალისწინებული ღონისძიებების გამოუყენებლობა ჩაითვლებოდა ადმინისტრაციული ორგანოს მიერ კანონსაწინააღმდეგო ქმედებად.

კასატორის განმარტებით, ქ. თბილისის მერიის ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურის 2012 წლის 5 ივლისის №001752 დადგენილებით ქ. ღ-ი ქ. თბილისში, ... ქ. №13-ში დაჯარიმდა პროექტის დარღვევით ნაწარმოები მშენებლობისათვის, რომელიც თბილისის მერიის 2012 წლის 26 ოქტომბრის №3047 განკარგულებით ბათილად იქნა ცნობილი, რაც ადასტურებს იმას, რომ აღნიშნულ სამართალდარღვევაზე ზედამხედველობის სამსახურს წარმოება არ დაუწყია და არც სამართალდარღვე-

ვის ფაქტი გამოუვლენია. ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, კასატორის განმარტებით, სახეზეა ქ. თბილისში, ... ქ. №13-ში ქ. ღ-ის მიერ უნებართვო მშენებლობის წარმოების ფაქტი.

საკასაციო სასამართლოს მიერ საკასაციო საჩივრის და-საშვებობის პროცესუალური წანამძღვრები (სასკ 34.3 მ.):

საკასაციო სასამართლომ მიიჩნია, რომ კასატორების თბი-ლისის მერიისა და თბილისის მერიის ზედამხედველობის საქა-ლაქო სამსახურის საკასაციო საჩივრები შეიცავს მითითებებს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის 34.3 მუხლით, კერ-ძოდ „გ“ ქვეუნიქტით გათვალისწინებული საკასაციო საჩივრის დასაშვებობის საფუძვლის თაობაზე. სააპელაციო სასამარ-თლოს მიერ საქმე განხილულია მნიშვნელოვანი საპროცესო დარღვევით, რომელსაც შეეძლო არსებითად ემოქმედა საქმის განხილვის შედეგზე.

სამოტივაციო ნაწილი:

საკასაციო სასამართლო საქმის მასალების გაცნობის, საკა-საციო საჩივრის მოტივების საფუძვლიანობის, გასაჩივრებული გადაწყვეტილების დასაბუთებულობა-კანონიერების შემოწმე-ბისა და საქმის სასამართლო განხილვის შედეგად მივიდა იმ დას-კვნამდე, რომ ქ. თბილისის მერიისა და ქ. თბილისის მერიის ზე-დამხედველობის საქალაქო სამსახურის საკასაციო საჩივრები არ უნდა დაკმაყოფილდეს; უცვლელად უნდა დარჩეს თბილი-სის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა ჰა-ლატის 2013 წლის 25 იანვრის გადაწყვეტილება, შემდეგ გარე-მოებათა გამო:

საკასაციო სასამართლოს საკასაციო საჩივრის ადმინისტრა-ციული საპროცესო კოდექსის 34.3 „გ“ ქვეუნიქტით გათვალის-წინებული საფუძვლების გადამოწმების შედეგად მიაჩნია, რომ სააპელაციო სასამართლოს მიერ დავის განხილვა-გადაწყვეტი-სას არ არის დაშვებული იმგვარი საპროცესო-სამართლებრივი დარღვევა, რომელსაც შესაძლოა გამოენვია საქმეზე უკანონო გადაწყვეტილების დადგენა, სასამართლომ სწორად შეუფარ-და ნორმა სადავო სამართალურთიერთობას და არსებითად სწო-რად გადაწყვიტა დავა.

საკასაციო სასამართლომ მიაჩნია, რომ სააპელაციო სასა-მართლოს მიერ საქმეზე ფაქტობრივი გარემოებები გამოკვლე-ული და დადგენილია კანონშესაბამისად, რაც სავალდებულოა საკასაციო სასამართლოსათვის, რადგან წარმოდგენილი არ არის დასაშვები და დასაბუთებული საკასაციო პრეტენზია.

საქმის მასალებით დადგენილია, რომ ქ.თბილისში, ... ქუჩა №13-ში მოქალაქე ქ. ლ-ის მიერ განხორციელდა შენობა-ნაგებობაზე კიბის და კიბის ბაქნის მოწყობა, აივნის მიშენება და ფანჯრის ლიობის გადაკეთება კარის ლიობად შესაბამისი სანებართვო დოკუმენტაციის გარეშე. 2011 წლის 13 ოქტომბერს შედგენილი №001371 მითითებით, ქ. ლ-ს განესაზღვრა 10-დღიანი ვადა ობიექტის პირვანდელ მდგომარეობაში მოსაყვანად ან სათანადო სანებართვო დოკუმენტაციის წარსადგენად. 2011 წლის 21 ოქტომბერს, მოსარჩელემ მიმართა არქიტექტურის სამსახურს უნებართვოდ მიშენებული აივნისა და კიბის უჯრედის ლეგალიზების მოთხოვნით, რა დროსაც 13 ოქტომბრის მითითებით განსაზღვრული ვადა შეჩერდა ლეგალიზების შესახებ გადაწყვეტილების მიღებამდე. არქიტექტურის სამსახურმა მოსარჩელეს ხარვეზი დაუდგინა და სათანადო დოკუმენტაციის წარმოსადგენად 10 დღის ვადა განუსაზღვრა, წინააღმდეგ შემთხვევაში განემარტა, რომ განცხადება განუხილველი დარჩებოდა. მოსარჩელემ დადგენილ ვადაში ხარვეზი ვერ შეავსო.

2011 წლის 18 ნოემბერს ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურის სპეციალისტმა შეადგინა აქტი, რომლითაც დაფიქსირდა 13 ოქტომბრის მითითების შეუსრულებლობა.

ქ. თბილისის ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურის უფროსის 2012 წლის 17 იანვრის ბრძანებით ქ. ლ-ის მიმართ დაწყებული სამშენებლო სამართალდარღვევის საქმის განხილვის ვადა გაგრძელდა 2 თვით 2012 წლის 16 მარტამდე.

ქ. თბილისის ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურის 2012 წლის 6 თებერვლის №001371 დადგენილებით ქ. ლ-ი დაჯარიმდა 8 000 ლარით ქ.თბილისში, ... ქუჩა №13-ში შენობა-ნაგებობაზე უნებართვოდ კიბისა და კიბის ბაქნის მოწყობისათვის, აივნის მიშენებისათვის და ფანჯრის ლიობის კარის ლიობად გადაკეთებისათვის. აღნიშნული დადგენილება მოსარჩელემ გაასაჩივრა ქ.თბილისის მერიაში. 2012 წლის 20 მარტის №648 განკარგულებით ქ. ლ-ის საჩივარი არ დაკმაყოფილდა.

ქ. თბილისის ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურის 2012 წლის 1 მაისის №001752 მითითებით ირკვევა, რომ ქ.თბილისში, ... ქუჩა №13-ში მოქალაქე ქ. ლ-ის მიერ დარღვეულია მთავარი არქიტექტორის 12.10.1999 წლის №5622 ბრძანებით შეთანხმებული პროექტი, კერძოდ, პირველ სართულზე „2-1“ მონაკვეთში არ არის მოწყობილი კედელი და გამოყენებულია მომიჯნავე შენობის კედელი. მეორე სართულზე „2-1“ მონაკვეთში გაზრდილი ფანჯრის ლიობის გაბარიტი, „1-3“ მონაკვეთში გაზრდილია

ოთხო ფანჯრის ღიობის გაბარიტი, ხოლო სამ მათგანში დამატებით მოწყობილია თითო კარი, „1-4“ ფასადის მხარეს დამატებით მოწყობილია აივანი (0,90X12,20), რითაც მომატებულია ფართი (დაახლოებით 10,9 კვ.მ-ით), შეცვლილია გადახურვის კონფიგურაცია, „1-4“ ფასადზე „1-2“ მონაკვეთში ფანჯრის ღიობის დაბლა მოწყობილია ლითონის კარი, ფასადზე დამატებით მოწყობილია კიბე და ლითონის მოაჯირები. „3-4“ მონაკვეთში გაუქმებულია ოთხი ფანჯრის ღიობი, ხოლო +2.48 ნიშნულზე დამატებით მოწყობილია კარის ღიობი. შეცვლილია ფასადის მოპირკეთება და არ არის შესრულებული დეკორატიული ლესვა. „5-6“ მონაკვეთში კედელი გადანეულია „ბ-ბ“ ლერძიდან დაახლოებით 0,15 მ-ით, „ბ-გ“ ფასადზე შეცვლილია აივნის და კარ-ფანჯრის კონფიგურაცია, +7,00 ნიშნულებით მოწყობილია საჩრდილობელი, შეცვლილია ფასადის მოპირკეთება და არ არის შესრულებული დეკორატიული ლესვა. -0,20 ნიშნულზე შეცვლილია კარ-ფანჯრის კონფიგურაცია და მოწყობილია ფარდა-ჟალუზი. „4-6“ ფასადზე +5,00 ნიშნულზე ოთხით ფანჯრის ღიობის ნაცვლად მოწყობილია სამი ფანჯრის ღიობი, გაზრდილია მათი გაბარიტი. „6-4“ ფასადზე „6-5“ მონაკვეთში +4,20 ნიშნულზე დამატებით, მოწყობილია ფრამუგა. სადარბაზოში შეცვლილია კიბის კონფიგურაცია.

ქ. თბილისის მერიის 2012 წლის 26 ოქტომბრის №3047 განკარგულებით დაკმაყოფილდა მოქალაქე ქ. ღ-ის წარმომადგენლის დ. ა-ისა და მოქალაქე მ. მ-ის 2012 წლის 20 ივლისის №12/106425-1 და №12/106286-7 ადმინისტრაციული საჩივარი. ბათილად იქნა ცნობილი ქ. თბილისის მერიის ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურის 2012 წლის 5 ივლისის №4-1/დ-466-12 №0001716/№001752) დადგენილება სამშენებლო სამართალდარღვევაზე, იმ საფუძველზე, რომ ქ. თბილისის მერიის ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურს არ ქონდა ნამსჯელი, თუ ვისზე უნდა გავრცელებულიყო „ტექნიკური საფრთხის კონტროლის შესახებ“ საქართველოს კანონის მოქმედება.

საკასაციო სასამართლო ეთანხმება სააპელაციო სასამართლოს განმარტებებს და მიაჩნია, რომ სააპელაციო სასამართლოს მიერ მართებულად იქნა გამოყენებული ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის 32.4. მუხლი, რამდენადაც ქ. თბილისის მერიის ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურის 2012 წლის 6 თებერვლის №001371 დადგენილება გამოცემულია საქმის გარემოებათა გამოკვლევისა და შეფასების გარეშე. ასევე, არსებითად არის დარღვეული მისი მომზადების კანონმდებლო-

ბით დადგენილი სხვა მოთხოვნები, რაც ზოგადი ადმინისტრაციული კოდექსის მე-60¹ მუხლის პირველი ნაწილის მიხედვით, აქტის ბათილად ცნობის საფუძველს წარმოადგენს კერძოდ, ზოგადი ადმინისტრაციული კოდექსის 60^{1.2} მუხლის მიხედვით, ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის მომზადების ან გამოცემის წესის არსებით დარღვევად ჩაითვლება ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის გამოცემა ადმინისტრაციული წარმოების სახის დარღვევით, ანდა კანონის ისეთი დარღვევით, რომლის არარსებობის შემთხვევაში, მოცემულ საკითხზე მიღებული იქნებოდა სხვაგვარი გადაწყვეტილება.

ზოგადი ადმინისტრაციული კოდექსის 5.1. მუხლში რეგლამენტირებულია ადმინისტრაციული ორგანოს უფლებამოსილების განხორციელების სავალდებულო პრინციპი – უფლებამოსილების განხორციელება კანონის საფუძველზე, რაც გულისხმობს, რომ ადმინისტრაციულ ორგანოს ეკრძალება კანონმდებლობის მოთხოვნების საწინააღმდეგოდ განახორციელოს რაიმე მოქმედება.

საკასაციო სასამართლოს მიაჩნია, რომ ადმინისტრაციულ ორგანოს საკითხის გადაწყვეტისას მტკიცებულებათა მოპოვების გზით უნდა დაედგინა საქმისათვის განმსაზღვრელი მნიშვნელობის მქონე გარემოებები, რაც მის მიერ არ განხორციელებულა; შესაბამისად, საკითხის ხელახალი განხილვისას ადმინისტრაციული ორგანო ვალდებულია სრულფასოვნად გამოიყენოს ზოგადი ადმინისტრაციული კოდექსით მინიჭებული უფლებამოსილება და ადმინისტრაციული წარმოებისას გამოიკვლიოს საქმისათვის მნიშვნელობის მქონე ყველა გარემოება და გადაწყვეტილება მიიღოს ამ გარემოებათა შეფასებისა და ურთიერთშეჯერების საფუძველზე.

საკასაციო სასამართლო „მშენებლობის ნებართვის გაცემის წესისა და სანებართვო პირობების შესახებ“ საქართველოს მთავრობის 2009 წლის 24 მარტის №57 დადგენილების მე-3 მუხლის 74-ე პუნქტის საფუძველზე განმარტავს, რომ უნებართვო მშენებლობა არის მშენებლობის ნებართვას დაქვემდებარებული შენობა-ნაგებობის მშენებლობის ნებართვის გარეშე, ან/და დროებითი შენობა-ნაგებობის განთავსება სანებართვო მოწმობით გამოყენებული პერიოდის გასვლის შემდეგ.

საკასაციო სასამართლო აღნიშნავს, რომ ზედამხედველობის სამსახურის ერთ-ერთი მთავარი ფუნქციაა გამოავლინოს და აღკვეთოს კანონის მოთხოვნათა დარღვევით წარმოებული მშენებლობები, ვინაიდან, „ტექნიკური საფრთხის კონტროლის

შესახებ“ საქართველოს კანონის მე-3 მუხლის „ს“ ქვეპუნქტის შესაბამისად, სამშენებლო სამართალდარღვევა წარმოადგენს საქართველოს კანონმდებლობით დადგენილი მოთხოვნების დარღვევას ან/და შეუსრულებლობას, რისთვისაც პასუხისმგებლობა განსაზღვრულია ამ კანონით. ამავე კანონის პირველი მუხლის „ვ“ ქვეპუნქტის შესაბამისად, ამ კანონის მიზანია ტექნიკური ბარიერებისა და რისკების გათვალისწინებით სამშენებლო ტექნიკური რეგლამენტებითა და საქართველოს კანონმდებლობით დადგენილ მოთხოვნათა სრული დაცვით სამშენებლო საქმიანობის განხორციელების უზრუნველყოფა.

ერთი მხრივ, ქ. თბილისის მერიის ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურის 2012 წლის 6 თებერვლის №001371 დადგენილებით ქ. ღ-ი დაჯარიმდა შესაბამისი სანებართვო დოკუმენტაციის გარეშე ქ. თბილისში, ... ქ. №13-ში შენობა-ნაგებობაზე უნებართვოდ კიბის და კიბის ბაქნის მოწყობის, აივნის მიშენებისა და ფანჯრის ლიობის კარის ლიობად გადაკეთებისათვის, ხოლო მეორე მხრივ, ქ. თბილისის მერიის 2012 წლის 26 ოქტომბრის №3047 განკარგულებით ბათილად იქნა ცნობილი ქ. თბილისის მერიის ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურის 2012 წლის 5 ივლისის №4-1/დ-466-12 დადგენილება, რომლითაც ღ-ს დაეკისრა პასუხისმგებლობა სამშენებლო სამართალდარღვევაზე ქ. თბილისში, ... ქ. №13-ში შენობა-ნაგებობის ფასადზე დამატებით მოწყობილი კიბისა და ლითონის მოაჯირეების, კარის ლიობის, ფასადზე შეცვლილი აივნისა და კარ-ფანჯრის პროექტის დარღვევით წარმოებული მშენებლობისათვის.

საკასაციო სასამართლო განმარტავს, რომ მოქმედი კანონმდებლობის მიხედვით ინდივიდუალური ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტი, რომელიც გამოცემულია წერილობითი სახით, აუცილებელია შეიცავდეს დასაბუთებას, კერძოდ, მასში მითითებული უნდა იყოს ის სამართლებრივი და ფაქტობრივი ნაწინამძღვრები, რომელთა საფუძველზეც გამოიცა იგი. ზოგადი ადმინისტრაციული კოდექსის 53-ე მუხლის მე-5 ნაწილის თანახმად, ადმინისტრაციული ორგანო უფლებამოსილი არ არის თავისი გადაწყვეტილება დააფუძნოს იმ გარემოებებზე, ფაქტებზე, მტკიცებულებებზე ან არგუმენტებზე, რომლებიც არ იქნა გამოკვლეული და შესწავლილი ადმინისტრაციული წარმოების დროს.

ინდივიდუალური ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის დასაბუთების კანონისმიერი ვალდებულება განპირობებულია იმ გარემოებით, რომ ადმინისტრაციული ორგანო შებოჭოს სა-

მართლით და მოაქციოს თვითკონტროლის ფარგლებში, რამდენადაც გადანყვეტილების მიღება უნდა ეფუძნებოდეს კონკრეტულ გარემოებებს და ფაქტებს, რომელთა სწორ შეფასებასაც ადმინისტრაციული ორგანო მიჰყავს საკითხის ამ თუ იმ გადანყვეტამდე, ანუ მარტივად რომ განვმარტოთ, სწორედ კონკრეტული ფაქტები და საქმის გარემოებები განსაზღვრავს გადანყვეტილების იურიდიულ შედეგს და არა პირიქით. წინააღმდეგ შემთხვევაში ყოფა დაკარგავს უზრუნველყოფადობას, სტაბილურობას, გარანტირებულობას, დაირღვევა სამართლის ნორმის და ადმინისტრაციული ორგანოს მიმართ ნდობის პრინციპი, სამართლებრივი უსაფრთხოების განცდა, ხოლო ასეთ პირობებში, მყარი სამართლებრივი წესრიგის ადგილს დაიკავებს მმართველობითი ორგანოს სახელისუფლო ძალაზე დამყარებული თვითნებობა მაშინ, როცა ადმინისტრაციული ორგანოსადმი, შესაბამისად სახელმწიფოსადმი ნდობის პრინციპი და სამართლებრივი უსაფრთხოება, სამართლებრივი სახელმწიფოს ერთ-ერთი უმთავრესი ნიშანია. გარდა აღნიშნულისა, გადანყვეტილების დასაბუთება აუცილებელია ადრესატისათვის, რათა შეაფასოს მისი მართლზომიერება, დარწმუნდეს მის კანონშესაბამისობაში, ხოლო უფლების დარღვევის განცდის შემთხვევაში ისარგებლოს გასაჩივრების შესაძლებლობით, მას უნდა შეეძლოს იცოდეს რა არგუმენტებით უნდა დაუპირისპირდეს მიღებულ გადანყვეტილებას, რასაც დასაბუთების გარეშე გადანყვეტილების მიღების პირობებში მოკლებულია. აგრეთვე, დასაბუთებული აქტის გამოცემა აადვილებს საჩივრის ან სარჩელის განმხილველი ორგანოების მიერ მისი კანონიერებისა და მიზანშეწონილობის გადამოწმების პროცესს.

საკასაციო სასამართლო ვერ გაიზიარებს კასატორების არგუმენტს იმის თაობაზე, რომ სადავო საკითხთან დაკავშირებით გამოსაკვლევი არაფერია, რადგან ქ. თბილისის მერიის ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურის 2012 წლის 6 თებერვლის №001371 დადგენილებით ქ. ღ-ი დაჯარიმდა შესაბამისი სანებართვო დოკუმენტაციის გარეშე ქ. თბილისში, ... ქ. №13-ში შენობა-ნაგებობაზე უნებართვოდ კიბის და კიბის ბაქნის მოწყობის, აივნის მიშენებისა და ფანჯრის ღიობის კარის ღიობად გადაკეთებისათვის, ხოლო ქ. თბილისის მერიის 2012 წლის 26 ოქტომბრის №3047 განკარგულებით ბათილად იქნა ცნობილი ქ. თბილისის მერიის ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურის 2012 წლის 5 ივლისის №4-1/დ-466-12 დადგენილება, რომლითაც ღ-ს დაეკისრა პასუხისმგებლობა სამშენებლო სამართალ-

დარღვევაზე ქ. თბილისში, ... ქ. №13-ში შენობა-ნაგებობის ფა-სადზე დამატებით მოწყობილი კიბისა და ლითონის მოაჯირე-ბის, კარის ლიობის, ფასადზე შეცვლილი აივნისა და კარ-ფან-ჯრის პროექტის დარღვევით წარმოებული მშენებლობისათვის, და განმარტავს, რომ ყველა მტკიცებულება ექვემდებარება გა-მოკვლევასა და შეფასებას, წინააღმდეგ შემთხვევაში ადმინის-ტრაციული წარმოება საერთოდ დაკარგავს აზრს.

საკასაციო სასამართლოს მიაჩნია, ადმინისტრაციული ორ-განოს მხრიდან დადგენილი გარემოებების სამართლებრივი ანა-ლიზის საფუძველზე განსახილველი დავის შემთხვევაში, მნიშ-ვნელოვანია იმ ფაქტობრივი გარემოების გამოკვლევა და დად-გენა, არსებობს თუ არა ერთი და იმავე ფაქტთან დაკავშირე-ბით, ადმინისტრაციული ორგანოს მიერ მიღებული ორი განსხვა-ვებული ადმინისტრაციული აქტი, სადაც ერთ შემთხვევაში, ქ. თბილისის მერიის ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურის 2012 წლის 6 თებერვლის №001371 დადგენილებით ქ. ლ-ს პასუ-ხისმგებლობა დაეკისრა მის მიერ განხორციელებულ სამშენებ-ლო სამართალდარღვევაზე (უნებართვოდ კიბის და კიბის ბაქ-ნის მოწყობის, აივნის მიშენებისა და ფანჯრის ლიობის კარის ლიობად გადაკეთებისათვის). ხოლო მეორე შემთხვევაში, ქ. თბილისის მერიის 2012 წლის 26 ოქტომბრის №3047 განკარგუ-ლებით, იგივე ფაქტობრივი გარემოებების გათვალისწინებით, (ფასადზე დამატებით მოწყობილი კიბისა, აივნისა და კარ-ფან-ჯრის პროექტის დარღვევით მშენებლობისათვის) ქ. ლ-ი გათა-ვისუფლდა პასუხისმგებლობისაგან.

საქართველოს ზოგადი ადმინისტრაციული კოდექსის 96-ე მუხლის პირველი ნაწილის შესაბამისად, ადმინისტრაციული ორ-განოს ვალდებულებას წარმოადგენს საქმისათვის მნიშვნელო-ბის მქონე გარემოებათა გამოკვლევა, სწორედ საქმის გარემო-ებათა შეფასებისა და ურთიერთშეჯერების საფუძველზე უნ-და იქნეს ადმინისტრაციული ორგანოს მიერ გადაწყვეტილება მიღებული. ზემოაღნიშნული ნორმიდან გამომდინარე, თუ სა-სამართლო მიიჩნევს, რომ ადმინისტრაციულმა ორგანომ არ გა-მოიკვლია საქმისათვის მნიშვნელობის მქონე გარემოებები და ისე გამოსცა ადმინისტრაციული აქტი, იგი უფლებამოსილია სა-დავო საკითხის გადაწყვეტლად ბათილად ცნოს ინდივიდუა-ლურ-სამართლებრივი ადმინისტრაციული აქტი და დაავალოს შესაბამის ადმინისტრაციულ ორგანოს გამოსცეს ახალი აქტი.

საკასაციო სასამართლო განმარტავს, რომ ადმინისტრაცი-ული საპროცესო კოდექსის 32.4. მუხლით მინიჭებული უფლე-

ბამოსილება სასამართლომ უნდა გამოიყენოს იმ ვითარებაში, როცა სასამართლო წესით ვერ ხერხდება ფაქტობრივი გარემოებების დადგენა და შეფასება. შესაბამისად, შეუძლებელი ხდება სადავო ადმინისტრაციული აქტის მატერიალური კანონიერების შეფასება.

აღნიშნული პროცესუალური შესაძლებლობა ემსახურება ადმინისტრაციული ორგანოების მიერ განხორციელებულ მმართველობის კანონიერებაზე სასამართლო კონტროლის სრულფასოვან რეალიზაციას და მართლმსაჯულების ეფექტიან განხორციელებას. იმ პირობებში, როცა ადმინისტრაციულ ორგანოს საერთოდ არ მოუხდენია ფაქტობრივი გარემოებების დადგენა – შეფასება, ადმინისტრაციულ სამართალწარმოებაში რიგ შემთხვევებში შეუძლებელი ხდება მათი გამოკვლევა.

საკასაციო სასამართლოს განმარტებით, სწორედ ზემოაღნიშნული გარემოებებიდან გამომდინარე, ქ. თბილისის მერიის ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურმა ხელახლა უნდა შეისწავლოს საქმის ფაქტობრივი გარემოებები და მათი შემოწმების შედეგად გამოსცეს ახალი ინდივიდუალური ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტები ქ. ლ-ის საჩივრის მიმართებაში.

ამდენად, საკასაციო სასამართლოს მიაჩნია, რომ ქ. თბილისის მერიისა და ქ. თბილისის მერიის ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურის საკასაციო საჩივრებში ჩამოყალიბებული არგუმენტები სააპელაციო სასამართლოს მიერ ფაქტების არასწორ დადგენასთან და კანონის არასწორ გამოყენებასთან დაკავშირებით არ არის იურიდიულად დასაბუთებული და არ გამომდინარეობს განხილული ნორმების ნამდვილი შინაარსიდან და მოსაწესრიგებელი ურთიერთობის ნამდვილი მიზნიდან; შესაბამისად, სადავო სამართალურთიერთობას სააპელაციო სასამართლომ სწორად შეუფარდა და განმარტა სამართლის ნორმა, რის გამოც არ არსებობს კასაციების დაკმაყოფილებისა და გასაჩივრებული განჩინების გაუქმების სამართლებრივი საფუძვლები.

ამასთან, სსსკ-ის 55-ე მუხლის საფუძველზე კასატორებს – ქ. თბილისის მერიის ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურსა და ქ. თბილისის მერიას უნდა დაეკისროთ სასამართლო ხარჯების სახით 100-100 ლარის გადახდა სახელმწიფო ბიუჯეტის საარგებლოდ.

სარეზოლუციო ნაწილი:

საკასაციო სასამართლომ იხელმძღვანელა საქართველოს

ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის 1.2; სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 390-ე, 408.3 და 410-ე მუხლებით

და ა დ გ ი ნ ა:

ქ. თბილისის მერიისა და ქ. თბილისის მერიის ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურის საკასაციო საჩივრები არ დაკმაყოფილდეს;

უცვლელად დარჩეს თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2013 წლის 25 იანვრის გადაწყვეტილება;

3. ქ. თბილისის მერიის ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურსა და ქ. თბილისის მერიას დაეკისროთ სასამართლო ხარჯების სახით 100-100 ლარის გადახდა სახელმწიფო ბიუჯეტის სასარგებლოდ;

საკასაციო სასამართლოს განჩინება საბოლოოა და არ საჩივრდება.

დაჯარიმება უნებართვო მშენებლობის გამო

განჩინება

№ბს-247-238(2კ-13)

25 თებერვალი, 2014 წ., ქ. თბილისი

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატა

შემადგენლობა: ლ. მურუსიძე (თავმჯდომარე, მომხსენებელი),

მ. ვაჩაძე,

ნ. სხირტლაძე

დავის საგანი: ინდივიდუალური ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტების ბათილად ცნობა

აღწერილობითი ნაწილი:

ვ. კ-ემ 2012 წლის 6 სექტემბერს თბილისის საქალაქო სასამართლოს სარჩელით მიმართა ქ. თბილისის მერიისა და ქ. თბილისის მერიის ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურის მიმართ. მოსარჩელემ ქ. თბილისის ზედამხედველობის საქალაქო

სამსახურის 2012 წლის 4 ივნისის №001656 დადგენილებისა და ქ. თბილისის მერიის 2012 წლის 13 აგვისტოს №2321 განკარგულების ბათილად ცნობა მოითხოვა.

მოსარჩელემ აღნიშნა, რომ მის საკუთრებაში არსებულ ბინაზე, მდებარე ქ. თბილისში, ... (ყოფილი ...) ქ. №29-ზე 2000-2001 წლებში აწარმოვა დაშენება. აღნიშნულ მისამართზე მდებარე უძრავ ნივთს 2007 წლის 1 ოქტომბრიდან მინიჭებული აქვს კულტურული მემკვიდრეობის უძრავი ძეგლის სტატუსი, ხოლო დაშენება მიჩნეულია უძრავი ძეგლის გვიანდელ ნაწილად. აღნიშნული დაშენება ურბანული დაგეგმარების საქალაქო სამსახურის 2008 წლის 11 ივლისის №ლეგ-2564 ბრძანებით ლეგალიზებულ იქნა და საჯარო რეესტრში უძრავი ქონება ახალი მესაკუთრის – ზ. კ-ის საკუთრებად დარეგისტრირდა. შემდგომში, არქიტექტურის სამსახურის 2008 წლის 11 ივლისის №2564 ბრძანება ქ. თბილისის მერის 2009 წლის 9 დეკემბრის №1944 განკარგულებით ბათილად იქნა ცნობილი. ამ უკანასკნელი ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის კანონიერების თაობაზე სასამართლოს კანონიერ ძალაში შესული გადაწყვეტილებით დადგინდა, რომ დაშენება წარმოებულია 2007 წლის 1 იანვრამდე. ვ. კ-ის მიმართ დაიწყო სამართალდარღვევის საქმის წარმოება ქ. თბილისის ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურის 2012 წლის 27 თებერვლის №001656 მითითებით, რომლის მოქმედება შეჩერდა ვ. კ-ის მიერ არქიტექტურის სამსახურში შეტანილი განცხადებით მოთხოვნილი ლეგალიზების საკითხის გადაწყვეტამდე. სამართალდარღვევის საქმის წარმოება განახლდა 2012 წლის 27 აპრილს შემონმების აქტის შედგენით და მიღებულ იქნა დადგენილება ვ. კ-ის დაჯარიმების შესახებ.

მოსარჩელე მიიჩნევს, რომ ქ. თბილისის ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურის 2012 წლის 4 ივნისის №001656 დადგენილება (ვ. კ-ის დაჯარიმების თაობაზე) მიღებულია სადავო დაშენების ლეგალიზებაზე უარის თქმის შესახებ ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის კანონიერ ძალაში შესვლამდე, ვინაიდან დაჯარიმება მოხდა ვ. კ-ის განცხადებაზე არქიტექტურის სამსახურის მიერ გადაწყვეტილების მიღებისთანავე. გარდა ამისა, თავად ამჟამინდელ მესაკუთრეს – ზ. კ-ეს არქიტექტურის სამსახურის გადაწყვეტილება უკანონო დაშენების ლეგალიზების თაობაზე დადგენილი წესით გასაჩივრებული ჰქონდა. სზაკ-ის 184-ე და სასკ-ის 29-ე მუხლების შესაბამისად აღნიშნული აქტების გასაჩივრებამ მათი მოქმედება შეაჩერა. ამასთან, ქ. თბილისის ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურის

2012 წლის 27 თებერვლის №001656 მითითების შესრულება ვ. კ-ეს არ შეეძლო, ვინაიდან ქ. თბილისში, ... (ყოფილი ...) ქ. №29-ში მდებარე უძრავი ქონება, მასში შემავალი დაშენების ფართობით 2011 წლის 13 ივლისიდან ზ. კ-ის საკუთრებაში იყო. შესაბამისად, ვ. კ-ის დაჯარიმება მითითებით დავალებული დემონტაჟის განუხორციელებლობის გამო, მოკლებულია სამართლებრივ საფუძველს და ამ გარემოებას საქმისწარმოების შეწყვეტა უნდა გამოეწვია. მოსარჩელე ასევე აღნიშნავს, რომ ვინაიდან უძრავი ნივთს მინიჭებული აქვს კულტურული მემკვიდრეობის უძრავი ძეგლის სტატუსი, მასზე რაიმე ზემოქმედება შესაბამისი ორგანოების დასკვნისა და ნებართვის გარეშე დაუშვებელია. მოსარჩელე ასევე არ ეთანხმება „პროდუქტის უსაფრთხოებისა და თავისუფალი მიმოქცევის შესახებ“ კოდექსის გამოყენებით მის მიმართ საქმის წარმოების დაწყებას. ვ. კ-ე თვლის, რომ აღნიშნული კანონი ვრცელდება მომეტებული საფრთხის შემცველ ობიექტებზე, ხოლო მის მიერ წარმოებული დაშენება არანაირ საფრთხის შემცველ ელემენტებს არ შეიცავს.

თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიის 2012 წლის 10 სექტემბრის განჩინებით საქმეში საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის მე-16 მუხლის მე-2 ნაწილით მესამე პირად ზ. კ-ე ჩაება.

თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიის 2012 წლის 13 დეკემბრის გადაწყვეტილებით ვ. კ-ის სარჩელი დაკმაყოფილდა. ბათილად იქნა ცნობილი ქ.თბილისის მერიის ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურის 2012 წლის 4 ივნისის №001656 დადგენილება და ქ.თბილისის მერიის 2012 წლის 13 აგვისტოს №2321 განკარგულება.

საქალაქო სასამართლომ აღნიშნა, რომ სამშენებლო სამართალდარღვევის საქმის წარმოება ვ. კ-ის მიმართ დაიწყო ქ. თბილისის მერიის ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურის 2012 წლის 27 თებერვლის მითითება გაიცა „ტექნიკური საფრთხის კონტროლის შესახებ“ კანონის შესაბამისად. აღნიშნული კანონი ძალადაკარგულად გამოცხადდა „პროდუქციის უსაფრთხოებისა და თავისუფალი მიმოქცევის კოდექსით“. აღნიშნული კოდექსის 103-ე მუხლის 28-ე პუნქტის თანახმად, ამ კოდექსის მოქმედებამდე დაწყებული, „ტექნიკური საფრთხის კონტროლის შესახებ“ კანონის 22-ე მუხლით გათვალისწინებული სამშენებლო სამართალდარღვევის საქმის წარმოება, რომელზედაც გადაწყვეტილება არ არის მიღებული, დასრულდეს ამავე კოდექსის 44-ე მუხლით დადგენილი წესის შესაბამისად“. ორი-

ვე ნორმატიული აქტის შესაბამისად, ქ. თბილისის ტერიტორიაზე კერძო საკუთრებაში არსებულ უძრავ ქონებაზე განხორციელებული უნებართვო მშენებლობისათვის ანესებს პასუხისმგებლობის ერთი და იმავე ზომას, საჯარიმო სანქციას 8 000 ლარის ოდენობით. ამასთან, „პროდუქციის უსაფრთხოებისა და თავისუფალი მიმოქცევის კოდექსის“ 25-ე მუხლი ითვალისწინებს სამშენებლო სამართალდარღვევის საქმის წარმოების წესს.

საქალაქო სასამართლომ უსაფუძვლოდ მიიჩნია მოსარჩელის არგუმენტი იმის თაობაზე, რომ სახეზე იყო სამართლებრივი პასუხისმგებლობის დაკისრება სხვის საკუთრებაში არსებული ქონების დემონტაჟის განუხორციელებლობის გამო. სასამართლომ დადგენილად მიიჩნია, რომ ვ. კ-ე წარმოადგენდა სამშენებლო სამართალდარღვევის საქმეზე პასუხისმგებელ (სამართალდამრღვევ) სუბიექტს. უძრავი ნივთის სხვა პირის საკუთრებაში ყოფნა ვერ გახდებოდა მისი პასუხისმგებლობისაგან გათავისუფლების საფუძველი. ამასთან, გასაჩივრებული ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტით სამართალდამრღვევს არ დაკისრებია უკანონო დაშენების დემონტაჟი.

საქალაქო სასამართლომ მიუთითა „ტექნიკური საფრთხის კონტროლის შესახებ“ კანონის მე-13 მუხლის მე-8 პუნქტის „გ“ ქვეპუნქტზე, რომლის თანახმად, სამშენებლო საქმიანობაზე ზედამხედველობის განმახორციელებელი ორგანო იღებს დადგენილებას სამშენებლო სამართალდარღვევის საქმის წარმოების შეწყვეტის შესახებ, თუ არსებობის გადანყვევტილება ობიექტის ლეგალიზების შესახებ. „პროდუქციის უსაფრთხოებისა და თავისუფალი მიმოქცევის კოდექსის“ 25-ე მუხლის მე-11 ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტის თანახმად, სამშენებლო საქმიანობაზე სახელმწიფო ზედამხედველობის ორგანო იღებს დადგენილებას სამშენებლო სამართალდარღვევის საქმის წარმოების შეწყვეტის შესახებ, თუ პროექტის შემთანხმებელმა და მშენებლობის ნებართვის გამცემმა ორგანომ მიიღო გადანყვევტილება ობიექტის ლეგალიზების შესახებ. „არქიტექტურულ-სამშენებლო საქმიანობაზე სახელმწიფო ზედამხედველობის შესახებ“ კანონის მე-4¹ მუხლის მე-3¹ პუნქტის თანახმად, არქიტექტურულ-სამშენებლო საქმიანობაზე სახელმწიფო ზედამხედველობის ორგანო ვალდებულია შეაჩეროს მინერალობით განსაზღვრული ვადის დინება უნებართვოდ ან/და პროექტის დარღვევით აშენებული ობიექტების ან მათი ნაწილების ლეგალიზების შესახებ წარმოების დაწყებიდან გადანყვევტილების მიღებამდე. დადგენილია, რომ მოსარჩელეს ზემოაღნიშნული კანონის

მოთხოვნათა შესაბამისად, მიწერილობით დადგენილ ვადაში 2012 წლის 23 მარტს განცხადებით მიმართა ქ. თბილისის მერიის არქიტექტურის საქალაქო სამსახურს და მოითხოვა სადავო დაშენების ლეგალიზაცია. 2012 წლის 26 მარტს ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურის მიერ შეჩერდა სამშენებლო სამართალდარღვევის საქმის წარმოება ქ. თბილისის მერიის არქიტექტურის სამსახურის მიერ საბოლოო გადაწყვეტილების მიღებამდე. ქ. თბილისის მერიის არქიტექტურის საქალაქო სამსახურის 2012 წლის 24 აპრილის გადაწყვეტილებით არ დაკმაყოფილდა განმცხადებლის მოთხოვნა ფართის ლეგალიზაციის თაობაზე.

საქალაქო სასამართლომ მიუთითა, რომ ლეგალიზაციის თაობაზე გადაწყვეტილება წარმოადგენს სამართალდარღვევის საქმის წარმოების შეწყვეტის საფუძველს და სწორედ აღნიშნულის გამო კანონმდებელი იმპერატიულად განსაზღვრავს, რომ არქიტექტურულ-სამშენებლო საქმიანობაზე სახელმწიფო ზედამხედველობის ორგანო ვალდებულია შეაჩეროს მიწერილობით განსაზღვრული ვადის დინება უნებართვოდ ან/და პროექტის დარღვევით აშენებული ობიექტების ან მათი ნაწილების ლეგალიზების შესახებ წარმოების დაწყებიდან გადაწყვეტილების მიღებამდე. სასამართლომ განმარტა, რომ გადაწყვეტილების მიღებაში არ იგულისხმება მხოლოდ ფორმალურად მისი მიღება, არამედ იგულისხმება მისი კანონიერ ძალაში შესვლა. იმ პირობებში, როდესაც ვ. კ-ის მიერ ქ. თბილისის მერიის არქიტექტურის საქალაქო სამსახურის 2012 წლის 24 აპრილის გადაწყვეტილება, რომლითაც უარი ეთქვა ფართის ლეგალიზაციაზე, 2012 წლის 30 ივლისს გასაჩივრდა თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიაში და საქმეზე არ არსებობდა კანონიერ ძალაში შესული სასამართლო გადაწყვეტილება, ზედამხედველობის საქალაქო სამსახური არ იყო უფლებამოსილი მიეღო გადაწყვეტილება ვ. კ-ის დაჯარიმების თაობაზე.

აღნიშნული გადაწყვეტილება სააპელაციო წესით ქ. თბილისის მერიამ და ქ. თბილისის მერიის ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურმა გაასაჩივრეს.

თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2013 წლის 6 თებერვლის განჩინებით ქ. თბილისის მერიისა და ქ. თბილისის მერიის ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურის სააპელაციო საჩივრები არ დაკმაყოფილდა; უცვლელად დარჩა თბილისის საქალაქო სასამართლოს ად-

მინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიის 2012 წლის 13 დეკემბრის გადაწყვეტილება.

სააპელაციო სასამართლომ მოცემულ საქმეზე გაიზიარა პირველი ინსტანციის სასამართლოს მიერ დადგენილი ფაქტობრივი გარემოებები და სამართლებრივი დასკვნები და დამატებით აღნიშნა, რომ სასამართლოს არ გააჩნია კანონშემოქმედებითი ფუნქცია, იგი ახდენს მხოლოდ ნორმის განმარტებას შესაბამისი კანონის ფარგლებში. კანონის განმარტებისას, დადგენილი უნდა იქნეს კანონმდებლის ნება და მიზანი, რაც მხოლოდ გრამატიკული განმარტებით ვერ მიიღწევა. სასამართლომ უნდა იხელმძღვანელოს კანონმდებლის განზრახვით, როგორც ნორმის განმარტების საშუალებით. კანონის განმარტება ემყარება გარკვეულ პრინციპებს: ობიექტურობის პრინციპს, რაც გულისხმობს, რომ განმარტება უნდა ეფუძნებოდეს კანონის ტექსტს და გამოხატავდეს კანონმდებლის ნებას; ერთიანობის პრინციპს – ყოველი ნორმა წაკითხულ უნდა იქნეს არა ამოგლეჯილად, არამედ სისტემურად, კანონის ტექსტის ლოგიკურ ჭრილში; გენეტიკური განმარტების პრინციპს – გათვალისწინებულ უნდა იქნეს კანონმდებლის მიზანი და განზრახულობა. სააპელაციო სასამართლოს მოსაზრებით, თბილისის საქალაქო სასამართლომ მიერ მოცემული ნორმის განმარტება არ ეწინააღმდეგება კანონის ობიექტურ მიზანს და იგი უზრუნველყოფს კონკრეტული სამართლებრივი ურთიერთობის სწორ გადაწყვეტას.

აღნიშნული გადაწყვეტილება საკასაციო წესით ქ. თბილისის მერიამ და ქ. თბილისის მერიის ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურმა გაასაჩივრეს.

ქ. თბილისის მერიამ საკასაციო საჩივრით თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2013 წლის 6 თებერვლის განჩინების გაუქმება და სარჩელის დაკმაყოფილებაზე უარის თქმა მოითხოვა. კასატორმა აღნიშნა, როგორც „ტექნიკური საფრთხის კონტროლის შესახებ“ კანონი, ისე „პროდუქტის უსაფრთხოებისა და თავისუფალი მიმოქცევის შესახებ“ კოდექსი ითვალისწინებს მითითების ვადის დინების შეჩერებას უნებართვოდ ან/და პროექტის დარღვევით აშენებული ობიექტების ან მათი ნაწილების ლეგალიზების შესახებ წარმოების დაწყებიდან შესაბამისი გადაწყვეტილების მიღებამდე და არა მის კანონიერ ძალაში შესვლამდე, ე.ი. სსიპ არქიტექტურის სამსახურის გადაწყვეტილების გასაჩივრების შემთხვევაში სასამართლო პროცესების დასრულებამდე. ამასთან, უნებართვოდ დაშენების ლეგალიზებაზე უარის თქმის თაობაზე სსიპ

არქიტექტურის სამსახურის გადანაცვეტილებამ ზოგადი ადმინისტრაციული კოდექსის 54-ე მუხლის პირველი ნაწილის მიხედვით შეიძინა იურიდიული ძალა და ამის შემდეგ გაასაჩივრა მხარემ. კასატორი არ ეთანხმება ნორმის იმგვარ განმარტებას, რაც მოცემულია სააპელაციო სასამართლოს განჩინებაში და აღნიშნა, რომ ზედამხედველობის სამსახურის მიერ გაცემული მითითების შეჩერების საფუძველი კანონმდებლობით ზუსტად არის გასაზღვრული. ადმინისტრაციული ორგანო არ არის უფლებამოსილი ნორმა სხვაგვარად განმარტოს, კერძოდ, ლეგალიზების თაობაზე მიღებული გადანაცვეტილების გასაჩივრების შემთხვევაში სასამართლო პროცესის დასრულებამდე შეაჩეროს სამართალდარღვევის საქმის წარმოება.

ქ. თბილისის მერიის ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურმა საკასაციო საჩივრით თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2013 წლის 6 თებერვლის განჩინების გაუქმება და სარჩელის დაკმაყოფილებაზე უარის თქმა მოითხოვა. კასატორმა აღნიშნა, რომ „ტექნიკური საფრთხის კონტროლის შესახებ“ კანონის მე-13.5 მუხლში მოხსენიებულია ტერმინი „შესაბამისი გადანაცვეტილება“, რაც გულისხმობს არქიტექტურის სამსახურში მიმდინარე წარმოების შესაბამისი ადმინისტრაციული აქტით დასრულებას. აღნიშნულ ნორმატიულ აქტში არ არის გამოყენებული ტერმინი „კანონიერ ძალაში შესული გადანაცვეტილება“. ამასთან, ზოგადი ადმინისტრაციული კოდექსი არ იცნობს ტერმინს „გადანაცვეტილების კანონიერ ძალაში შესვლას“, არამედ აღნიშნული კოდექსის 54-ე მუხლის პირველი ნაწილის თანახმად, ინდივიდუალური ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტი ძალაში შედის მხარისათვის გაცნობისთანავე. მოცემულ შემთხვევაში არქიტექტურის სამსახურის მიერ ვ. კ-ის მოთხოვნაზე უარის თქმის გადანაცვეტილება მიღებულ იქნა 2012 წლის 24 აპრილს იმავე დღეს გაეცნო მხარეს, შესაბამისად, აქტი ძალაში შევიდა. რაც შეეხება ზედამხედველობის სამსახურს, სამართალდარღვევის საქმეზე შემონმების აქტი მიიღო 2012 წლის 27 აპრილს. კასატორი ასევე მიუთითებს, რომ ინდივიდუალური ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის გასაჩივრება აჩერებს აქტის მოქმედებას, რაც არ გულისხმობს მისი სამართლებრივი შედეგების გაუქმებას.

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2013 წლის 3 ივნისის განჩინებით ქ. თბილისის მერიისა და ქ. თბილისის მერიის ზედამხედველობის საქა-

ლაქო სამსახურის საკასაციო საჩივრები მიჩნეულ იქნა დასაშვებად და განისაზღვრა მათი განხილვა მხარეთა დასწრებით.

სამოტივაციო ნაწილი:

საკასაციო სასამართლო საქმის მასალების გაცნობის, მხარეთა ახსნა-განმარტებების მოსმენისა და გასაჩივრებული განჩინების კანონიერება-დასაბუთებულობის შემოწმების შედეგად მიიჩნევს, რომ ქ. თბილისის მერიისა და ქ. თბილისის მერიის ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურის საკასაციო საჩივრები უნდა დაკმაყოფილდეს ნაწილობრივ; გაუქმდეს გასაჩივრებული განჩინება და საქმე განსახილველად დაუბრუნდეს იმავე სასამართლოს შემდეგ გარემოებათა გამო:

საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 407.2 მუხლის თანახმად, სააპელაციო სასამართლოს მიერ დამტკიცებულად ცნობილი ფაქტობრივი გარემოებები სავალდებულოა საკასაციო სასამართლოსათვის, თუ წამოყენებული არ არის დასაშვები და დასაბუთებული პრეტენზია (შედავება).

საკასაციო პალატა მიუთითებს სააპელაციო სასამართლოს მიერ დადგენილ ფაქტობრივ გარემოებებზე: ვ. კ-ე არის სამშენებლო სამართალდარღვევის საქმეზე პასუხისმგებელი (სამართალდამრღვევი) პირი, ვინაიდან ვ. კ-ემ აწარმოა ქ. თბილისში, ... ქუჩა №29-ში უნებართვოდ დაშენება. ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურის 2012 წლის 3 მაისის ზეპირი მოსმენის სხდომაზე ვ. კ-ემ განაცხადა, რომ სადავო მიშენება 2000 წელს განახორციელა. კულტურის, ძეგლთა დაცვისა და სპორტის მინისტრის 2007 წლის 1 ოქტომბრის №3/181 ბრძანებით ქ. თბილისში, ... ქუჩა №29-ში მდებარე საცხოვრებელ სახლს კულტურული მემკვიდრეობის ძეგლის სტატუსი მიენიჭა. ქ. თბილისის მერიის ურბანული დაგეგმარების საქალაქო სამსახურის 2008 წლის 11 ივლისის №ლეგ-2564 ბრძანებით ქ. თბილისში, ... №29-ში მდებარე საცხოვრებელ სახლზე უნებართვოდ დაშენებული ფართი ლეგალიზებულად ჩაითვალა. ქ. თბილისის მერიის 2009 წლის 9 დეკემბრის №1944 განკარგულებით ბათილად იქნა ცნობილი ქ. თბილისის მერიის ურბანული დაგეგმარების საქალაქო სამსახურის 2008 წლის 11 ივლისის №ლეგ-2564 ბრძანება. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს 2010 წლის 8 დეკემბრის გადაწყვეტილებით არ დაკმაყოფილდა ვ. კ-ის სარჩელი ქ. თბილისის მერიის 2009 წლის 9 დეკემბრის №1944 განკარგულების ბათილად ცნობის თაობაზე. აღნიშნული გადაწყვეტილება შესულია კანონიერ ძალაში. უძრავი ქონების ჩუქების ხელშეკრულებით

ქ. თბილისში, ... №29-ში მდებარე უძრავი ნივთის მესაკუთრე 2011 წლის 7 ივლისს ზ. კ-ე გახდა. ქ. თბილისის მერიის ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურის 2012 წლის 27 თებერვლის №001656 მითითებით ვ. კ-ეს დაევა ქ. თბილისში, ... ქუჩა №29-ში არსებულ საცხოვრებელ სახლზე სანებართვო დოკუმენტაციის გარეშე წარმოებული დაშენების პირვანდელ მდგომარეობაში მოყვანა (დაშენებული ფართის დემონტაჟი), დარღვევის გამოსწორებისათვის 25-დღიანი ვადა განისაზღვრა. 2012 წლის 26 მარტს ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურის მიერ შეჩერდა სამშენებლო სამართალდარღვევის საქმის წარმოება ქ. თბილისის მერიის არქიტექტურის სამსახურის მიერ ვ. კ-ის მოთხოვნაზე საბოლოო გადაწყვეტილების მიღებამდე. ქ. თბილისის მერიის არქიტექტურის საქალაქო სამსახურის 2012 წლის 23 აპრილის გადაწყვეტილებით არ დაკმაყოფილდა განმცხადებლის მოთხოვნა ფართის ლეგალიზაციის თაობაზე. ქ. თბილისის მერიის ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურის მიერ 2012 წლის 27 აპრილს შედგა №001656 შემონმების აქტი, რომლითაც დადგინდა ვ. კ-ის მიერ მითითებით გათვალისწინებული პირობების შეუსრულებლობა. ქ. თბილისის მერიის ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურის 2012 წლის 4 ივნისის №001656 დადგენილებით, ვ. კ-ე დაჯარიმდა ქ. თბილისში, ... ქუჩა №29-ში უნებართვოდ განხორციელებული დაშენებისათვის 8000 ლარით. ქ. თბილისის მერიის 2012 წლის 13 აგვისტოს №2321 განკარგულებით არ დაკმაყოფილდა ვ. კ-ის ადმინისტრაციული საჩივარი და ძალაში დარჩა ქ. თბილისის მერიის ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურის 2012 წლის 4 ივნისის დადგენილება. ვ. კ-ემ ქ. თბილისის მერიის არქიტექტურის საქალაქო სამსახურის 2012 წლის 23 აპრილის გადაწყვეტილება ფართის ლეგალიზაციაზე უარის თქმის თაობაზე, 2012 წლის 30 ივლისს გასაჩივრდა თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიაში. საქმეზე არ არსებობს კანონიერ ძალაში შესული სასამართლო გადაწყვეტილება.

საქმეში წარმოდგენილია ქ. თბილისის მერიის ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურში 2012 წლის 3 მაისს გამართული სხდომის ამსახველი №001656 ოქმი, რომლის თანახმად ვ. კ-ეს საქმის განხილვისას ჰქონდა შუამდგომლობა წარდგენილი ზედამხედველობის სამსახურის მიერ სამართალდარღვევის საქმის წარმოების შეწყვეტის ან შეჩერების თაობაზე იმ საფუძვლით, რომ თბილისის არქიტექტურის სამსახურის 2012 წლის 24 აპრილის გადაწყვეტილებით უარი ეთქვა დაშენების ლეგა-

ლიზებაზე და აღნიშნული გადაწყვეტილება ვერ ჩაითვლებოდა კანონიერ ძალაში შესულ გადაწყვეტილებად. ქ. თბილისის მერიის ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურმა სამშენებლო სამართალდარღვევის საქმეზე 2012 წლის 4 ივნისს მიიღო დადგენილება ვ. კ-ის დაჯარიმების შესახებ. ქ. თბილისის მერიაში ადმინისტრაციული საჩივრის განხილვისას 2012 წლის 2 ივლისს გამართული ზეპირი მოსმენის სხდომის ოქმის მიხედვით დგინდება, რომ საჩივრის ავტორი ითხოვდა გასაჩივრებული აქტის მოქმედების შეჩერებას. აღნიშნული შუამდგომლობის პასუხად სხდომის თავმჯდომარემ განმარტა, რომ გასაჩივრებული დადგენილების მოქმედება შეჩერებულად ითვლება გადაწყვეტილების მიღებამდე. რაც შეეხება აღნიშნულთან დაკავშირებით ცალკე ინდივიდუალური ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის გამოცემას, აღნიშნულ საკითხზე იმსჯელებდა ადმინისტრაციული ორგანო. მოცემული დავის ფარგლებში ვ. კ-ის სარჩელის დაკმაყოფილების საფუძველი გახდა ის გარემოება, რომ ადმინისტრაციულმა ორგანოებმა მხედველობაში არ მიიღეს ვ. კ-ის მიერ უნებართვო დაშენების ლეგალიზებაზე უარის თქმის თაობაზე სსიპ არქიტექტურის სამსახურის 2012 წლის 23 მარტის გადაწყვეტილების გასაჩივრების ფაქტი.

ზოგადი ადმინისტრაციული კოდექსის მე-60¹ მუხლის პირველი ნაწილის თანახმად, ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტი ბათილია, თუ იგი ეწინააღმდეგება კანონს ან არსებითად დარღვეულია მისი მომზადების ან გამოცემის კანონმდებლობით დადგენილი სხვა მოთხოვნები. ამავე მუხლის მე-2 ნაწილის თანახმად, ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის მომზადების ან გამოცემის წესის არსებით დარღვევად ჩაითვლება ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის გამოცემა ამ კოდექსის 32-ე ან 34-ე მუხლით გათვალისწინებული წესის დარღვევით ჩატარებულ სხდომაზე ან კანონით გათვალისწინებული ადმინისტრაციული წარმოების სახის დარღვევით, ანდა კანონის ისეთი დარღვევა, რომლის არარსებობის შემთხვევაში მოცემულ საკითხზე მიღებული იქნებოდა სხვაგვარი გადაწყვეტილება. საკასაციო სასამართლო აღნიშნავს, რომ მოცემული დავის მიზანია სამშენებლო სამართალდარღვევის საქმეზე ქ. თბილისის მერიის ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურის მიერ 2012 წლის 4 ივნისს ვ. კ-ის დაჯარიმების თაობაზე მიღებული დადგენილების კანონშესაბამისობის დადგენა. თავის მხრივ, აღნიშნული დადგენილება მიღებულია უნებართვო დაშენების ლეგალიზებაზე უარის თქმის თაობაზე თბილისის არქიტექტურის სამსა-

ხურის 2012 წლის 24 აპრილის გადაწყვეტილების მიღების შემდეგ, რომელიც ვ. კ-ემ ადმინისტრაციული საჩივრით, ხოლო შემდეგ სარჩელით სადავოდ გახადა. ზოგადი წესის თანახმად, ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის მოქმედების შეჩერება (რაც მოცემულია ზოგადი ადმინისტრაციული კოდექსის 184-ე მუხლისა და ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის 29-ე მუხლში) ემსახურება იმ მიზანს, რომ ადმინისტრაციულ ორგანოს აღარ ჰქონდეს საფუძველი მიიღოს სამართლებრივი ან ფაქტობრივი ზომები ამ ადმინისტრაციული აქტის საფუძველზე. საკასაციო სასამართლო აღნიშნავს, რომ უნებართვო მშენებლობის ლეგალიზების განმარტოვებული ორგანოს გადაწყვეტილების სამართლებრივ შედეგს წარმოადგენს სამშენებლო სამართალდარღვევის საქმის მწარმოებელი ორგანოს უფლებამოსილება, მოახდინოს სათანადო რეაგირება ლეგალიზების თაობაზე მიღებული გადაწყვეტილების შესაბამისად. ასევე მხედველობაში მისაღები ის გარემოება, რომ მოსარჩელე – ვ. კ-ემ საქალაქო სასამართლოში წარდგენილ (24.09.12 წ.) მოსაზრებაში მიუთითებდა იმ ფაქტზე, რომ ქ. თბილისში, ... ქუჩა №29-ში მდებარე უძრავი ქონების ამჟამინდელმა მესაკუთრემ ზ. კ-ემ თავად მიმართა არქიტექტურის უნებართვოდ აშენებული ფართის ლეგალიზების მოთხოვნით. ზ. კ-ეს უარი ეთქვა ფართის ლეგალიზებაზე და აღნიშნული გადაწყვეტილებები გასაჩივრებელი იყო კანონით დადგენილი წესით. ამდენად, ზ. კ-ის საკუთრებაში არსებული უნებართვო დაშენების ლეგალიზების საკითხი წარმოადგენს არაერთი დავის საგანს. როგორც უკვე აღინიშნა სადავო დაშენების ლეგალიზების საკითხის გადაწყვეტას არსებითი მნიშვნელობა გააჩნია უნებართვო მშენებლობისათვის პირის დაჯარიმების საკითხის გადაწყვეტისას. ე.ი. ვ. კ-ის დაჯარიმების თაობაზე მიღებული გადაწყვეტილების შეფასება დამოკიდებულია უნებართვო დაშენების ლეგალიზებაზე უარის თქმის თაობაზე გადაწყვეტილების კანონიერების დადასტურებაზე ან მის უარყოფაზე. შესაბამისად, სააპელაციო სასამართლო საქმის ხელახალი განხილვისას ვალდებულია ყოველმხრივ გამოიკვილოს საკითხი და მხოლოდ ისეთ გარემოებათა დადასტურების პირობებში დაადგინოს ვ. კ-ის უნებართვო მშენებლობის გამო დაჯარიმების თაობაზე ინდივიდუალური ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტების ბათილობა, რომლებიც ადმინისტრაციული ორგანოს საკითხის ხელახლა განხილვისას სხვაგვარი გადაწყვეტილების მიღების შესაძლებლობას მისცემს.

ყოველივე ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, საკასაციო პალატა თვლის, რომ თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2013 წლის 6 თებერვლის განჩინების დასაბუთება იმდენად არასრულია, რომ მისი სამართლებრივი საფუძვლის შემონგება შეუძლებელია (სსკ-ის 394-ე მუხლის „ე“ ქვეპუნქტი), რაც სსკ-ის 412-ე მუხლის 1-ლი ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტის თანახმად, ქმნის გასაჩივრებული განჩინების გაუქმებისა და საქმის ხელახალი განხილვისათვის დაბრუნების საფუძველს. საქმის ხელახლა განხილველმა სასამართლომ სრულყოფილად უნდა გამოარკვიოს საქმისათვის მნიშვნელობის მქონე ფაქტობრივი გარემოებები, სათანადო შეფასება მისცეს შეკრებილ მტკიცებულებებს და გამოიტანოს კანონის შესაბამისი გადაწყვეტილება.

სარეზოლუციო ნაწილი:

საკასაციო სასამართლომ იხელმძღვანელა საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის 1-ლი მუხლის მე-2 ნაწილით, საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 257-ე, 412-ე მუხლებით და

და ა დ ბ ი ნ ა:

1. ქ. თბილისის მერიისა და ქ. თბილისის მერიის ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურის საკასაციო საჩივრები დაკმაყოფილდეს ნაწილობრივ;
2. გაუქმდეს თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2013 წლის 6 თებერვლის განჩინება და საქმე ხელახალი სასამართლო განხილვისათვის დაუბრუნდეს იმავე სასამართლოს;
3. საქართველოს უზენაესი სასამართლოს განჩინება საბოლოოა და არ საჩივრდება.

დაჯარიმება უნებართვო მშენებლობის გამო

განჩინება

№ბს-110-103(2კ-13)

25 მარტი, 2014 წ., ქ. თბილისი

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატა

შემადგენლობა: ნ. წკეპლაძე (თავმჯდომარე, მომხსენებელი),
მ. ვაჩაძე,
პ. სილაგაძე

დავის საგანი: ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტების ბათილად ცნობა

აღწერილობითი ნაწილი:

მოსარჩელე: გ. ჩ-ა

მოპასუხეები

1. ქ. თბილისის მერიის ზედამხედველობის საქალაქო სამსახური;

2. ქ. თბილისის მერია;

სარჩელის სახე: საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის 22-ე მუხლის საფუძველზე ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტების ბათილად ცნობა.

სარჩელის საგანი:

1. ქ. თბილისის მერიის ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურის 2011 წლის 23 სექტემბრის №001151 დადგენილების ბათილად ცნობა;

2. ქ. თბილისის მერიის 2011 წლის 15 ნოემბრის №2660 განკარგულების ბათილად ცნობა.

სარჩელის საფუძველი:

ფაქტობრივი: 2009 წლის 11 მარტს ნასყიდობის ხელშეკრულების საფუძველზე გ. ჩ-ას საქართველოს ეკონომიკური განვითარების სამინისტრომ გადასცა ქ. თბილისში, ... ქ. №57-ში მდებარე უძრავი ქონება.

ქ. თბილისის მერიის ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურის 2011 წლის 23 სექტემბრის №001151 დადგენილებით გ. ჩ-ა დაჯარიმდა 10000 ლარით ქ. თბილისში, ... ქ. №57-ში მდებარე საცხოვრებელი სახლის უნებართვოდ მშენებლობისათვის და დაევალა ქ. თბილისში, ... ქ. №57-ში უნებართვოდ აშენებული

საცხოვრებელი სახლის დემონტაჟი.

აღნიშნული დადგენილება გ. ჩ-ამ გაასაჩივრა ქ. თბილისის მერიაში, რომლის 2011 წლის 15 ნოემბრის №2660 განკარგულებით საჩივარი არ დაკმაყოფილდა.

სამართლებრივი: სამართლებრივ გარემოებებზე მითითებული არ აქვს.

მოპასუხემ – ქ. თბილისის მერიის ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურმა წერილობითი შესაგებლით სარჩელი არ ცნო.

ფაქტობრივი: მოპასუხის მითითებით, ქ. თბილისში, ... ქ. №57-ში არსებული მშენებლობა განხორციელებულია უნებართვოდ, ვინაიდან დღეის მდგომარეობით არ არსებობს მისი კანონიერების დამადასტურებელი დოკუმენტაცია მოპასუხის განმარტებით, სამშენებლო სამართალდარღვევა სამართლებრივი ბუნებით წარმოადგენს დენად სამართალდარღვევას და მასზე კანონმდებლობა ვრცელდება გამონაკლისის გარეშე ანუ სადავო მშენებლობით შესაბამისი კანონმდებლობა ირღვევა უწყვეტად და გაგრძელდება მანამ, სანამ სახეზე იქნება უნებართვო მშენებლობა. ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურის კანონის მიერ ვალდებულებას წარმოადგენს სანქციების გატარება სამშენებლო სამართალდარღვევებზე, შესაბამისად, დადგენილება მიღებულია მიმდინარე დარღვევაზე, რომელიც დღეის მდგომარეობითაც არღვევს კანონს.

მოპასუხის მტკიცებით, ქ. თბილისის მერიის ზედამხედველობის სამსახურის წარმოების მასალებითა და ფოტოსურათებით დასტურდება, რომ ... ქ. №57-ში მდებარე საცხოვრებელი სახლი წარმოადგენს ცალკე შენობა-ნაგებობას და არა 2009 წლის 11 მარტის ნასყიდობის ხელშეკრულების საფუძველზე გ. ჩ-ასათვის გადაცემულ ფართს.

სამართლებრივი: მოპასუხის განმარტებით, დადგენილების მიღებისას ქ. თბილისის მერიის ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურმა გადაწყვეტილება მიიღო იმ გარემოებების, ფაქტებისა და მტკიცებულებების საფუძველზე, რომელიც სრულად იქნა გამოკვლეული და შესწავლილი.

მოსარჩელე მხარე ვერ ასაბუთებს, კონკრეტულად რომელი გარემოება არ იქნა გამოკვლეული ადმინისტრაციული საქმის წარმოებისას, რომლის გამოკვლევისა და დადგენის შემთხვევაში შესაძლებელი იქნებოდა სხვაგვარი გადაწყვეტილების მიღება.

მოპასუხის – ქ. თბილისის მერიამ წერილობითი შესაგებლით სარჩელი არ ცნო

ფაქტობრივი: ქ. თბილისის მერიის ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურის 2011 წლის 29 ივნისის №001151 მითითებით, გ. ჩ-ას განესაზღვრა ვადა და დაევალა ქ. თბილისში, ... ქ. №57-ში აშენებული საცხოვრებელი სახლის დემონტაჟი ან საწარმოო დოკუმენტაციის წარმოდგენა. 2011 წლის 26 ივლისის შემოწმების აქტით დაფიქსირდა მითითებით განსაზღვრული მოთხოვნების შეუსრულებლობა. 2011 წლის 23 სექტემბრის მოხსენებითი ბარათით დადგენილია, რომ სადავო ობიექტი წარმოადგენს ცალკე მდგომ შენობა-ნაგებობას. 2011 წლის 23 სექტემბრის დადგენილებით მოქალაქე გ. ჩ-ა დაჯარიმდა 10000 ლარით ქ. თბილისში, ... ქ. №57-ში მდებარე საცხოვრებელი სახლის უწებართვო მშენებლობისათვის.

ქ. თბილისის მერიის ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურის ადმინისტრაციულ საქმეთა სამმართველოს სამშენებლო საქმიანობის კონტროლის განყოფილების მთავარი სპეციალისტის მოხსენებითი ბარათიდან დგინდება, რომ 2011 წლის 23 სექტემბერს, მის მიერ გადამოწმდა ქ. თბილისში, ... ქ. №57-ში მოქ. გ. ჩ-ას საკუთრებაში არსებული სახლი და დადგინდა, რომ აღნიშნული ობიექტი წარმოადგენდა ცალკე მდგომ შენობა-ნაგებობას და შესაბამისად, მას არანაირი საერთო არ ჰქონდა 2009 წლის 11 მარტის ნასყიდობის ხელშეკრულებასთან, რომლის თანახმად, მოქ. გ. ჩ-ას, საქართველოს ეკონომიკური განვითარების სამინისტრომ საკუთრებაში გადასცა ქ. თბილისში, ... ქ. №57-ში მდებარე პირველი სართული (კორპუსის) 94 კვ.მ. 7 ოთახად. აღნიშნულ გარემოებას ასევე ადასტურებს საქმეში წარმოდგენილ ფოტომასალაც.

ამასთან, მოპასუხის მტკიცებით, 2011 წლის 3 ნოემბერს ქ. თბილისის მერიაში გამართულ ზეპირ მოსმენაზე გ. ჩ-ამ დააფიქსირა, რომ მან სადავო ობიექტს ჩაუტარა სარემონტო და მშენებლობითი სამუშაოები, ამოიყვანა კედლები, შეუცვალა სახურავი, ხოლო 2008 წელს შეუცვალა ღიობები მათი გაფართოების მიზნით, შესაბამისად, მოპასუხის მტკიცებით, გ. ჩ-ა თავიდანვე ადასტურებს სამართალდარღვევის ჩადენის ფაქტს.

მოპასუხემ არ გაიზიარა, მოსარჩელის მოსაზრება იმის თაობაზე, რომ 2009 წლის 11 მარტის ნასყიდობის ხელშეკრულების საფუძველზე გადაცემული ფართი არ საჭიროებდა შესაბამის სამსახურთან შეთანხმებულ პროექტსა და მშენებლობის ნებართვის აღებას, ვინაიდან, აღნიშნული არ შეიძლება ჩაითვალოს საცხოვრებელი სახლის მშენებლობის კანონიერების დამადასტურებელ დოკუმენტად. მიუხედავად იმისა, რომ საქართველოს

ეკონომიკური განვითარების სამინისტრომ გ. ჩ-ას საკუთრებაში გადასცა ზემოაღნიშნული ფართი, მშენებლობა მაინც მოითხოვდა შესაბამისი სამსახურის მიერ გაცემულ შეთანხმებულ პროექტსა და მშენებლობის ნებართვის არსებობას. ვინაიდან, საქართველოს ეკონომიკური განვითარების სამინისტრო არ წარმოადგენს მშენებლობის ნებართვების გამცემ უფლებამოსილ ორგანოს. დღეს მოქმედი კანონმდებლობის შესაბამისად, მშენებლობის ნებართვებს გაცემს ქ. თბილისის სსიპ არქიტექტურის სამსახური, ხოლო მის მიერ გაცემული მშენებლობის ნებართვა საქმეში არ მოიპოვება.

სამართლებრივი: მოპასუხის განმარტებით, გასაჩივრებელი ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტები არ ეწინააღმდეგება კანონს, გამოცემულია კანონმდებლობის დაცვით და არ არსებობს მათი გაუქმების სამართლებრივი საფუძვლები.

საქმის გარემოებები:

საქართველოს ეკონომიკური განვითარების სამინისტროს 2009 წლის 6 მარტის №15/294 წერილის საფუძველზე საჯარო რეესტრის ეროვნული სააგენტოს თბილისის სარეგისტრაციო სამსახურში სახელმწიფო საკუთრებაში დარეგისტრირდა ქ. თბილისში, ... ქ. №57-ში მდებარე 6501 კვ.მ. მიწის ნაკვეთი (№8820099063027 ამონაწერი ს/კ №...) მასზე განთავსებული შენობა-ნაგებობებით ფართის გარეშე, შემდგომში შენობაში აფხაზეთიდან იძულებით გადაადგილებული პირების მიერ დაკავებული ფართების საკუთრებაში გადაცემის მიზნით.

2009 წლის 11 მარტს გ. ჩ-ასა და საქართველოს ეკონომიკური განვითარების სამინისტროს შორის გაფორმებული ხელშეკრულების შესაბამისად, გ. ჩ-ას საკუთრებაში გადაეცა ქ. თბილისში, ... რაიონში, ... ქ. №57-ში, პირველ სართულზე მდებარე 94 კვ.მ 7 ოთახად.

2009 წლის 2 მარტს ქ. თბილისის ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურის №00000885 დადგენილებით გ. ჩ-ა ქ. თბილისში, ... ქ. №57-ში უნებართვო მშენებლობისათვის დაჯარიმდა 2000 ლარით, ხოლო მიწერილობის შეუსრულებლობისათვის – 5000 ლარით.

ქ. თბილისის მერიის 2009 წლის 18 მაისის №467 განკარგულებით არ დაკმაყოფილდა გ. ჩ-ას ადმინისტრაციული საჩივარი და ძალაში დარჩა ქ. თბილისის მერიის ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურის 2009 წლის 2 მარტის №00000885 დადგენილება.

ქ. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს 2010 წლის 28 სექ-

ტემბრის გადაწყვეტილებით გ. ჩ-ას სააპელაციო საჩივარი დაკმაყოფილდა ნაწილობრივ; თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიის 2009 წლის 29 ოქტომბრის გადაწყვეტილების შეცვლით მიღებულ იქნა ახალი გადაწყვეტილება, რომლითაც ბათილად იქნა ცნობილი ქ. თბილისის მერიის 2009 წლის 18 მაისის №467 განკარგულება მისი ძალაში შესვლის დღიდან, სადავო საკითხის გადაუწყვეტლად ბათილად იქნა ცნობილი ქ. თბილისის მერიის ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურის 2009 წლის 2 მარტის №00000855 დადგენილება და ამავე სამსახურს დაევალა საქმისათვის არსებითი მნიშვნელობის მქონე გარემოებებისა და შეფასების შემდეგ ახალი ინდივიდუალური ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის გამოცემა.

ქ. თბილისის მერიის ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურის 2011 წლის 29 ივნისის №001151 მითითებით გ. ჩ-ას განესაზღვრა ვადა და დაევალა თბილისში, ... ქ. №57-ში აშენებული საცხოვრებელი სახლის დემონტაჟი ან სანებართვო დოკუმენტაციის წარდგენა.

ქ. თბილისის მერიის ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურის 2011 წლის 26 ივლისის შემონმების აქტის თანახმად გ. ჩ-ამ არ შეასრულა 2011 წლის 10 თებერვლის მითითება.

2011 წლის 23 სექტემბრის ქ. თბილისის მერიის ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურის ადმინისტრაციულ საქმეთა სამმართველოს სამშენებლო საქმიანობის კონტროლის განყოფილების მთავარი სპეციალისტის მოხსენებით ბარათის შესაბამისად, ქ. თბილისში, ... ქ. №57-ში მდებარე გ. ჩ-ას საცხოვრებელი სახლი წარმოადგენს ცალკე მდგომ შენობა-ნაგებობას.

აღნიშნული მიწერილობის შეუსრულებლობის გამო ქ. თბილისის მერიის ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურის 2011 წლის 23 სექტემბრის №001151 დადგენილებით გ. ჩ-ა დაჯარიმდა 10000 ლარით ქ. თბილისში, ... ქ. №57-ში მდებარე საცხოვრებელი სახლის უნებართვოდ მშენებლობისთვის და დაევალა უნებართვო მშენებლობის დემონტაჟი.

ქ. თბილისის მერიის 2011 წლის 15 ნოემბრის განკარგულებით №2660 არ დაკმაყოფილდა გ. ჩ-ას ადმინისტრაციული საჩივარი თბილისის მერიის ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურის 2011 წლის 23 სექტემბრის დადგენილების ბათილად ცნობის თაობაზე.

საქალაქო სასამართლოს გადაწყვეტილება/სარეზოლუციო/:

თბილისის საქალაქო სასამართლოს 2012 წლის 6 სექტემბრის გადაწყვეტილებით გ. ჩ-ას სარჩელი დაკმაყოფილდა ნაწილობრივ; ბათილად იქნა ცნობილი ქ. თბილისის მერიის 2011 წლის 15 ნოემბრის №2660 განკარგულება ძალაში შესვლის დღიდან. სადავო საკითხის გადაწყვეტლად ბათილად იქნა ცნობილი ქ. თბილისის მერიის ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურის 2011 წლის 23 სექტემბრის დადგენილება №001151 და მოპასუხე ქ. თბილისის მერიის ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურს დაევალა გარემოებათა გამოკვლევისა და შეფასების შედეგად ახალი ინდივიდუალური ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის გამოცემა კანონით დადგენილ ვადაში.

სასამართლოს მიერ უდავოდ მიჩნეული ფაქტები:

ქ. თბილისის მერიის ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურის 2011 წლის 29 ივნისის №001151 მითითებით გ. ჩ-ას განესაზღვრა ვადა და დაევალა ქ. თბილისში, ... ქ. №57-ში აშენებული საცხოვრებელი სახლის დემონტაჟი, ან სანებართვო დოკუმენტაციის წარმოდგენა.

ქ. თბილისის მერიის ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურმა 2011 წლის 26 ივლისს შეადგინა შემოწმების აქტი, რომელშიც დაფიქსირდა მითითებით განსაზღვრულ ვადაში მოთხოვნების შეუსრულებლობა.

ქ. თბილისის მერიის ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურის 2011 წლის 23 სექტემბრის დადგენილებით გ. ჩ-ა დაჯარიმდა 10000 ლარით ქ. თბილისში, ... ქ. №57-ში მდებარე საცხოვრებელი სახლის უნებართვოდ მშენებლობისთვის.

ქ. თბილისის მერიის 2011 წლის 15 ნოემბრის განკარგულებით №2660 არ დაკმაყოფილდა გ. ჩ-ას ადმინისტრაციული საჩივარი თბილისის მერიის ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურის 2011 წლის 23 სექტემბრის დადგენილების ბათილად ცნობის თაობაზე.

2009 წლის 11 მარტს გ. ჩ-ასა და საქართველოს ეკონომიკური განვითარების სამინისტროს წარმომადგენელს შორის გაფორმებული ხელშეკრულებით დასტურდება, რომ გ. ჩ-ას საკუთრებაში გადაეცა ქ. თბილისში, ... რაიონში, ... ქ. №57-ში პირველ სართულზე მდებარე 94 კვ.მ ფართი 7 ოთახად.

სასამართლოს დასკვნები – საქალაქო სასამართლომ სარჩელი დაკმაყოფილა ნაწილობრივ; სადავო საკითხის გადაწყვეტლად ბათილად ცნო ქ. თბილისის მერიის ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურის 2011 წლის 23 სექტემბრის დადგენილება №001151 და მოპასუხე ქ. თბილისის მერიის ზედამხედვე-

ლობის სამსახურს დაავალა გარემოებათა გამოკვლევისა და შეფასების შედეგად ახალი ინდივიდუალური ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის გამოცემა კანონით დადგენილ ვადაში.

დადგენილი ფაქტობრივი გარემოებების სამართლებრივი შეფასება:

სასამართლოს განმარტებით, უნებართვო მშენებლობა თავისი ბუნებით წარმოადგენს ადმინისტრაციულ სამართალდარღვევას, რომლის განხილვა-შეფასების პროცესში სამართლებრივი ურთიერთობის მარეგულირებელ კონკრეტულ სამართლებრივ აქტებთან ერთად, სხვა მოწესრიგების არარსებობის შემთხვევაში, სასამართლომ უნდა იხელმძღვანელოს ადმინისტრაციულ სამართალდარღვევათა კოდექსით რეგლამენტირებული ზოგადი პრინციპებით. მითითებული კოდექსის მე-8 მუხლის შესაბამისად, არავის არ შეიძლება შეეფარდოს ზემოქმედების ზომა ადმინისტრაციული სამართალდარღვევის გამო, თუ არა კანონმდებლობით დადგენილ საფუძველზე და წესით.

ქმედების ადმინისტრაციულ სამართალდარღვევად მიჩნევისათვის აუცილებელია ერთდროულად არსებობდეს შემდეგი პირობები, კერძოდ, უნდა იყოს კანონით გათვალისწინებული ქმედება (მოქმედება ან უმოქმედობა), რომლისთვისაც კანონმდებლობით გათვალისწინებულია ადმინისტრაციული პასუხისმგებლობა, ქმედება არის მართლსაწინააღმდეგო, ქმედების ჩადენა მოხდა ბრალეულად (განზრახ ან გაურთხილებლობით). არსებობს მიზეზობრივი კავშირი ქმედებასა და დამდგარ შედეგს შორის. საქალაქო სასამართლოს განმარტებით, თუ არ არსებობს ადმინისტრაციულ სამართალდარღვევად მიჩნეული ქმედება, სამართლებრივ საფუძველს მოკლებულია მსჯელობა პასუხისმგებლობის დაკისრებაზე. კანონმდებლის მიერ გამოყენებული ტერმინი „ხელმყოფი ქმედება“ თავისი შინაარსით გულისხმობს კანონით დაცული სამართლებრივი სიკეთის წინააღმდეგ მიმართულ მართლსაწინააღმდეგო მოქმედებას ან უმოქმედობას, რომელიც არღვევს კანონმდებლობით განმტკიცებულ მართლწესრიგს, დაკისრებულ მოვალეობას ან ლახავს სხვათა უფლებებს.

სასამართლოს შეფასებით, სადავო ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტების გამოცემის დროისათვის მოქმედი „ტექნიკური საფრთხის კონტროლის შესახებ“ საქართველოს კანონის მე-3 მუხლის „ს“ ქვეპუნქტის შესაბამისად, სამშენებლო სამართალდარღვევა არის საქართველოს კანონმდებლობით დადგენილი მოთხოვნების დარღვევა ან/და შეუსრულებლობა, რის-

თვისაც პასუხისმგებლობა განსაზღვრულია კანონით.

მოცემულ შემთხვევაში, საქმის მასალებში წარმოდგენილი 2009 წლის 11 მარტის ნასყიდობის ხელშეკრულებით დასტურდება, რომ გ. ჩ-ას სახელმწიფომ პირდაპირი მიყიდვის ფორმით საკუთრებაში გადასცა ქ. თბილისში, ... რაიონში, ... ქ. №57-ში პირველ სართულზე მდებარე 94 კვ.მ ფართი 7 ოთახად. ამდენად, აღნიშნული ფართი ნასყიდობის ხელშეკრულების საგნად იქცა და ამ გზით მოხდა მისი ჩართვა თავისუფალ სამოქალაქო ბრუნვაში.

„სახელმწიფო ქონების პრივატიზების, ადგილობრივი თვითმმართველი ერთეულის ქონების პრივატიზებისა და სარგებლობის უფლებით გადაცემის შესახებ“ საქართველოს კანონის (იმჟამად მოქმედი) 1-ლი მუხლის „ბ“ ქვეპუნქტის თანახმად, პრივატიზება ეს არის ფიზიკური და იურიდიული პირების მიერ სახელმწიფო ქონებაზე საკუთრების უფლების შექმნა ამ კანონით დადგენილი წესით. სასამართლომ მიუთითა, რომ პრივატიზების ხელშეკრულება წარმოადგენს ნასყიდობის ხელშეკრულებას, რომლის მიმართაც გამოიყენება სამოქალაქო კოდექსით დადგენილი მოთხოვნები.

საქართველოს სამოქალაქო კოდექსის 477-ე მუხლის მიხედვით, ნასყიდობის ხელშეკრულებით გამყიდველი მოვალეა გადასცეს მყიდველს საკუთრების უფლება ქონებაზე, ხოლო ნასყიდობის ხელშეკრულების საფუძველზე გადაცემული საკუთრების უფლების ნამდვილობის ერთ-ერთ პირობად მიიჩნევა ის გარემოება, რომ ქონების გამსხვისებელი წარმოადგენს მის მესაკუთრეს და ის საკუთრების უფლების გადაცემას მესამე პირებზე ახდენს ნამდვილი უფლების საფუძველზე, ვინაიდან ამავე კოდექსის 170-ე მუხლის თანახმად, ქონებაზე საკუთრების უფლების სხვისთვის გადაცემის სამართლებრივი უფლებამოსილება გააჩნია მხოლოდ მის მესაკუთრეს.

საქალაქო სასამართლოს განმარტებით, „ქონების ლეგალიზების შესახებ“ საქართველოს კანონის მე-3 მუხლის „ე“ ქვეპუნქტის მიხედვით, ქონების ლეგალიზება არის ამ კანონის მე-4 მუხლის პირველი პუნქტით გათვალისწინებულ ქონებაზე კანონიერი საკუთრების უფლების დადასტურება, რომელიც შეიძლება შეიზღუდოს ან ჩამორთმეულ იქნეს მხოლოდ საქართველოს კონსტიტუციის 21-ე მუხლით განსაზღვრულ შემთხვევებში. ამავე კანონის მე-4 მუხლის პირველი ნაწილის შესაბამისად, ამ კანონის მოქმედება ვრცელდება სახელმწიფო ან თვითმმართველი ერთეულის ქონებაზე, რომელზედაც საკუთრების შე-

ძენა განხორციელდა ან საკუთრების შექმნის საფუძველი წარმოიშვა სამართლებრივი აქტით ან გარიგებით ამ კანონის ამოქმედებამდე, გარდა ამ მუხლის მე-2 პუნქტით გათვალისწინებული ქონებისა. აღნიშნული კანონის თანახმად, ლეგალიზების ობიექტი შეიძლება იყოს სახელმწიფო ან თვითმმართველი ერთეულის ნებისმიერი ქონება. ქონებას მიეკუთვნება ნივთი და არამატერიალური ქონებრივი სიკეთე, რომელიც იმყოფება თავისუფალ სამოქალაქო ბრუნვაში, წარმოადგენს სახელმწიფო ან ადგილობრივი თვითმმართველობის ორგანოს საკუთრებას და რომელიც სახელმწიფომ ან/და თვითმმართველმა ერთეულმა გადასცა საკუთრებაში პირს პირდაპირი ან წარმოებულ სახით.

ზემოაღნიშნულის გათვალისწინებით, სასამართლომ მიიჩნია, რომ საკითხის განხილვისას მოპასუხე ზედამხედველობის საქალაქო სამსახური ვალდებულია, იმსჯელოს იმ საკითხთან დაკავშირებით, ხომ არ მოიცავს სახელმწიფოს მიერ მიწის ნაკვეთის და მასზე განთავსებული შენობა-ნაგებობის მის საკუთრებაში აღრიცხვა და შემდგომ არსებული სახით გ. ჩ-აზე პირდაპირი მიყიდვის გზით საკუთრებაში გადაცემა განხორციელებული მშენებლობის კანონიერად ცნობას (ლეგალიზებას). ამასთან, ადმინისტრაციული ორგანო ვალდებულია, გამოიკვლიოს და კანონით გათვალისწინებული მტკიცებულებების საფუძველზე დაადგინოს წარმოადგენს თუ არა რეალურად გ. ჩ-ასათვის პირდაპირი მიყიდვის ფორმით გადაცემული ფართი იმ უძრავ ქონებას, რომელსაც ქ. თბილისის მერიის ზედამხედველობის საქალაქო სამსახური მიიჩნევს უნებართვო მშენებლობად.

სამართლებრივი შეფასება /კვალიფიკაცია/:

საქალაქო სასამართლომ გადაწყვეტილების გამოტანისას იხელმძღვანელა საქართველოს ზოგადი ადმინისტრაციული კოდექსის 34-ე, მე-60¹, 96-ე მუხლებით, საქართველოს ადმინისტრაციულ სამართალდარღვევათა კოდექსის მე-10 და 33-ე მუხლებით, „ტექნიკური საფრთხის კონტროლის შესახებ“ საქართველოს კანონის მე-3 მუხლით, „სახელმწიფო ქონების პრივატიზების, ადგილობრივი თვითმმართველი ერთეულის ქონების პრივატიზებისა და სარგებლობის უფლებით გადაცემის შესახებ“ საქართველოს კანონის 1-ლი მუხლით, საქართველოს სამოქალაქო კოდექსის 477-ე, 170-ე მუხლებით, „ქონების ლეგალიზების შესახებ“ საქართველოს კანონის მე-3 მუხლით.

აპელანტი: ქ. თბილისის მერიის ზედამხედველობის საქალაქო სამსახური;

მონინალმდევე მხარე: გ. ჩ-ა

სარჩელზე მოპასუხე – ქ. თბილისის მერია

აპელაციის საგანი და მოცულობა /ფარგლები/:

თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიის 2012 წლის 6 სექტემბრის გადაწყვეტილების გაუქმება და ახალი გადაწყვეტილებით სარჩელის დაკმაყოფილებაზე უარის თქმა.

აპელაციის მოტივები:

ფაქტობრივი: აპელანტის მტკიცებით, 2011 წლის 23 სექტემბრის მოხსენებითი ბარათით დადგენილია, რომ სადავო ობიექტი წარმოადგენს ცალკე მდგომ შენობა-ნაგებობას, შესაბამისად, მას არანაირი საერთო არ აქვს 2009 წლის 11 მარტის ნასყიდობის ხელშეკრულებასთან, რომლის თანახმადაც, მოქ. გ. ჩ-ას, საქართველოს ეკონომიკური განვითარების სამინისტრომ საკუთრებაში გადასცა ქ. თბილისში, ... ქ. №57-ში მდებარე პირველი სართული (კორპუსის), 94 კვ.მ 7 ოთახად. აპელანტი მიიჩნევს, რომ აღნიშნული გარემოება ასევე დასტურდება საქმეში დაცული ფოტომასალით, სადაც ასახულია კორპუსებს შორის განთავსებული ინდივიდუალური საცხოვრებელი სახლი.

რაც შეეხება სასამართლოს მითითებას, რომ თბილისის მერიის ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურის მიერ გამოსაკვლევი, წარმოადგენს თუ არა რეალურად გ. ჩ-ასათვის პირდაპირი მიყიდვის ფორმით დაცული ფართი იმ უძრავ ქონებას, რომელსაც ზედამხედველობის საქალაქო სამსახური მიიჩნევს უნებართვოდ, აპელანტი მიიჩნევს, რომ აღნიშნული ფაქტობრივი გარემოება სათანადოდაა გამოკვლეული, კერძოდ, საქმეში დაცული არაერთი მტკიცებულება პირდაპირ მიუთითებს იმ გარემოებაზე, რომ ინდივიდუალური საცხოვრებელი სახლი, რომელზეც ქ. თბილისის მერიის ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურში დაიწყო ადმინისტრაციული წარმოება, არ წარმოადგენს გ. ჩ-ასათვის პირდაპირი მიყიდვის ფორმით გადაცემულ ქონებას. აპელანტი მიუთითებს, რომ საქმეში დაცული 2011 წლის 3 ნოემბრის ზეპირი მოსმენის სხდომის ოქმში, მოქ. გ. ჩ-ა თავადვე ადასტურებს სამართალდარღვევის ჩადენის ფაქტს, აცხადებს, რომ სადავოდ ქცეული ობიექტს ჩაუტარა სარემონტო და სამშენებლო სამუშაოები, ამოიყვანა კედლები, შეცვალა სახურავი, 2008 წელს შეცვალა ლიობები მათი გადაფარვის მიზნით.

მეორე აპელანტი – ქ. თბილისის მერია

მონინალმდევე მხარე: გ. ჩ-ა

სარჩელზე მოპასუხე – ქ. თბილისის მერიის ზედამხედველობის საქალაქო სამსახური;

აპელაციის საგანი და მოცულობა /ფარგლები/:

თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიის 2012 წლის 6 სექტემბრის გადაწყვეტილების გაუქმება და ახალი გადაწყვეტილებით სარჩელის დაკმაყოფილებაზე უარის თქმა.

აპელაციის მოტივები:

ფაქტობრივი: აპელანტის მტკიცებით, იმ შემთხვევაშიც თუ თბილისის სააპელაციო სასამართლო ჩათვლის, რომ გ. ჩ-ას მიერ უნებართვოდ აშენებული საცხოვრებელი სახლი და საქართველოს ეკონომიკური სამინისტროს მიერ საკუთრებაში გადაცემული ფართი წარმოადგენს ერთსა და იმავეს, მაინც ვერ ჩაითვლება მოთხოვნის დაკმაყოფილების სამართლებრივ საფუძვლად, ვინაიდან 2009 წლის 11 მარტის ნასყიდობის ხელშეკრულების თანახმად, გ. ჩ-ას საქართველოს ეკონომიკური განვითარების სამინისტრომ საკუთრებაში გადასცა ქ. თბილისში, ... ქ. №57-ში მდებარე პირველი სართული, 94 კვ.მ 7 ოთახად. აპელანტი მიიჩნევს, რომ აღნიშნული გარემოება არ შეიძლება ჩაითვალოს საცხოვრებელი სახლის მშენებლობის კანონიერების დამადასტურებელ დოკუმენტად. მიუხედავად იმისა, რომ საქართველოს ეკონომიკური განვითარების სამინისტროს გ. ჩ-ას საკუთრებაში გადასცა ზემოაღნიშნული ფართი, აღნიშნული მშენებლობა მაინც მოითხოვდა შესაბამისი სამსახურის მიერ გამოცემულ შეთანხმებულ პროექტსა და მშენებლობის ნებართვის არსებობას.

აპელანტის განმარტებით, გასაჩივრებულ გადაწყვეტილებაში თბილისის საქალაქო სასამართლო მიუთითებს „ქონების ლეგალიზების შესახებ“ საქართველოს კანონზე, რაც მოცემულ შემთხვევაში არ უნდა იქნეს გამოყენებული, ვინაიდან, „ქონების ლეგალიზების შესახებ“ საქართველოს კანონის რეგულირების სფეროს წარმოადგენს საკუთრების უფლების საფუძვლების წარმოშობის კანონიერების შესწავლა, რაც მოცემულ შემთხვევაში სადავოდ არავის გაუხდია. გ. ჩ-ას მიერ გასაჩივრებული აქტები გამოცემულია სადავო ობიექტზე მშენებლობის ნებართვის არარსებობის გამო და არა საკუთრების უფლების კანონიერებაზე ან/და არაკანონიერებაზე. აპელანტის შეფასებით, უნებართვოდ შენობის დემონტაჟი სამართალდარღვევის აღმოფხვრისათვის არ არის ერთადერთი ალტერნატივა. დამრღვევს მოქმედი კანონდებლობა აძლევს უნებართვოდ ან/და პროექ-

ტის დარღვევით აშენებული შენობის ლეგალიზების საშუალებას თუ ის 2007 წლამდეა აშენებული. ეს პროცესი კი სრულად განსხვავდება „ქონების ლეგალიზების შესახებ“ საქართველოს კანონის მიზნებისაგან. ეს უკანასკნელი თუ შეეხება საკუთრების უფლებას და ლეგალიზებას, საქართველოს პრეზიდენტის №660-ე ბრძანებულება პირდაპირ არეგულირებს უნებართვო შენობების ლეგალიზების პროცესს და სწორედ ამ კუთხით უნდა ემსჯელა სასამართლოს.

აპელანტის მოსაზრებით, არსებითი მნიშვნელობა აქვს, რომ შეფასდეს საკითხი იმის თაობაზე, თუ რამდენად ახდენს გავლენას უნებართვო უძრავი ნივთის რეესტრში რეგისტრაცია სამართალდამრღვევი პირის პასუხისმგებლობაზე იმ პირობებში, როდესაც თავად მოქმედი „პროდუქტის უსაფრთხოებისა და თავისუფალი მიმოქცევის კოდექსი“ პირდაპირ უთითებს, რომ კანონის მოქმედება შეიძლება გავრცელდეს მესაკუთრეზე, თუ დაუდგენელია უნებართვო მშენებლობის მწარმოებელი პირი. ასევე მესაკუთრის პასუხისმგებლობაზე უთითებს ამ კანონის მე-14 მუხლი, შესაბამისად, აპელანტი მიიჩნევს, რომ იმის ცალსახად მტკიცება, რომ რეესტრში რეგისტრაცია პასუხისმგებლობის გამომრიცხავი გარემოებაა, არასწორია. აპელანტი მიუთითებს „პროდუქტის უსაფრთხოებისა და თავისუფალი მიმოქცევის კოდექსის“ 25-ე მუხლის მე-11 პუნქტზე, რომელიც განსაზღვრავს სამართალდარღვევის საქმის წარმოების შეწყვეტის საფუძვლებს და განმარტავს, რომ ასეთ საფუძვლად კანონი უნებართვო ნივთის რეესტრში რეგისტრაციას არ ითვალისწინებს.

გ. ჩ-ამ სააპელაციო სასამართლოში წარდგენილი შეპასუხებით მოითხოვა სააპელაციო საჩივრების დაკმაყოფილებაზე უარის თქმა.

სააპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილება /სარეზოლუციო/:

თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2012 წლის 29 ნოემბრის განჩინებით ქ. თბილისის მერიისა და ქ. თბილისის მერიის ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურის სააპელაციო საჩივრები არ დაკმაყოფილდა; უცვლელად დარჩა თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიის 2012 წლის 6 სექტემბრის გადაწყვეტილება.

გასაჩივრებული გადაწყვეტილების დასკვნების გაზიარების თაობაზე სასამართლოს მსჯელობა:

სააპელაციო სასამართლომ სრულად გაიზიარა საქალაქო სასამართლოს მსჯელობა და მიუთითა, რომ გასაჩივრებული ინდივიდუალური ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტები დაფუძნებულია ისეთ გარემოებებზე, რომლებიც არ იყო გამოკვლეული და შესწავლილი ადმინისტრაციული წარმოების დროს, რის გამოც მოპასუხე ადმინისტრაციულმა ორგანომ დაარღვია ზოგადი ადმინისტრაციული კოდექსის 53.5 და 96-ე მუხლების მოთხოვნები. სადავო საკითხის განხილვისას მოპასუხე ზედამხედველობის საქალაქო სამსახური ვალდებული იყო, ემსჯელა მოიცავს თუ არა სახელმწიფოს მიერ მიწის ნაკვეთის და მასზე განთავსებული შენობა-ნაგებობის მის საკუთრებაში აღრიცხვა და შემდგომ არსებული სახით გ. ჩ-აზე პირდაპირი მიყიდვის გზით საკუთრებაში გადაცემა განხორციელებული მშენებლობის კანონიერად ცნობას (ლეგალიზებას). ამასთან, ადმინისტრაციული ორგანო ვალდებული იყო, გამოეკვლია და კანონით გათვალისწინებული მტკიცებულებების საფუძველზე დაედგინა, წარმოადგენდა თუ არა რეალურად გ. ჩ-ასათავის პირდაპირი მიყიდვის ფორმით გადაცემული ფართი იმ უძრავ ქონებას, რომელსაც ქ. თბილისის მერიის ზედამხედველობის საქალაქო სამსახური მიიჩნევს უნებართვო მშენებლობად.

კასატორი: ქ. თბილისის მერიის ზედამხედველობის საქალაქო სამსახური;

მონინალმდევე მხარე: გ. ჩ-ა

სარჩელზე მოპასუხე – ქ. თბილისის მერია

კასაციის საგანი და მოცულობა /ფარგლები/:

თბილისის სააპელაციო სასამართლომ ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2012 წლის 29 ნოემბრის განჩინების გაუქმება და ახალი გადაწყვეტილებით სარჩელის დაკმაყოფილებაზე უარის თქმა.

კასაციის მოტივები/სამართლებრივი/:

მატერიალური: კასატორის განმარტებით, 2011 წლის 23 სექტემბრის მოხსენებითი ბარათით დადგენილია, რომ სადავო ობიექტი წარმოადგენს ცალკე მდგომ შენობა-ნაგებობას, შესაბამისად, მას არანაირი საერთო არ აქვს 2009 წლის 11 მარტის ნასყიდობის ხელშეკრულებასთან, რომლის შესაბამისადაც, გ. ჩ-ას საქართველოს ეკონომიკური განვითარების სამინისტრომ საკუთრებაში გადასცა ქ. თბილისში, ... ქ. №57-ში მდებარე პირველი სართული (კორპუსი), 94 კვ.მ. 7 ოთახად. აღნიშნული გარემოება ასევე დასტურდება საქმეში დაცული ფოტომასალით, სადაც ნათლად ჩანს კორპუსებს შორის განთავსებული ინდი-

ვიდუალური საცხოვრებელი სახლი. შესაბამისად, კასატორის მტკიცებით, სასამართლოს მიერ 2009 წლის 1 მარტის ნასყიდობის ხელშეკრულებაზე მსჯელობა უსაფუძვლოა. კასატორი ასევე არ ეთანხმება სააპელაციო სასამართლოს მითითებას, რომლის თანახმად, ზედამხედველობის სამსახურის მიერ გამოსაკვლევია, წარმოადგენს თუ არა რეალურად გ. ჩ-ასათვის პირდაპირი მიყიდვის ფორმით გადაცემული ფართი იმ უძრავ ქონებას, რომელსაც ზედამხედველობის საქალაქო სამსახური მიიჩნევს უნებართვოდ, კასატორის მტკიცებით, აღნიშნული ფაქტობრივი გარემოება, სათანადოდაა გამოკვლეული და საქმეში დაცული არაერთი მტკიცებულება მიუთითებს იმ გარემოებაზე, რომ ინდივიდუალური საცხოვრებელი სახლი, რომელზეც ქ. თბილისის მერიის ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურში დაინყო ადმინისტრაციული წარმოება, არ წარმოადგენს გ. ჩ-ასათვის პირდაპირი მიყიდვის ფორმით გადაცემულ ფართს. ამასთან, საქმეში დაცული 2011 წლის 3 ნოემბრის ზეპირი მოსმენის სხდომის ოქმში, გ. ჩ-ა თავადვე ადასტურებს სამართალდარღვევის ჩადენის ფაქტს, მისი განმარტებით, სადავო ობიექტს ჩაუტარა სარემონტო და სამშენებლო სამუშაოები, ამოიყვანა კედლები, შეცვალა სახურავი, 2008 წელს შეცვალა ღიობები მათი გაფართოების მიზნით, რაც კიდევ ერთხელ ადასტურებს სამართალდარღვევის ჩადენის ფაქტს.

კასატორი: ქ. თბილისის მერია

მონინალმდევე მხარე: გ. ჩ-ა

სარჩელზე მოპასუხე – ქ. თბილისის მერიის ზედამხედველობის საქალაქო სამსახური

კასაციის საგანი და მოცულობა /ფარგლები/:

თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2012 წლის 29 ნოემბრის განჩინების გაუქმება და ახალი გადაწყვეტილებით სარჩელის დაკმაყოფილებაზე უარის თქმა.

კასაციის მოტივები/სამართლებრივი/:

პროცესუალური: კასატორის მითითებით, სააპელაციო პალატის მიერ დარღვეულია საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 394-ე „ე“ და „ე1“ ქვეპუნქტები, სასამართლომ განჩინების მიღებისას გამოიყენა კანონი, რომელიც არ უნდა გამოეყენებინა და არასწორად განმარტა იგი.

მატერიალური: კასატორის მტკიცებით, სადავო ობიექტი წარმოადგენს ცალკე მდგომ ობიექტს და მას საერთო არ აქვს 2009 წლის 11 მარტის ნასყიდობის ხელშეკრულებასთან, რომ-

ლის თანახმად გ. ჩ-ას საქართველოს ეკონომიკის განვითარების სამინისტრომ საკუთრებაში გადასცა ქ. თბილისში, ... ქ. №57-ში მდებარე პირველი სართული (კორპუსის), 94 კვ.მ. 7 ოთახად. რაც ასევე დასტურდება საქმეში არსებული ფოტომასალით. ამასთან, ის ფაქტი, რომ ობიექტს ჩაუტარა რემონტი და აღმშენებლობითი სამუშაოები, ამოიყვანა კედლები, შეუცვალა სახურავი და 2008 წელს შეუცვალა ლიობები, გ. ჩ-ამ დაადასტურა თავადაც 2011 წლის 3 ნოემბერს ქ. თბილისის მერიაში გამართულ სხდომაზე.

კასატორის მტკიცებით, უნებართვოდ აშენებული საცხოვრებელი სახლი და საქართველოს ეკონომიკის სამინისტროს მიერ საკუთრებაში გადაცემული ფართი რომც წარმოადგენდეს ერთსა და იმავეს ეს გარემოება მაინც ვერ ჩაითვლება გ. ჩ-ას მოთხოვნის დაკმაყოფილების სამართლებრივ საფუძვლად, ვინაიდან, 2009 წლის 11 მარტის ნასყიდობის ხელშეკრულება არ შეიძლება ჩაითვალოს საცხოვრებელი სახლის მშენებლობის კანონიერების დამადასტურებელ დოკუმენტად, რადგან ეკონომიკისა და განვითარების სამინისტრო არ არის მშენებლობის ნებართვების გამცემი უფლებამოსილი ორგანო. მშენებლობის უფლების გამცემი ერთადერთი ორგანო ეს არის ქ. თბილისის მერიის სსიპ არქიტექტურის სამსახური, ხოლო ამ უკანასკნელის მიერ გაცემული ნებართვა სადავო საცხოვრებელ სახლთან მიმართებაში, რომელიც შეიძლება ჩაითვალოს მშენებლობის კანონიერების დამადასტურებელ მტკიცებულებად საქმეში არ მოიპოვება.

სამართლებრივი: კასატორის მოსაზრებით, სასამართლოებს არ უნდა გამოეყენებინათ საქართველოს კანონი „ქონების ლეგალიზების შესახებ“, ვინაიდან, კანონის რეგულირების სფეროს წარმოადგენს საკუთრების უფლების საფუძვლების წარმოშობის კანონიერების შესწავლა, რაც კონკრეტულ შემთხვევაში სადავოდ არავის გაუხდია. გ. ჩ-ას მიერ გასაჩივრებული აქტები გამოცემულია სადავო ობიექტზე მშენებლობის ნებართვის არარსებობის გამო და არა საკუთრების უფლების კანონიერებაზე ან/და არაკანონიერებაზე. კასატორის განმარტებით, უნებართვოდ შენობების დემონტაჟი სამართალდარღვევის აღმოფხვრისათვის არის ერთადერთი ალტერნატივა. დამრღვევს მოქმედი კანონდებლობა აძლევს უნებართვოდ ან/და პროექტის დარღვევით აშენებული შენობის ლეგალიზების საშუალებას თუ ის 2007 წლამდეა აშენებული, ეს პროცესი კი სრულიად განსხვავდება „ქონების ლეგალიზების შესახებ“ საქართველოს

კანონის მიზნებისაგან. ეს უკანსკნელი თუ შეეხება საკუთრების უფლებას და საფუძველის ლეგალიზებას, საქართველოს პრეზიდენტის №660-ე ბრძანებულება პირდაპირ არეგულირებს უნებართვო შენობების ლეგალიზების პროცესს და სწორედ ამ კუთხით უნდა ემსჯელა სასამართლოს, აღნიშნულიდან გამომდინარე, კასატორის მტკიცებით, სასამართლოებმა არასწორად განმარტეს და შეაფასეს ზემოაღნიშნული ნორმატიული აქტების მიზნები და რეგულირების სფერო. ამასთან, მოქმედი კანონმდებლობა სამართალდამრღვევს უფლებას ანიჭებს ჯარისკაცების გადახდის გზით მიიღოს მშენებლობის ნებართვა უკვე უნებართვოდ ნაწარმოებ მშენებლობაზე, ამდენად, სასამართლოს მიერ ქ. თბილისის მერიის ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურის მიერ მიღებული დადგენილების საკუთრების ჩამორთმევად ან/და განადგურებად შეფასება არასწორია.

კასატორის მტკიცებით, მეტად მნიშვნელოვანია იმ საკითხის შეფასება თუ რამდენად ახდენს გავლენას უნებართვო უძრავი ნივთის რეესტრში რეგისტრაცია სამართალდამრღვევი პირის პასუხისმგებლობაზე იმ პირობებში, როდესაც თავად მოქმედი „პროდუქტის უსაფრთხოებისა და თავისუფალი მიმოქცევის კოდექსი“ პირდაპირ უთითებს, რომ კანონის მოქმედება შეიძლება გავრცელდეს მესაკუთრეზე, თუ დაუდგენელია უნებართვო მშენებლობის მწარმოებელი პირი. ასევე მესაკუთრის პასუხისმგებლობაზე მიუთითებს ამ კანონის მე-14 მუხლიც. შესაბამისად, იმის მტკიცება, რომ რეესტრში რეგისტრაცია პასუხისმგებლობის გამომრიცხავი გარემოებაა არასწორია. ამასთან, „პროდუქტის უსაფრთხოებისა და თავისუფალი მიმოქცევის კოდექსის“ 25.11 მუხლი განსაზღვრავს სამართალდარღვევის საქმის წარმოების შეწყვეტის საფუძველებს. ასეთ საფუძველად კანონი უნებართვო ნივთის რეესტრში რეგისტრაციას არ ითვალისწინებს.

საკასაციო სასამართლოს მიერ საკასაციო საჩივრის დასაშვებობის პროცესუალური წანამძღვრები:

საკასაციო სასამართლომ მიიჩნია, რომ საქმე დასაშვებია ადმინისტრაციულ საპროცესო კოდექსის 34.3 მუხლის „ა“ ქვეპუნქტით გათვალისწინებული საკასაციო საჩივრის დასაშვებობის საფუძველის თაობაზე და იგი მიჩნეულ იქნა დასაშვებად, როგორც აბსოლუტური კასაცია.

სამოტივაციო ნაწილი:

საკასაციო სასამართლო საქმის მასალების გაცნობის, საკა-

საციო საჩივრების მოტივების საფუძვლიანობის, გასაჩივრებულნი განჩინების დასაბუთებულობა-კანონიერების შემოწმების და საქმის სასამართლო განხილვის შედეგად მივიდა იმ დასკვნამდე, რომ ქ. თბილისის მერიისა და ქ. თბილისის მერიის ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურის საკასაციო საჩივრები არ უნდა დაკმაყოფილდეს, უცვლელად უნდა დარჩეს თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2012 წლის 29 ნოემბრის განჩინება, შემდეგ გარემოებათა გამო:

საკასაციო სასამართლოს მოსაზრებით, საკასაციო საჩივრის მოტივი განსახილველ საქმეში, რამაც შექმნა ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის 34.3 მუხლის „ა“ ქვეპუნქტით განსაზღვრული აბსოლუტური კასაციის წანამძღვრები, არის საგულისხმო და განსაკუთრებული სამართლებრივი თვალსაზრისით, რამაც მოცემულ საქმეს მიანიჭა სამართლის განვითარებისა და ერთგვაროვანი სასამართლო პრაქტიკის ჩამოყალიბებისათვის მნიშვნელოვანი საქმის სტატუსი. სამართლის განვითარებისათვის მნიშვნელოვანია საკასაციო სასამართლოს მიერ სამართლებრივი შეფასება მიეცეს:

1. რამდენად კანონშესაბამისად ხდება ადმინისტრაციული ორგანოების მხრიდან სამართალდარღვევების ფაქტების გამოვლენისას საქმის ფაქტობრივი გარემოებების გამოკვლევა, დადგენა და ადეკვატური სამართლებრივი კვალიფიკაციის მიცემა.

2. ადმინისტრაციული ორგანოების მიერ კანონიერ ძალაში შესული სასამართლო გადაწყვეტილების – გასაჩივრებული აქტების ბათილად ცნობა სადავო საკითხის გადაუწყვეტლად და ადმინისტრაციული ორგანოსათვის ხელახლა აქტის გამოცემის დავალება, აღსრულების მიზნით ჩატარებული ადმინისტრაციული წარმოების და მის შედეგად გამოცემული აქტის კანონიერების სამართლებრივი შეფასება;

1. საკასაციო სასამართლო განმარტავს, რომ ადმინისტრაციულ წარმოებაში ფაქტობრივი გარემოებების გამოკვლევა-დადგენა-შეფასება უმნიშვნელოვანეს პროცედურულ სტადიას წარმოადგენს და სწორედ მასზეა დამოკიდებული გამოცემული აქტით წარმოშობილი სამართლებრივი შედეგის განსაზღვრა. რამდენადაც სწორედ დადგენილი ფაქტების სამართლებრივი შეფასების საფუძველზე უნდა მოხდეს მონესრიგებისთვის სამართლის ნორმის შეფარდება.

საკასაციო სასამართლოს მიაჩნია, რომ ადმინისტრაციული

სამართალდარღვევის გამოვლენა და დამრღვევის დასჯა ემსახურება მმართველობის კანონიერებას, საჯარო წესრიგს, ხოლო პროცედურული მოქმედებების ჩატარების ვალდებულება – კერძო ინტერესის – ადამიანის უფლების მაქსიმალური დაცვის უზრუნველყოფას. ასეთის იგნორირების პირობებში ირღვევა ადმინისტრაციული სამართლის ასევე უმნიშვნელოვანესი ინსტიტუტი – კერძო და საჯარო ინტერესების პროპორციულობის პრინციპი.

საკასაციო სასამართლოს განმარტებით, ქ. თბილისის მერიის სსიპ ქ. თბილისის მერიის ზედამხედველობის საქალაქო სამსახური ადმინისტრაციული კანონმდებლობის საფუძველზე ახორციელებს საჯარო უფლებამოსილებას, რა დროსაც საქართველოს კანონმდებლობით გარანტირებული პირის უფლებები წარმოშობს საჯარო ფუნქციის განმხორციელებელი პირების საჯარო ვალდებულებას – სრულად უზრუნველყონ პირის უფლებების რეალიზაციისათვის ხელშემწყობი პირობების შექმნა. აღნიშნულიდან გამომდინარე, საკასაციო სასამართლოს მიაჩნია, რომ სსიპ ქ. თბილისის მერიის ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურის მიმართ სრულად უნდა გავრცელდეს საქართველოს უზენაესი სასამართლოს შეფასებები და დასკვნები (ადმინისტრაციულ საქმეზე №ბს-1250-1194(კ-09), საქართველოს ფინანსთა სამინისტროს შემოსავლების სამსახურის თბილისის რეგიონალური ცენტრის საკასაციო საჩივრის გამო, თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2009 წლის 14 ივლისის განჩინებაზე, მონინაალმდევე მხარე შპს „...“ მიმართ), რომელიც ეხება საჯარო მოსამსახურეთა ქცევის სტანდარტის დადგენას, კერძოდ, სასამართლომ მითითებულ საქმეზე დაადგინა: „სწორედ საჯარო სამსახურის სისტემის და ყოველი საჯარო მოსამსახურის როლის ჯეროვანი გაცნობიერება დაედო საფუძვლად ამ სფეროში საერთაშორისო სტანდარტების ჩამოყალიბებას და ზრუნვას მათი დამკვიდრებისთვის. ასე, მაგალითად, 1979 წლის 17 დეკემბრის გაერთიანებული ერების ორგანიზაციის გენერალური ასამბლეის მიერ მიღებულ იქნა მართლწესრიგის დამცველ თანამდებობის პირთა ქცევის კოდექსი, რომლის 1-ლი მუხლის თანახმად, მართლწესრიგის დამცველ თანამდებობის პირნი მუდმივად ასრულებენ კანონით მათზე დაკისრებულ მოვალეობებს, ემსახურებიან საზოგადოებას და ყველა პირს იცავენ უკანონო ქმედებისგან მათი პროფესიისათვის საჭირო პასუხისმგებლობის მაღალი დონით. მე-2 მუხლის თანახმად, მართლწესრიგის დამცველი თანამდებობის

პირნი თავიანთი მოვალეობის შესრულებისას პატივს სცემენ და იცავენ ადამიანურ ღირსებას, ადამიანის უფლებებს ყველა პირის მიმართ. მე-8 მუხლის თანახმად კი მართლწესრიგის დამცველი თანამდებობის პირნი პატივს სცემენ კანონს და მოცემულ კოდექსს იყენებენ ხელთ არსებულ საშუალებებს და ყოველმხრივ აღკვეთენ და ეწინააღმდეგებიან მათ დარღვევას.

ადამიანის უფლებები, რომლის დაცვის ვალდებულებაც გააჩნია საჯარო მოხელეს თავიანთი მოვალეობის შესრულებისას დადგენილია და დაცულია ეროვნული და საერთაშორისო სამართლით. შესაბამის საერთაშორისო დოკუმენტებს განეკუთვნება ადამიანის უფლებათა საყოველთაო დეკლარაცია, საერთაშორისო პაქტი სამოქალაქო და პოლიტიკური უფლებების შესახებ და ა.შ. აუცილებელია დაცული იყოს წონასწორობა ერთი მხრივ, იმ დაწესებულების შინაგანი დისციპლინის დაცვის აუცილებლობისათვის, რომელზეც დამოკიდებულია საზოგადოება და მეორე მხრივ, ადამიანის ძირითადი უფლებების დარღვევასთან ბრძოლის აუცილებლობისათვის. საზოგადოებისადმი სამსახური მოიცავს საზოგადოების იმ წევრებისათვის სამსახურისა და დახმარების განევას, რომელნიც პირადი, ეკონომიკური, სოციალური ან სხვა განსაკუთრებული ხასიათის მიზეზებით საჭიროებენ დაუყოვნებლივ დახმარებას.

ადმინისტრაციული სამართლის კანონმდებლობის მიზანი სწორედ იმგვარი ნორმატიული სტანდარტების შექმნაა, რომელიც უზრუნველყოფს ადმინისტრაციული ორგანოების მიერ ადამიანის უფლებებისა და თავისუფლებების, საჯარო ინტერესებისა და კანონის უზენაესობის დაცვას /ზოგადი ადმინისტრაციული კოდექსის 1.2. მუხლი/.

საკასაციო სასამართლო განმარტავს, რომ საჯარო სამსახურს, მიუხედავად ერთიანი სისტემური ბუნებისა, ფუნქციური მრავალფეროვნება ახასიათებს. იქნება ეს – მართლწესრიგის დაცვის, საბაჟო-საგადასახადო სისტემის, სამხედრო სამსახურის, თუ თვითმმართველობის სფერო, ყოველ მათგანს განსხვავებული სპეციფიკა გააჩნია, თუმცა საერთო აქვთ მიზანი და ამოცანა – ზრუნვა საზოგადოების ინტერესების საკეთილდღეოდ“.

ზოგადი ადმინისტრაციული კოდექსის 96.1 მუხლის თანახმად, ცალსახად არის განსაზღვრული ადმინისტრაციული ორგანოს ვალდებულება, ადმინისტრაციული წარმოებისას გამოიკვილოს საქმისათვის მნიშვნელობის მქონე ყველა გარემოება და გადაწყვეტილება მიიღოს ამ გარემოებათა შეაფასებისა და

ურთიერთშეჯერების საფუძველზე, ამავე მუხლის მეორე ნაწილის შესაბამისად, დაუშვებელია ადმინისტრაციული აქტის გამოცემას საფუძვლად დაედოს ისეთი გარემოება ან ფაქტი, რომელიც კანონით დადგენილი წესით არ არის გამოკვლეული.

საკასაციო სასამართლო განმარტავს, რომ სასამართლოს უფლებამოსილება, სადავო საკითხის გადაუწყვეტლად ბათილად ცნოს ადმინისტრაციული ორგანოს მიერ მიღებული ადმინისტრაციული აქტი, განსაზღვრულია საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის 32-ე მუხლის მე-4 ნაწილით, კერძოდ, აღნიშნული ნორმის თანახმად, თუ სასამართლო მიიჩნევს, რომ ინდივიდუალური ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტი გამოცემულია საქმისათვის არსებითი მნიშვნელობის გარემოების გამოკვლევისა და შეფასების გარეშე, რაც მოცემულ შემთხვევაში სახეზეა, საკასაციო სასამართლო ეთანხმება სააპელაციო სასამართლოს შეფასებებსა და დასკვნებს სადავო საკითხთან მიმართებაში ზემოაღნიშნული მუხლის გამოყენების თაობაზე, ვინაიდან, მოპასუხე ადმინისტრაციულმა ორგანომ ისე გამოსცა სადავო ინდივიდუალური ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტები, რომ ობიექტურად არ გამოუკვლევიან საქმის გარემოებები, ისე მიიჩნია გ. ჩ-ა სამართალდამრღვევად.

საკასაციო სასამართლო ზოგადი ადმინისტრაციული კოდექსის მე-2 მუხლის 1-ლი ნაწილის „კ“ ქვეპუნქტით დეფინირებული სამართლებრივი ტერმინის საფუძველზე განმარტავს, რომ ადმინისტრაციული წარმოება წარმოადგენს პროცედურას – წესების ერთობლიობას, თუ რა უფლება-მოვალეობებით სარგებლობენ მისი მონაწილენი. ადმინისტრაციულ წარმოებაში პირის მონაწილეობა უზრუნველყოფს არა მხოლოდ დაინტერესებული პირის მოლოდინს, რომ მის მიმართ გამოიცეს კანონიერი და დასაბუთებული აქტი, არამედ მის უფლებასაც, რომ აქტიური მონაწილეობა მიიღოს მისი მომზადების სტადიებზე, რათა ობიექტური ზეგავლენა მოახდინოს იმ სამართლებრივ შედეგზე, რომელიც შესაძლოა მის მიმართ დადგეს.

ადმინისტრაციული წარმოების სრულყოფილი ჩატარება ანუ მხოლოდ სათანადო პროცედურის საფუძველზე გადაწყვეტილების მიღება დიდწილად განაპირობებს მის კანონიერებას, დასაბუთებულობასა და მიზანშეწონილობას.

ადმინისტრაციულ ორგანოში ადმინისტრაციული სამართალდარღვევის საქმის განხილვაში დამრღვევის მოწვევის ვალდებულება უზრუნველყოფს პირის უფლებას ისარგებლოს საპრო-

ცესო უფლებებით და მათი მეშვეობით დაიცვას თავისი მატერიალური უფლებები. საკასაციო სასამართლოს მიაჩნია, რომ ადმინისტრაციულ ორგანოში პირის პროცედურული უფლებების, შესაბამისად, ადმინისტრაციული ორგანოს პროცედურული ვალდებულებების გაუთვალისწინებლობა ადმინისტრაციული წარმოების ინსტიტუტის მნიშვნელობისა და როლის დაკნინებას გამოიწვევს. ადმინისტრაციულ წარმოებაში მონაწილეობა ნიშნავს მის ხელმისაწვდომობას და პირის კონსტიტუციური უფლებებით გარანტირებულ სარგებლობას.

2. საქართველოს კონსტიტუციის 82.2 მუხლის მიხედვით, სასამართლოს აქტები სავალდებულოა ყველა სახელმწიფო ორგანოსა და პირისათვის ქვეყნის მთელ ტერიტორიაზე.

საკასაციო სასამართლო განმარტავს, რომ საერთო სასამართლოების მიერ მიღებული აქტების აღსრულების წესსა და პირობებს აწესრიგებს რა 1999 წლის 16 აპრილის „სააღსრულებო წარმოებათა შესახებ“ კანონი, რომლის 5.4. მუხლის თანახმად, თავის საქმიანობაში სააღსრულებო დაწესებულება – სააღსრულებო ბიურო ხელმძღვანელობს ამ კანონით, საქართველოს ნორმატიული აქტებით და სააღსრულებო ბიუროს დებულებით.

საკასაციო სასამართლოს მიაჩნია, რომ ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის 32.4 მუხლით გათვალისწინებული გადაწყვეტილების სახე მის კანონიერ ძალაში შესვლისას აღსრულების სპეციფიკურ სახეს განეკუთვნება, რა დროსაც სასამართლო აქტი აღსრულება მოჰასუხე ადმინისტრაციული ორგანოს მიერ სადავო საკითხზე ხელახალი ადმინისტრაციული წარმოების ჩატარების შედეგად ახალი ინდივიდუალური ადმინისტრაციული აქტის გამოცემის მეშვეობით.

საკასაციო სასამართლო განმარტავს, რომ ამგავრი სასამართლო აქტის აღსრულებისას ადმინისტრაციული ორგანო ვალდებულია არა მხოლოდ ფორმალური თვალსაზრისით შეასრულოს სასამართლოს დავალება. არამედ, ყველა ის ფაქტობრივი გარემოება, რომელიც სასამართლომ გამოურკვეველად და დაუდგენლად ჩათვალა და ამავდროულად, მათ გამოკვლევა-დადგენა სადავო საკითხის სამართლიანი და კანონიერი გადაწყვეტისათვის აუცილებლად მიიჩნია, სათანადო პროცედურების და სამართლებრივი ინსტიტუტების მეშვეობით ჯეროვნად უნდა იქნეს გამოკვლეული, დადგენილი და შეფასებული.

საკასაციო სასამართლო დასძინს, რომ ზემოაღნიშნულის უგულვებლყოფა უნდა შეფასდეს არა მხოლოდ, როგორც ადმინისტრაციული წარმოების პროცედურების არსებით დარღვე-

ვად, არამედ, ამავდროულად როგორც კანონიერ ძალაში შესული სასამართლო აქტის არაღსრულება, რაც სასამართლო აქტების სავალდებულობის შესახებ კონსტიტუციური დანაწესის იგნორირებას ნიშნავს.

საკასაციო სასამართლო ქვემდგომი სასამართლოს მიერ ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის 32.4 მუხლით მინიჭებული უფლებამოსილების გამოყენების კანონიერების შემოწმებისას ეყრდნობა საქართველოს უზენაესი სასამართლოს მიერ საქმეზე №ბს-220-210(კ-06) დ. მ-ის სარჩელისა გამო მოპასუხის საქართველოს ფინანსთა სამინისტროს მიმართ, 2006 წლის 4 ივლისის განჩინებაში ჩამოყალიბებულ სასამართლო დასკვნებს რომლის მიხედვით საკასაციო სასამართლომ იმსჯელა ქვემდგომი ინსტანციის სასამართლოების მიერ ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის 32.4 მუხლის კვალიფიციური გამოყენების შესახებ, კერძოდ: „საკასაციო სასამართლო განმარტავს, რომ სასამართლოს უფლებამოსილება სადავო საკითხის გადაუწყვეტლად ბათილად ცნოს ადმინისტრაციული ორგანოს მიერ მიღებული ადმინისტრაციული აქტი, განსაზღვრულია საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის 32-ე მუხლის მე-4 ნაწილით, კერძოდ, აღნიშნული ნორმის თანახმად, თუ სასამართლო მიიჩნევს, რომ ინდივიდუალური ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტი გამოცემულია საქმისათვის არსებითი მნიშვნელობის გარემოების გამოკვლევისა და შეფასების გარეშე, იგი უფლებამოსილია სადავო საკითხის გადაუწყვეტლად ბათილად ცნოს იგი და დაავალოს ადმინისტრაციულ ორგანოს ამ გარემოებათა გამოკვლევისა და შეფასების შემდეგ გამოსცეს ახალი ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტი. სასამართლო ამ გადაწყვეტილებას იღებს, თუ ინდივიდუალური ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის ბათილად ცნობისათვის არსებობს მხარის გადაუდებელი კანონიერი ინტერესი. საქართველოს ზოგადი ადმინისტრაციული კოდექსის 96-ე მუხლის პირველი ნაწილის შესაბამისად, ადმინისტრაციული ორგანოს ვალდებულებას წარმოადგენს საქმისათვის მნიშვნელობის მქონე გარემოებათა გამოკვლევა და სწორედ საქმის გარემოებათა შეფასებისა და ურთიერთშეჯერების საფუძველზე უნდა იქნეს ადმინისტრაციული ორგანოს მიერ გადაწყვეტილება მიღებული. ზემოაღნიშნული ნორმიდან გამომდინარე, თუ სასამართლო მიიჩნევს, რომ ადმინისტრაციულმა ორგანომ არ გამოიკვლია საქმისათვის მნიშვნელობის მქონე გარემოებები და ისე გამოსცა ადმინისტრაციული აქტი, იგი უფლებამოსილია სა-

დავო საკითხის გადაწყვეტლად ბათილად ცნოს ინდივიდუალურ-სამართლებრივი ადმინისტრაციული აქტი და დაავალოს შესაბამის ადმინისტრაციულ ორგანოს გამოსცეს ახალი აქტი. ამდენად, ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის 32-ე მუხლის მე-4 ნაწილის გამოყენების კომპეტენცია სასამართლოს გააჩნია მხოლოდ იმ შემთხვევაში, თუ ინდივიდუალურ-სამართლებრივი ადმინისტრაციული აქტი გამოცემულია საქმის გარემოებათა გამოკვლევის გარეშე, მხოლოდ ზოგადი ადმინისტრაციული კოდექსით ადმინისტრაციული წარმოებისათვის დადგენილ მოთხოვნათა დაცვით“.

საკასაციო სასამართლოს მიაჩნია, რომ განსახილველ შემთხვევაში სადავო აქტი გამოცემულია სწორედ ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის 32.4 მუხლის საფუძველზე გამოცემული სასამართლო აქტის აღსრულების მიზნით, თუმცა, არაკვალიფიციურად და არასრულფასოვნად. მოცემულ საქმეზე პრაქტიკულად ქვემდგომმა სასამართლოებმა განმეორებით გამოიყენეს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის 32.4. მუხლით გათვალისწინებული გადაწყვეტილების სახე, რამდენადაც კვლავ გაურკვევლად დარჩა გ. ჩ-ას ქმედების კვალიფიკაციისათვის განმსაზღვრელი ფაქტობრივი გარემოების – სადავო მიშენების კუთვნილება, მისთვის საკუთრებაში გადაცემულ სახლზე განხორციელებული სარემონტო სამუშაოები წარმოადგენს საქართველოს ეკონომიკის სამინისტროსა და გ. ჩ-ას შორის გაფორმებული ხელშეკრულების 2.5 მუხლით განსაზღვრულ ვალდებულების შესრულებას და განხორციელებულია მის ფარგლებში თუ წარმოადგენს დამოუკიდებელ ნაგებობას, აშენებულს სამშენებლო ნებართვის მოპოვების გარეშე.

საკასაციო სასამართლოს მიაჩნია, რომ ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის 32.4. მუხლით გათვალისწინებული გადაწყვეტილების სახე ერთის მხრივ, სასამართლოს ავალდებულებს მკაფიოდ დაადგინოს თუ რა ფაქტობრივი გარემოებებია გამოსაკვლევი ხელახლა ადმინისტრაციული წარმოების ჩატარებისას და მეორეს მხრივ, მოპასუხე ადმინისტრაციული ორგანოები მოვალენი არიან სასამართლო აქტით დადგენილ ფარგლებში ჩაატარონ სრულყოფილი კანონშესაბამისი პროცედურა და გამოსცენ კანონიერი ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტი, რომელიც შეესაბამება კანონიერ ძალაში შესულ სასამართლო აქტის აღსრულების მიზანს.

საკასაციო სასამართლოს მიაჩნია, რომ ადმინისტრაციულ მართლმსაჯულებაში გათვალისწინებული გადაწყვეტილების

ეს სახე ხელახალი ადმინისტრაციული წარმოების ჩატარებისას ადმინისტრაციულ ორგანოებს აძლევს პროცედურული მოქმედებების ფართო დისკრეციას, მათ შორის, სადავო საკითხზე კერძო და საჯარო ინტერესების პროპორციულობის საკითხის გამოკვლევასა და შეფასების შესაძლებლობას. საკასაციო პალატის მოსაზრებით, გ. ჩ-ას დევნილის სტატუსი, მისი სოციალური მდგომარეობა და საჭიროებანი ინდივიდუალურად უნდა შეფასებულიყო ადმინისტრაციული ორგანოს მიერ, გაენია მისთვის ზოგადი ადმინისტრაციული კოდექსით გათვალისწინებული სამართლებრივი კონსულტაცია, მისი მოქმედებების კანონთან შესაბამისობაში მოყვანის მიზნით. თბილისის მერიის ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურის 2011 წლის 23 სექტემბრის გასაჩივრებული დადგენილება საერთოდ არ შეიცავს არაწიარ მითითებას, მსჯელობას იმაზე, რომ დედაქალაქის მერია შეეცადა მოქალაქის სამართლებრივი პრობლემის იურიდიულ ფარგლებში მოქცევას, მათ შორის უკანონო მშენებლობის ნებართვის ლეგალიზების მომწესრიგებელი კანონმდებლობის ნორმებითა და დანაწესებით დადგენილი უფლებების გამოყენების მეშვეობით. ამგვარ მსჯელობას ასევე არ შეიცავს ზემდგომი ადმინისტრაციული ორგანოს სადავო განკარგულებაც.

საკასაციო სასამართლო მიიჩნევს, რომ ადმინისტრაციული ორგანოს საქმიანობა არ შეიძლება შემოიფარგლოს მხოლოდ კონკრეტულ საკითხზე აქტის გამოცემის ვალდებულებით, მმართველობითი საქმიანობის მიზანს ზოგადი ადმინისტრაციული კოდექსის 2.1 მუხლის მიხედვით, წარმოადგენს: „უზრუნველყოს ადმინისტრაციული ორგანოების მიერ ადამიანის უფლებების და თავისუფლებების, საჯარო ინტერესებისა და კანონის უზენაესობის დაცვა“, საქართველოს ადმინისტრაციული ორგანოები პრაქტიკულად არ იყენებენ ზოგადი ადმინისტრაციული კოდექსის ადმინისტრაციული წარმოების უმნიშვნელოვანეს ნორმას – ადმინისტრაციულ წარმოებაში სხვა ადმინისტრაციული ორგანოს ჩართვისა და მონაწილეობის შესახებ. ადმინისტრაციულ ორგანოთა საქმიანობის ამოცანა სწორედ დაინტერესებულ მხარეთა კანონთან კონფლიქტის შემცირება უნდა იყოს, მათი უფლებებისა და ინტერესების ლეგიტიმურ ფარგლებში მოქცევა. წინააღმდეგ შემთხვევაში, ადმინისტრაციული წარმოების ჩატარება ფორმალისტურ პროცედურად გადაიქცევა და საზოგადოებისათვის სრულიად უსარგებლო ხასიათს მიიღებს, დაინტერესებული პირის მიერ თავისი უფლება-მოვალეობებში ვერ გარკვევა, სამართლებრივი ცოდნის სიმწირე, გა-

ნაპირობებს უმრავლეს შემთხვევაში, სასამართლო წესით უფლების უპერსპექტივო დაცვის საშუალებების გამოყენებას. რაზედაც თავის მხრივ, მნიშვნელოვანი და სოლიდური როგორც კერძო, ასევე, საბიუჯეტო სახსრები იხარჯება. აღნიშნული მსჯელობის დასტურია ისიც, რომ ადმინისტრაციულ წარმოებაში ნაკლებად გამოიყენება მორიგების, მედიაციის, სამართლებრივი პრობლემის კომპლექსურად დაძლევის სხვა შესაძლებლობები, რაც საბოლოო ჯამში, სახელმწიფოებრივი მასშტაბით სამოხელეო და საბიუჯეტო ტვირთის სერიოზულ გაზრდას იწვევს და ნეგატიურად აისახება საჯარო-სამართლებრივი ურთიერთობის და მათ შორის, საჯარო მმართველობის ხარისხზე.

საკასაციო სასამართლო ეთანხმება ქვემდგომი სასამართლოს შეფასებებსა და დასკვნებს და მიაჩნია, რომ მართებულად გამოიყენეს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის 32.4. მუხლით მინიჭებული უფლებამოსილება, რამდენადაც ქ. თბილისის მერიის ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურის 2011 წლის 23 სექტემბრის №001151 დადგენილება გამოცემულია საქმის გარემოებათა გამოკვლევისა და შეფასების გარეშე. ასევე, არსებითად არის დარღვეული მისი მომზადების კანონმდებლობით დადგენილი სხვა მოთხოვნები, რაც ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის 32-ე მუხლის პირველი ნაწილის მიხედვით, აქტის ბათილად ცნობის საფუძველს წარმოადგენს.

ზოგადი ადმინისტრაციული კოდექსის 5.1. მუხლში რეგლამენტირებულია ადმინისტრაციული ორგანოს უფლებამოსილების განხორციელების სავალდებულო პრინციპი – უფლებამოსილების განხორციელება კანონის საფუძველზე, რაც გულისხმობს, რომ ადმინისტრაციულ ორგანოს ეკრძალება კანონმდებლობის მოთხოვნების საწინააღმდეგოდ განახორციელოს რაიმე მოქმედება.

საკასაციო სასამართლოს მიაჩნია, რომ ადმინისტრაციულ ორგანოს საკითხის გადაწყვეტისას მტკიცებულებათა მოპოვების გზით უნდა დაედგინა საქმისათვის განმსაზღვრელი მნიშვნელობის მქონე გარემოებები, რაც არ განხორციელებულა, შესაბამისად, საკითხის ხელახალი განხილვისას ადმინისტრაციული ორგანო ვალდებულია, სრულფასოვნად გამოიყენოს ზოგადი ადმინისტრაციული კოდექსით მინიჭებული უფლებამოსილება და ადმინისტრაციული წარმოებისას გამოიკვლიოს საქმისათვის მნიშვნელობის მქონე ყველა გარემოება და გადანყვეტილება მიიღოს ამ გარემოებათა შეფასებისა და ურთიერთშეჯერების საფუძველზე.

საქმის მასალებით დადგენილია, რომ საქართველოს ეკონომიკური განვითარების სამინისტროს 2009 წლის 6 მარტის №15/294 წერილის საფუძველზე საჯარო რეესტრის ეროვნული სააგენტოს თბილისის სარეგისტრაციო სამსახურში სახელმწიფო საკუთრებაში დარეგისტრირდა ქ. თბილისში, ... ქ. №57-ში მდებარე 6501 კვ.მ. მიწის ნაკვეთი (№8820099063027 ამონაწერი ს/კ №...) მასზე განთავსებული შენობა-ნაგებობებით ფართის გარეშე, შემდგომში შენობაში აფხაზეთიდან იძულებით გადაადგილებული პირების მიერ დაკავებული ფართების საკუთრებაში გადაცემის მიზნით.

2009 წლის 11 მარტს გ. ჩ-ასა და საქართველოს ეკონომიკური განვითარების სამინისტროს წარმომადგენელს შორის გაფორმებული ხელშეკრულებით გ. ჩ-ას საკუთრებაში გადაეცა ქ. თბილისში, ... რაიონში, ... ქ. №57-ში პირველ სართულზე მდებარე 94 კვ.მ ფართი 7 ოთახად.

2009 წლის 2 მარტს ქ. თბილისის ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურის №00000885 დადგენილებით გ. ჩ-ა ქ. თბილისში, ... ქ. №57-ში უნებართვო მშენებლობისათვის დაჯარიმდა – 2000 ლარით, ხოლო მიწერილობის შეუსრულებლობისათვის – 5000 ლარით.

ქ. თბილისის მერიის 2009 წლის 18 მაისის №467 განკარგულებით არ დაკმაყოფილდა გ. ჩ-ას ადმინისტრაციული საჩივარი და ძალაში დარჩა ქ. თბილისის მერიის ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურის 2009 წლის 2 მარტის №00000885 დადგენილება.

ქ. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს 2010 წლის 28 სექტემბრის გადაწყვეტილებით გ. ჩ-ას სააპელაციო საჩივარი დაკმაყოფილდა ნაწილობრივ; თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიის 2009 წლის 29 ოქტომბრის გადაწყვეტილების შეცვლით მიღებულ იქნა ახალი გადაწყვეტილება, რომლითაც ბათილად იქნა ცნობილი ქ. თბილისის მერიის 2009 წლის 18 მაისის №467 განკარგულება მისი ძალაში შესვლის დღიდან, სადავო საკითხის გადაუწყვეტლად ბათილად იქნა ცნობილი ქ. თბილისის მერიის ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურის 2009 წლის 2 მარტის №00000885 დადგენილება და ამავე სამსახურს დაევალა საქმისათვის არსებითი მნიშვნელობის მოქმე გარემოებებისა და შეფასების შემდეგ ახალი ინდივიდუალური ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის გამოცემა.

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს ადმინისტრაციულ

საქმეთა პალატის 2011 წლის 25 მაისის განჩინებით დაუშვებლად იქნა მიჩნეული ქ. თბილისის მერიისა და ქ. თბილისის მერიის ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურის საკასაციო საჩივრები.

ქ. თბილისის მერიის ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურის 2011 წლის 29 ივნისის №001151 მითითებით გ. ჩ-ას განესაზღვრა ვადა და დაევალა თბილისში, ... ქ. №57-ში აშენებული საცხოვრებელი სახლის დემონტაჟი ან სანებართვო დოკუმენტაციის წარდგენა.

ქ. თბილისის მერიის ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურის 2011 წლის 26 ივლისის შემონმების აქტის თანახმად გ. ჩ-ამ არ შეასრულა 2011 წლის 10 თებერვლის მითითება.

2011 წლის 23 სექტემბრის ქ. თბილისის მერიის ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურის ადმინისტრაციულ საქმეთა სამმართველოს სამშენებლო საქმიანობის კონტროლის განყოფილების მთავარი სპეციალისტის მოხსენებითი ბარათის შესაბამისად, ქ. თბილისში, ... ქ. №57-ში მდებარე გ. ჩ-ას საცხოვრებელი სახლი წარმოადგენს ცალკე მდგომ შენობა-ნაგებობას.

აღნიშნული მიწერილობის გამო ქ. თბილისის მერიის ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურის 2011 წლის 23 სექტემბრის №001151 დადგენილებით გ. ჩ-ა დაჯარიმდა 10000 ლარით ქ. თბილისში, ... ქ. №57-ში საცხოვრებელი სახლის უნებართვოდ მშენებლობისათვის და ასევე დაევალა ქ. თბილისში, ... ქ. №57-ში უნებართვოდ აშენებული საცხოვრებელი სახლის დემონტაჟი.

ქ. თბილისის მერიის 2011 წლის 15 ნოემბრის №2660 განკარგულებით არ დაკმაყოფილდა გ. ჩ-ას ადმინისტრაციული საჩივარი თბილისის მერიის ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურის 2011 წლის 23 სექტემბრის დადგენილების ბათილად ცნობის თაობაზე.

საკასაციო სასამართლო განმარტავს, რომ საქართველოს ადმინისტრაციულ სამართალდარღვევათა კოდექსის მე-2 მუხლის შესაბამისად, ადმინისტრაციულ სამართალდარღვევათა შესახებ საქართველოს კანონმდებლობა შედგება ადმინისტრაციულ სამართალდარღვევათა შესახებ ამ კოდექსისა და საქართველოს სხვა საკანონმდებლო აქტებისაგან. ამავე კოდექსის მე-8 მუხლის თანახმად, არავის არ შეიძლება შეეფარდოს ზემოქმედების ზომა ადმინისტრაციული სამართალდარღვევის გამო, თუ არა კანონმდებლობით დადგენილ საფუძველზე და წესით. ამავე ნორმის თანახმად, ადმინისტრაციულ სამართალდარ-

ღვევათა საქმეებს აწარმოებენ კანონიერების მკაცრი დაცვის საფუძველზე. საამისოდ უფლებამოსილი ორგანოები და თანამდებობის პირნი ადმინისტრაციული ზემოქმედების ზომებს შეუფარდებენ თავიანთი კომპეტენციის ფარგლებში, კანონმდებლობის ზუსტი შესაბამისობით. სამართალდარღვევათა კოდექსის მე-10 მუხლი განსაზღვრავს, რომ ადმინისტრაციულ სამართალდარღვევად (გადაცდომად) ჩაითვლება სახელმწიფო ან საზოგადოებრივი წესრიგის, საკუთრების, მოქალაქეთა უფლებებისა და თავისუფლებების, მმართველობის დადგენილი წესის ხელმყოფი მართლსაწინააღმდეგო, ბრალეული (განზრახი ან გაუფრთხილებელი) მოქმედება ან უმოქმედობა, რომლისთვისაც კანონმდებლობით გათვალისწინებულია ადმინისტრაციული პასუხისმგებლობა. ამავე კოდექსის 33-ე მუხლის პირველი ნაწილი კი მოითხოვს, რომ ადმინისტრაციული სამართალდარღვევისათვის პირს სახდელი დაედოს იმ ნორმატიული აქტით დაწესებულ ფარგლებში, რომელიც ითვალისწინებს პასუხისმგებლობას ადმინისტრაციული სამართალდარღვევისათვის ამ კოდექსის და ადმინისტრაციულ სამართალდარღვევათა შესახებ სხვა აქტების ზუსტი შესაბამისობით. ამდენად, ადმინისტრაციულ სამართალდარღვევათა კოდექსის ზოგადი მუხლები ადგენენ ადმინისტრაციული გადაცდომისათვის კანონით გათვალისწინებული სანქციის გამოყენების საერთო წესს.

სადავო აქტების გამოცემის დროს მოქმედი „ტექნიკური საფრთხის კონტროლის შესახებ“ საქართველოს კანონის მე-3 მუხლის „ს“ ქვეპუნქტის თანახმად, სამშენებლო სამართალდარღვევა წარმოადგენს საქართველოს კანონმდებლობით დადგენილი მოთხოვნების დარღვევას ან/და შეუსრულებლობას, რისთვისაც პასუხისმგებლობა განსაზღვრულია ამ კანონით. ამავე კანონის პირველი მუხლის „ვ“ ქვეპუნქტის შესაბამისად, ამ კანონის მიზანია ტექნიკური ბარიერებისა და რისკების გათვალისწინებით სამშენებლო ტექნიკური რეგლამენტებითა და საქართველოს კანონმდებლობით დადგენილ მოთხოვნათა სრული დაცვით სამშენებლო საქმიანობის განხორციელების უზრუნველყოფა. აღნიშნულიდან გამომდინარე ცხადია, რომ ზედამხედველობის სამსახურის ერთ-ერთი მთავარი ფუნქციაა გამოავლინოს და აღკვეთოს კანონის მოთხოვნათა დარღვევით წარმოებული მშენებლობები. მოცემულ შემთხვევაში სადავოა ის ფაქტი, რომ გ. ჩ-ამ ქ. თბილისში, ... ქ. №57-ში მდებარე საცხოვრებელი სახლის მშენებლობა აწარმოა შესაბამისი არქიტექტურული პროექტისა და სამშენებლო ნებართვის გარეშე და სა-

დავო შენობა წარმოადგენს ცალკე მდგომ ობიექტს თუ ეს არის მისთვის საკუთრებაში გადაცემულ სახლზე განხორციელებული სარემონტო სამუშაოები.

როგორც საქმის მასალებით ირკვევა, 2009 წლის 2 მარტის №00000885 დადგენილებით გ. ჩ-ა დაჯარიმდა ქ. თბილისში, ... ქ. №57-ში მდებარე სახლის უნებართვო მშენებლობისათვის – 2000 ლარით, ხოლო მიწერილობის შეუსრულებლობისათვის – 5000 ლარით, აღნიშნული დადგენილება სასამართლოს მიერ სადავო საკითხის გადაწყვეტლად ბათილად იქნა ცნობილი და თბილისის ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურს დაევალა, გამოეკვლია გ. ჩ-ამ განახორციელა საცხოვრებელი სახლის მშენებლობა შესაბამისი სანებართვო დოკუმენტაციის (შეთანხმებული პროექტი საცხოვრებელ სახლზე და მშენებლობის ნებართვის) გარეშე თუ მოახდინა 2009 წლის 11 მარტის ნასყიდობის ხელშეკრულების საფუძველზე საქართველოს ეკონომიკური განვითარების სამინისტროს მიერ მისი ოჯახისათვის გადაცემული მანამდე სახელმწიფო საკუთრებაში და მის სარგებლობაში არსებული 94 კვ.მ. საცხოვრებელი ფართის, მდებარე ქ. თბილისში, ... რაიონში, ... ქ. №57-ში 1-ელ სართულზე, საცხოვრებელ მდგომარეობაში მოყვანა (ხელშეკრულებით გათვალისწინებული პირობების შესაბამისად).

აღნიშნულიდან გამომდინარე, საკასაციო სასამართლოს შეფასებით, სააპელაციო სასამართლომ სწორი სამართლებრივი დასკვნა ჩამოაყალიბა, როცა დაადგინა, რომ მოპასუხე ადმინისტრაციულმა ორგანომ საკითხის ხელახალი განხილვისას უნდა გამოიკვლიოს თუ რა მდგომარეობაში გადაეცა გ. ჩ-ას ბინა და რას მოიაზრებდა ხელშეკრულებაში მითითება იმისა, რომ გადაცემული უძრავი ქონება გამოეყენებინა ისე, რომ ხელშეკრულებით გათვალისწინებული პირობები უზრუნველყოთ სათანადო საცხოვრებელი პირობებით. ხელშეკრულების ამ პირობით გ. ჩ-ას წარმოეშვა თუ არა სადავო ფართზე მშენებლობის ან მიშენების უფლება.

საკასაციო სასამართლო იზიარებს კასატორების მოსაზრებას, რომ „ქალაქ თბილისის მერიის საჯარო სამართლის იურიდიული პირის – ქალაქ თბილისის არქიტექტურის სამსახურის შექმნისა და მისი წესდების (დებულების) დამტკიცების შესახებ“ ქ. თბილისის მთავრობის 2008 წლის 22 დეკემბრის №24.16.832 დადგენილების მე-3 მუხლით განსაზღვრულია ქ. თბილისის არქიტექტურის სამსახურის ფუნქციები, ერთ-ერთი მათგანი ამავე მუხლის „ვ“ ქვეპუნქტით „მშენებლობის დადგე-

ნილი წესით სამშენებლოდ მიწის ნაკვეთის გამოყენების პირობების დადგენა, არქიტექტურულ-სამშენებლო პროექტის შეთანხმება, მშენებლობის ნებართვის გაცემა და კანონმდებლობით დადგენილი წესით მათში ცვლილებების შეტანა“. ანუ მშენებლობის ნებართვის გამცემ ორგანოს წარმოადგენს სსიპ თბილისის არქიტექტურის სამსახური და არა სხვა რომელიმე ადმინისტრაციული ორგანო, თუმცა, ამასთან, განმარტავს, რომ ადმინისტრაციული კანონმდებლობით დადგენილი სავალდებულო პროცედურების ჩაუტარებლობა არღვევს სამართლებრივი სახელმწიფოს ერთ-ერთ მნიშვნელოვან და ფუნდამენტურ მოთხოვნას პროცედურული დემოკრატიის უზრუნველყოფის შესახებ, რომლის ხარისხი, თავის მხრივ, უზრუნველყოფს სახელმწიფოს ქვეშევრდომების კანონიერ მოლოდინს – ადმინისტრაციული ორგანოს მიერ მმართველობის განხორციელება კანონიერების პრინციპის საფუძველზე, რასაც ადმინისტრაციულ სამართალში კანონიერი ნდობის უფლება ეწოდება.

საკასაციო სასამართლო განმარტავს, რომ ადმინისტრაციული სამართლის ერთ-ერთ უმნიშვნელოვანეს ინსტიტუტს წარმოადგენს კანონიერი ნდობა.

კანონიერი ნდობის უფლება ადმინისტრაციულ-სამართლებრივ ურთიერთობებში განსაკუთრებულ დატვირთვას ატარებს, რადგან ადმინისტრაციულ-სამართლებრივ ურთიერთობას თავისი არსით სუბორდინაციული ხასიათი გააჩნია. კანონიერი ნდობის უფლება იცავს პირს ადმინისტრაციული ორგანოს სამართლებრივი შეცდომისა და მომავალში განსახორციელებელი მოქმედების შეუსრულებლობისაგან. აღნიშნული ინსტიტუტის სრულფასოვანი დამკვიდრება უზრუნველყოფს მმართველობის კანონიერებას, სტაბილურობას, მის ავტორიტეტს საზოგადოებაში.

კანონიერი ნდობის ინსტიტუტის არსებობა პირდაპირ კავშირშია სამართლებრივ შედეგთან, სწორედ სამართლებრივი შედეგის სტაბილურობის შენარჩუნების მიზანს ემსახურება კანონიერი ნდობის დაცვა. საკასაციო სასამართლო განმარტავს, რომ კანონმდებელი გარკვეულწილად უფროთხილდება აღმჭურველი აქტის ადრესატის უფლებრივ მდგომარეობას და პრიორიტეტს ანიჭებს მისი სამართლებრივი ინტერესების დაცვას.

საკასაციო სასამართლოს შეფასებით, ადმინისტრაციულმა ორგანომ უნდა იმსჯელოს გ. ჩ-ას ზემოაღნიშნული დოკუმენტების შესაბამისად, წარმოეშვა თუ არა მოლოდინი, რომ მისთვის სარემონტო სამუშაოების განხორციელების დროს აღარ იყო

საჭირო სანებართვო დოკუმენტის გაცემა, მით უფრო იმ პირობებში როდესაც ცხადია, რომ გ. ჩ-ას ფორმალურ-სამართლებრივი თვალსაზრისით არ გააჩნია სათანადო ცოდნა მისი განმარტებები სასამართლო ორგანოებში ეფუძნება იმ გარემოებას, რომ ზემოაღნიშნული დოკუმენტები მას აძლევდა მშენებლობის ნებართვის უფლებას.

საკასაციო სასამართლოს განმარტებით, საკასაციო სასამართლო ზოგადი ადმინისტრაციული კოდექსის მე-2 მუხლის 1-ლი ნაწილის „კ“ ქვეპუნქტის საფუძველზე განმარტავს, რომ ადმინისტრაციული წარმოება არის ადმინისტრაციული ორგანოს საქმიანობა ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის მომზადების, გამოცემისა და აღსრულების, ადმინისტრაციული საჩივრის გადაწყვეტის აგრეთვე ადმინისტრაციული ხელშეკრულების მომზადების, დადების ან გაუქმების მიზნით. ადმინისტრაციული წარმოების სრულყოფილი ჩატარება ანუ მხოლოდ სათანადო პროცედურის საფუძველზე გადაწყვეტილების მიღება დიდწილად განაპირობებს მის კანონიერებას, დასაბუთებულობასა და მიზანშეწონილობას.

მოპასუხის – ადმინისტრაციული ორგანოს მიერ ადმინისტრაციული წარმოების დროს დაცული არ იქნა ზოგადი ადმინისტრაციული კოდექსით დადგენილი ადმინისტრაციული წარმოების პროცედურა, კერძოდ, ზოგადი ადმინისტრაციული კოდექსის 96.2 მუხლი, რომლის თანახმად, დაუშვებელია, ინდივიდუალურ-სამართლებრივი აქტის გამოცემას საფუძვლად დაედოს ისეთი გარემოება ან ფაქტი, რომელიც კანონით დადგენილი წესით არ არის გამოკვლეული ადმინისტრაციული ორგანოს მიერ.

ამასთან, საკასაციო სასამართლო ხაზგასმით აღნიშნავს, რომ მართალია, კანონმდებლობა ადმინისტრაციულ ორგანოს ანიჭებს უფლებამოსილებას, დადგენილება გამოსცეს მხოლოდ სამართალდარღვევის შესახებ, მაგრამ უნდა აღინიშნოს, რომ დაჯარიმება სამართალდამრღვევს არ ათავისუფლებს სამართალდარღვევის აღმოფხვრის ვალდებულებისაგან. საკასაციო სასამართლო მიუთითებს, რომ გ. ჩ-ას სამართალდარღვევის გამოსწორება შეეძლო არა მხოლოდ დემონტაჟისა და ჯარიმის გადახდის გზით, არამედ უკანონო მშენებლობის ლეგალიზების გზითაც. საკასაციო სასამართლო მიუთითებს, რომ საკასაციო სასამართლოში გამართულ სხდომებზე ქ. თბილისის მერიის ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურის წარმომადგენელმა აღნიშნა, რომ თბილისის მერიის ზედამხედველობის სამსახური თა-

ნახმა იყო გ. ჩ-ასათვის გაეცათ მიშენების დასრულების ნებართვა, რაც საბოლოო ჯამში ნიშნავდა ქონების ლეგალიზებას და რისთვისაც საჭირო იყო საქართველოს ეკონომიკისა და მდგრადი განვითარების სამინისტროს თანხმობა, ვინაიდან, ის საკადასტრო ერთეული, სადაც განთავსებული იყო სადავო ობიექტი წარმოადგენდა სახელმწიფოს საკუთრებას, შესაბამისად, საკასაციო სასამართლო განმარტავს, რომ მოპასუხე ადმინისტრაციულმა ორგანომ ადმინისტრაციული წარმოების ჩატარებისას უნდა გამოიყენოს მისთვის ზოგადი ადმინისტრაციული კოდექსის 85-ე მუხლით მინიჭებული უფლებამოსილება, კანონისმიერი ვალდებულება – ადმინისტრაციული ორგანოს მიერ სამართლებრივი დახმარების განევის მოვალეობის თაობაზე და ხელახალი წარმოების ჩატარებისას უნდა მოიწვიოს საქართველოს ეკონომიკისა და მდგრადი განვითარების სამინისტრო და გაუწიონ მოქალაქეს დახმარება მისი უფლებების დაცვაში, ვინაიდან, საკასაციო სასამართლოში წარმოდგენილია გ. ჩ-ას მიმართვა საქართველოს ეკონომიკისა და მდგრადი განვითარების სამინისტროსადმი და შემდგომში სამინისტროს წერილი. აღნიშნული დოკუმენტაციის გაცნობის შედეგად საკასაციო სასამართლოს მიაჩნია, რომ გ. ჩ-ას სამართლებრივად სწორად ვერ გაერკვა და ვერ ჩამოაყალიბა მისი მოთხოვნა, მას არ გააჩნია სათანადო ცოდნა და უნარი კვალიფიციურად დაეცვას თავისი ინტერესები ადმინისტრაციულ ორგანოებთან ურთიერთობაში.

საკასაციო სასამართლო, ადმინისტრაციული ორგანოების მხრიდან ზოგადი ადმინისტრაციული კოდექსის 85-ე მუხლის გამოყენებასთან დაკავშირებით ასევე ეყრდნობა საქართველოს უზენაესი სასამართლოს 2010 წლის 9 თებერვლის გადაწყვეტილებაში ადმინისტრაციულ საქმეზე №ბს-1250-1194(კ-09) შპს „...“ სარჩელისა გამო, მოპასუხის – საქართველოს ფინანსთა სამინისტროს შემოსავლების სამსახურის თბილისის რეგიონალური ცენტრის მიმართ, სასამართლო დავასთან დაკავშირებით, ჩამოყალიბებულ სამართლებრივ შეფასებებსა და დასკვნებს, კერძოდ:

„ზოგადი ადმინისტრაციული კოდექსის 85-ე მუხლით დადგენილია ადმინისტრაციული ორგანოს მოვალეობა სამართლებრივი დახმარების განევის თაობაზე. ადმინისტრაციული ორგანო ვალდებულია, განუმარტოს დაინტერესებულ მხარეს მისი უფლებები და მოვალეობები, გააცნოს განცხადების განხილვის წესი, წარმოების სახე და ვადა. აგრეთვე ის მოთხოვნები, რომლებსაც უნდა აკმაყოფილებდეს განცხადება ან საჩივარი,

მიუთითოს განცხადებაში დაშვებული შეცდომების შესახებ. გარდა აღნიშნულისა, ადმინისტრაციული ორგანო (წარმოდგენილი საჯარო მოსამსახურის სახით) დაინტერესებული პირისათვის სამართლებრივი დახმარების განწვევას მოქმედებს ზოგადი ადმინისტრაციული კოდექსის პრინციპების საფუძველზე – კანონის წინაშე თანასწორობის, უფლებამოსილების კანონის საფუძველზე განხორციელების, საჯარო და კერძო ინტერესების პროპორციულობის დაცვის, კანონიერი ნდობისა და საქმის მიუკერძოებლად გადაწყვეტის პრინციპების გათვალისწინებით.

საკასაციო სასამართლო განმარტავს, რომ ადმინისტრაციულ ორგანოთათვის კანონმდებლობით დაწესებული ვალდებულებები წარმოადგენს მათ საჯარო ვალდებულებას და რომლის შესრულების კანონიერი, პატივისცემის მოლოდინი გააჩნია ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი ურთიერთობის მონაწილე ნებისმიერ დაინტერესებულ პირს.

საკასაციო სასამართლო აღნიშნავს, რომ საზოგადოებისა და ქვეყნის განვითარების თანამედროვე მოცემულობა – დაბალი სამართლებრივი კულტურა, მოსახლეობის მძიმე სოციალურ-ეკონომიკური მდგომარეობა, უმუშევრობის მაღალი მაჩვენებელი, სრულფასოვანი და კვალიფიციური იურიდიული დახმარების ხელმიუწვდომლობა, პროფესიული კავშირების საქმიანობის არაეფექტიანობა და სხვ., განაპირობებს ზოგადად, საჯარო წესრიგისადმი დამოკიდებულების საერთო-ეროვნული ტრადიციის, როგორც კულტურის შემადგენელი ნაწილის, ჩამოყალიბების სირთულეს. ამ ვითარებაში საჯარო მოსამსახურე თავისი ფუნქციების განხორციელებისას ვალდებულია მოქმედებდეს სწორედ არსებული მოცემულობის ადეკვატურად, მისი მომსახურების სტანდარტი უნდა იქმნებოდეს და ყალიბდებოდეს არა შექმნილი კლიშეს, ან კანონის დანაწესის ცალმხრივი, ფორმალისტური გაგებიდან, არამედ მომსახურების მიმღების ინტერესების დაცვის მაქსიმალური უზრუნველყოფით. სწორედ, თანამედროვე საჯარო მოსამსახურეების კეთილსინდისიერებაზე, ნებისყოფასა და მზრუნველ დამოკიდებულებაზე არის მიბმული, თუ რამდენად მცირერიცხოვანი იქნება, ან რა მასშტაბებს მიიღებს მოქალაქეთა კონფლიქტი კანონთან. საჯარო მოსამსახურის არსი, ნამდვილი შინაარსი სწორედ ამგვარი შესაძლო კონფლიქტის პრევენციას გულისხმობს. თავის მხრივ, საჯარო მოსამსახურეთა კორპუსის მხრიდან მითითებული პროფესიული და მორალური ტვირთის გასიგრძეგანება, საკუთარი სტატუსის და პასუხისმგებლობის მნიშვნელობის გა-

თავისება უაღრესად დადებით როლს შეასრულებს საჯარო ინსტიტუტების მიმართ ნდობის, პატივისცემის ატმოსფეროს დამკვიდრებაში, საზოგადოების პოზიტიური განვითარების ტენდენციის გამოკვეთაში.

საკასაციო სასამართლოს მიაჩნია, რომ საჯარო მოსამსახურეთა ვალდებულებას წარმოადგენს დაინტერესებულ პირთა სრული ინფორმირება არა მხოლოდ უფლებრივი ასპექტით, არამედ მოსალოდნელი სამართლებრივი შედეგების თაობაზე, რაც მოცემულ შემთხვევაში უგულებელყოფილია“.

საკასაციო სასამართლოს მიაჩნია, რომ საკითხის ხელახალი განხილვისას ადმინისტრაციული ორგანო ვალდებულია სრულფასოვნად გამოიყენოს მისთვის ზოგადი ადმინისტრაციული კოდექსით მინიჭებული უფლებამოსილება და გადაწყვეტილება მიიღოს დაინტერესებულ მხარეთა მოსმენის ან სხვა ნებისმიერი კანონით განსაზღვრული პროცედურის ჩატარების მეშვეობით. ქ. თბილისის ზედამხედველობის სამსახურმა უნდა იმსჯელოს საკითხის იმგვარად გადაწყვეტაზე, რომ არ შეილახოს ადამიანის ძირითადი უფლებები, მათ შორის, უფლება სამართლებრივად დაცულ გარემოში ცხოვრებისა, სამართლებრივი სახელმწიფოს პრინციპი და მეორეს მხრივ, მმართველობის განხორციელება კანონიერების პრინციპის საფუძველზე.

საკასაციო სასამართლო განმარტავს, იმისთვის, რომ შესრულდეს კანონის მოთხოვნა და ადმინისტრაციული ორგანოს მიერ მიღებული გადაწყვეტილება იყოს კანონშესაბამისი, ინდივიდუალური ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის გამოცემის მნიშვნელოვანი და სავალდებულო წინაპირობაა საქმისათვის მნიშვნელობის მქონე ყველა გარემოების გამოკვლევა, გაანალიზება, შესწავლა და გადაწყვეტილების მიღება ამ გარემოებათა შეფასების შედეგად, რათა თავიდან იქნეს აცილებული ადმინისტრაციული ორგანოს წინააღმდეგობრივი და დაუსაბუთებელი დასკვნის საფუძველზე ადმინისტრაციული აქტის გამოცემა და კონკრეტული შემთხვევისათვის მიიღოს კანონიერი გადაწყვეტილება.

ამასთან, საკასაციო სასამართლოს მიაჩნია, რომ საქმეზე ხელახალი ადმინისტრაციული წარმოების ჩატარებისას, თუ კი შეუძლებელი იქნება გ. ჩ-ას ქმედების კანონთან შესაბამისობაში მოყვანა ზემოთ მითითებული შესაძლებლობათა გამოყენებით, ადმინისტრაციულმა ორგანომ შეფასება უნდა მისცეს შემდეგ გარემოებას: სადავო აქტით ჯარიმის დაკისრების სამართლებრივ საფუძველად მითითებულია „ტექნიკური საფრთხის კონ-

ტროლის შესახებ“ საქართველოს კანონის 22-ე მუხლის „ა“ ქვეპუნქტი, რომლის საფუძველზეც გ. ჩ-ა უნებართვო მშენებლობისათვის დაჯარიმდა 10 000 ლარით. საკასაციო სასამართლო აღნიშნავს, რომ „ტექნიკური საფრთხის კონტროლის შესახებ“ საქართველოს კანონის შემდგომი რედაქციის 22.1 მუხლის პირველი პუნქტის „ბ“ ქვეპუნქტი ითვალისწინებს საჯარიმო სანქციას ქ. თბილისის ტერიტორიაზე კერძო საკუთრებაში არსებულ უძრავ ქონებაზე უნებართვო მშენებლობისა ან/და რეკონსტრუქციისათვის 8000 ლარის ოდენობით, ამასთან, საგულისხმოა ის გარემოება, რომ აღნიშნული მუხლის მე-2 პუნქტის თანახმად, უნებართვო მშენებლობის, რეკონსტრუქციის ან/და დემონტაჟის წარმოება შენობა-ნაგებობის გაბარიტების შეუცვლელად ან საინჟინრო-კომუნალური ქსელების უნებართვო რეკონსტრუქცია გამოიწვევს დაჯარიმებას 4 000 ლარით. ანალოგიური შინაარსის დებულებას შეიცავს ამჟამად მოქმედი „პროდუქტის უსაფრთხოებისა და თავისუფალი მიმოქცევის კოდექსის“ 44-ე მუხლი. ადმინისტრაციულ სამართალდარღვევათა კოდექსის მე-9 მუხლის თანახმად, ადმინისტრაციული სამართალდარღვევისათვის პასუხისმგებლობის შემამსუბუქებელ ან გამაუქმებელ აქტს აქვს უკუქცევითი ძალა, ე.ი. ვრცელდება ამ აქტის გამოცემამდე ჩადენილ სამართალდარღვევებზე. სამართალდარღვევისათვის სანქციის შეფარდების დროს, თუ კანონით გაუქმებული ან შემსუბუქებულია პასუხისმგებლობა სამართალდარღვევის ჩადენისათვის, მოქმედებს ახალი კანონით დადგენილი ნორმა. სანქციის შეფარდების დრო მოიცავს არა მხოლოდ ორგანოს მიერ მისი გამოყენების დროს, არამედ აგრეთვე ზემდგომი ორგანოების ან სასამართლოს მიერ სანქციის გამოყენების კანონიერების შემოწმების პერიოდს.

ამდენად, საკასაციო სასამართლოს მიაჩნია, რომ ქ. თბილისის მერიისა და ქ. თბილისის მერიის ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურის საკასაციო საჩივრებში ჩამოყალიბებული არგუმენტები სააპელაციო სასამართლოს მიერ ფაქტების არასწორ დადგენასთან და კანონის არასწორ გამოყენებასთან დაკავშირებით არ არის იურიდიულად დასაბუთებული და არ გამოდინარეობს განხილული ნორმების ნამდვილი შინაარსიდან და მოსაწესრიგებელი ურთიერთობის ნამდვილი მიზნიდან; შესაბამისად, სადავო სამართალურთიერთობას სააპელაციო სასამართლომ სწორად შეუფარდა და განმარტა სამართლის ნორმა, რის გამოც არ არსებობს კასაციების დაკმაყოფილებისა და გასაჩივრებული განჩინების გაუქმების სამართლებრივი საფუძ-

ვლები.

ამასთან, სსსკ-ის 55-ე მუხლის საფუძველზე კასატორებს – ქ. თბილისის მერიის ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურსა და ქ. თბილისის მერიას უნდა დაეკისროთ სასამართლო ხარჯების სახით 100-100 ლარის გადახდა სახელმწიფო ბიუჯეტის სასარგებლოდ.

სარეზოლუციო ნაწილი:

საკასაციო სასამართლომ იხელმძღვანელა საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის 1.2; სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 390-ე, 408.3 და 410-ე მუხლებით

და ა დ ბ ი ნ ა:

1. ქ. თბილისის მერიისა და ქ. თბილისის მერიის ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურის საკასაციო საჩივრები არ დაკმაყოფილდეს;

2. უცვლელად დარჩეს თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2012 წლის 29 ნოემბრის გადაწყვეტილება;

3. ქ. თბილისის მერიის ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურსა და ქ. თბილისის მერიას დაეკისროთ სასამართლო ხარჯების სახით 100-100 ლარის გადახდა სახელმწიფო ბიუჯეტის სასარგებლოდ;

4. საკასაციო სასამართლოს განჩინება საბოლოოა და არ საჩივრდება.

უწიგარტოვო მშენებლო ბიზნესის დაჯარიმების სუბიექტი

ბანრინება

№ბს-210-202(კ-13)

20 მაისი, 2014 წ., ქ. თბილისი

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს ადმინისტრაციულ
საქმეთა პალატა

შემადგენლობა: ლ. მურუსიძე (თავმჯდომარე, მომხსენებელი),
ნ. სხირტლაძე,
მ. ვაჩაძე

დავის საგანი: ინდივიდუალური ადმინისტრაციულ-სამარ-
თლებრივი აქტების ბათილად ცნობა

აღწერილობითი ნაწილი:

2012 წლის 29 აგვისტოს თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიას სარჩელით მიმართა ზ. ა-მა მოპასუხეების ქ. თბილისის მერიის ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურისა და ქ. თბილისის მერიის მიმართ.

მოსარჩელე სარჩელით ითხოვდა ქ. თბილისის მერიის 2012 წლის 19 ივლისის №2055 განკარგულებისა და ქ. თბილისის მერიის ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურის 2012 წლის 23 აპრილის №001660 დადგენილების ბათილად ცნობას.

თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიის 2012 წლის 26 ნოემბრის გადაწყვეტილებით ზ. ა-ის სარჩელი არ დაკმაყოფილდა.

პირველი ინსტანციის სასამართლომ დაადგინა, რომ 2012 წლის 28 თებერვალს, თბილისის მერიის ზედამხედველობის სამსახურის სპეციალისტებმა შეადგინეს მითითება №001660 ზ. ა-ისა და ფ. ა-ის მიმართ, სადაც დაფიქსირდა, რომ ქ. თბილისში, დიდი ლილო, სოფელი ..., მოქალაქე ზ. ა-მა და ფ. ა-მა განახორციელეს ინდივიდუალური საცხოვრებელი სახლის მშენებლობა, შესაბამისი საქმეებლო სანებართვო დოკუმენტაციის გარეშე. მოსარჩელეებს მითითებით დაევალოთ 15 დღის ვადაში, მითითების გაცემამდე არსებული შესაბამისი სამშენებლო სანებართვო დოკუმენტაციის წარდგენა ან ინდივიდუალური საცხოვრებელი სახლის დემონტაჟის განხორციელება; 2012 წლის 14 მარტს, ფ. ა-ის წარმომადგენელმა ა. კ-მა განცხადებით მი-

მართა თბილისის მერიის სსიპ თბილისის არქიტექტურის სამსახურს ქ.თბილისში, დიდი ლილო, სოფ. ... მდებარე ინდივიდუალური საცხოვრებელი სახლის დასრულებაზე ნებართვის გაცემის მოთხოვნით; ინსპექტირების სამმართველოს ისანი-სამგორის რაიონული განყოფილების მთავარი სპეციალისტის 2012 წლის 16 მარტის მოხსენებითი ბარათის საფუძველზე მითითებით განსაზღვრული ვადის დინება შეჩერდა უნებართვოდ ან/და პროექტის დარღვევით აშენებული ობიექტების ან მათი ნაწილების ლეგალიზების შესახებ წარმოების დაწყებიდან გადანაცვტილების მიღებამდე. 2012 წლის 21 მარტის გადანაცვტილებით მხარეს დაუდგინდა ხარვეზი და საბოლოო გადანაცვტილების მიღებისათვის მოთხოვნილი დოკუმენტაციის წარსადგენად განესაზღვრა ვადა 10 დღით, ხოლო სსიპ თბილისის არქიტექტურის სამსახურის 2012 წლის 30 მარტის №103134 ბრძანებით განმცხადებელს უარი ეთქვა ქ. თბილისში, დიდი ლილო, სოფ. ... უნებართვოდ დაწყებული ინდივიდუალური საცხოვრებელი სახლის მშენებლობის დასრულებისათვის ვადის განსაზღვრაზე; 2012 წლის 2 აპრილს, თბილისის მერიის ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურის სპეციალისტებმა შეადგინეს შემომწების აქტი №001660, რომელშიც დაფიქსირდა ზ. ა-ის მიერ მითითებით განსაზღვრული პირობების შეუსრულებლობა.

პირველი ინსტანციის სასამართლომ მიუთითა, რომ ქ.თბილისის მერიის ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურის მიერ მითითების გამოცემის დროს ქ. თბილისში, დიდი ლილო, სოფ. ... მდებარე მიწის ნაკვეთის მესაკუთრეს წარმოადგენდა ფ. ა-ი, რომელიც 2012 წლის 16 მარტის სამოქალაქო რეესტრის სააგენტოს ისანი-სამგორის სამსახურის გარდაცვალების მოწმობის თანახმად, გარდაიცვალა 2012 წლის 15 თებერვალს. შესაბამისად, ზ. ა-ი ქ.თბილისის მერიის ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურის 2012 წლის 23 აპრილის №001660 დადგენილებით „ტექნიკური საფრთხის კონტროლის შესახებ“ საქართველოს კანონის 221-ე მუხლის პირველი პუნქტის „ბ“ ქვეპუნქტით გათვალისწინებული დარღვევისათვის დაჯარიმდა 8 000 ლარით ქ.თბილისში, დიდი ლილო, სოფ. ... ინდივიდუალური საცხოვრებელი სახლის უნებართვოდ მშენებლობისათვის.

სასამართლომ მიუთითა, რომ ქ.თბილისში, დიდი ლილო, სოფ. ... მდებარე ინდივიდუალური საცხოვრებელი სახლის მშენებლობად ზ. ა-ი აწარმოებდა სსიპ თბილისის არქიტექტურის სამსახურთან შეთანხმებული პროექტისა და სანებართვო მოწმობის გარეშე და ქ.თბილისის მერიის ზედამხედველობის საქალა-

ქო სამაზხურის მითითებით გათვალისწინებული მოთხოვნები არ შესასრულა.

სასამართლომ იხელმძღვანელა „მშენებლობის ნებართვის გაცემის წესისა და სანებართვო პირობების შესახებ“ საქართველოს მთავრობის 2009 წლის 24 მარტის №57 დადგენილების მესამე მუხლის 74-ე პუნქტით, რომლის თანახმად, უნებართვო მშენებლობა – ეს არის მშენებლობის ნებართვას დაქვემდებარებული შენობა-ნაგებობების მშენებლობა მშენებლობის ნებართვის გარეშე, ან/და დროებითი შენობა-ნაგებობის განთავსება სანებართვო მოწმობით განსაზღვრული გამოყენების პერიოდის გასვლის შემდეგ; სასამართლოს მოსაზრებით, მოცემულ შემთხვევაში, ზ. ა-ი ვალდებული იყო, მშენებლობა ეწარმოებინა შესაბამისი ნებართვით, რაც მან უგულებელყო.

პირველი ინსტანციის სასამართლომ „ტექნიკური საფრთხის კონტროლის შესახებ“ საქართველოს კანონის მე-3 მუხლის „ს“ ქვეპუნქტის საფუძველზე განმარტა, რომ სამშენებლო სამართალდარღვევა არის საქართველოს კანონით დადგენილი მოთხოვნების დარღვევა ან/და შეუსრულებლობა, რისთვისაც გასაჩივრებული თბილისის მერიის ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურის დადგენილების გამოცემის დროისათვის მოქმედი „ტექნიკური საფრთხის კონტროლის შესახებ“ საქართველოს კანონის 22¹-ე მუხლის „ბ“ ქვეპუნქტის თანახმად, უნებართვო მშენებლობის ან/და რეკონსტრუქციის წარმოება მშენებლობის განხორციელების სპეციალური რეჟიმის ზონაში, სადაც დადგენილია მშენებლობის განხორციელების განსაკუთრებული რეჟიმი, ტყის ფონდისა და „წყლის შესახებ“ საქართველოს კანონით განსაზღვრულ ტერიტორიებზე, კულტურული მემკვიდრეობის დამცავ ზონებსა და საკურორტო-სარეკრეაციო ზონებში და ქალაქ თბილისის ტერიტორიაზე, რომელიც ინვესტორის შენობა-ნაგებობის გაბარიტების ცვლილებას, გამოიწვევს დაჯარიმებას კერძო საკუთრებაში არსებულ უძრავ ქონებაზე – 8 000 ლარით.

სასამართლომ არ გაიზიარა მოსარჩელის მოსაზრება იმასთან დაკავშირებით, რომ იგი არ წარმოადგენს სამართალურთიერთობის მონაწილეს, რამდენადაც მინის ნაკვეთის მესაკუთრეა ფ. ა-ი, რომელიც გარდაიცვალა, ხოლო მოსარჩელე არ წარმოადგენს მის მემკვიდრეს. აღნიშნულთან დაკავშირებით სასამართლომ განმარტა, რომ ქ.თბილისის მერიის ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურის მიერ სამართალდარღვევა დაფიქსირდა მიმდინარე ეტაპზე და სამართალდარღვევის საქმისწარ-

მოება დაწყებული იყო ზ. ა-ისა და ფ. ა-ის მიმართ, შესაბამისად, ზ. ა-ს ეკისრებოდა სამართალდარღვევის აღმოფხვრის ვალდებულება. ამასთან, „ტექნიკური საფრთხის კონტროლის შესახებ“ საქართველოს კანონის მე-2 მუხლის მეორე პუნქტის „ა“ ქვეპუნქტის თანახმად, ამ კანონის მოქმედება სამშენებლო საქმიანობაზე ზედამხედველობის სფეროში ვრცელდება იურიდიული და ფიზიკური პირების, ამხანაგობების საქმიანობაზე, რომლის დროსაც ხორციელდება შენობა-ნაგებობის, მისი ელემენტების, კონსტრუქციული სისტემების ან კვანძების მშენებლობა, მონტაჟი, დემონტაჟი ან სხვა სპეციალური სამუშაოები; ამავე მუხლის „გ“ ქვეპუნქტის თანახმად კი, ამ კანონის მოქმედება სამშენებლო საქმიანობაზე ზედამხედველობის სფეროში ვრცელდება სამშენებლო მიწის ნაკვეთის მესაკუთრეზე ან მოსარგებლეზე, იმ შემთხვევაში, როდესაც დაუდგენელია მშენებლობის მწარმოებელი პირი.

პირველი ინსტანციის სასამართლოს დასკვნით, მოცემულ შემთხვევაში, ქ. თბილისში, დიდი ლილო სოფ. ... განხორციელდა უნებართვო მშენებლობა, შესაბამისად, იმ პირობებში, როდესაც მიწის ნაკვეთის მესაკუთრე ფ. ა-ი გარდაცვლილია, ზედამხედველობის საქალაქო სამსახური უფლებამოსილი იყო სამშენებლო სამართალდარღვევისათვის პასუხისმგებლობა დაეკისრებინა მშენებლობის მწარმოებელი კონკრეტული პირისათვის, კერძოდ, დამკვეთზე და ფიზიკურ ან იურიდიულ პირზე, რომელიც უშუალოდ ახორციელებდა სამშენებლო-სამონტაჟო სამუშაოებს, რომელსაც სადავო ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტების გამოცემის დროისათვისაც წარმოადგენდა ზ. ა-ი;

ზემოაღნიშნულის გათვალისწინებით, პირველი ინსტანციის სასამართლომ მიიჩნია, რომ ქ. თბილისის მერიის განკარგულება არ ეწინააღმდეგებოდა სადავო სამართალურთიერთობის მარეგულირებელი ნორმატიული აქტებით დადგენილ მოთხოვნებს, ამასთან, მოპასუხე ადმინისტრაციული ორგანოების მხრიდან, სადავო აქტის გამოცემისას ადგილი არ ჰქონია კანონის ისეთ დარღვევას, რომლის არარსებობის შემთხვევაში მოცემულ საკითხზე მიღებული იქნებოდა სხვაგვარი გადაწყვეტილება, რის გამოც არ არსებობდა სარჩელის დაკმაყოფილებისა და ინდივიდუალური ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის ბათილად ცნობის ფაქტობრივი და სამართლებრივი საფუძვლები.

მითითებული გადაწყვეტილება სააპელაციო წესით გაასა-

ჩივრა ზ. ა-მა.

აპელანტი სააპელაციო საჩივრით ითხოვდა გასაჩივრებული გადაწყვეტილების გაუქმებასა და ახალი გადაწყვეტილების მიღებით სასარჩელო მოთხოვნის დაკმაყოფილებას.

თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2013 წლის 12 თებერვლის განჩინებით ზ. ა-ის სააპელაციო საჩივარი არ დაკმაყოფილდა; უცვლელად დარჩა თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიის 2012 წლის 26 ნოემბრის გადაწყვეტილება.

სააპელაციო სასამართლომ არ გაიზიარა აპელანტის მითითება იმის თაობაზე, რომ ვინაიდან უძრავი ქონება არ წარმოადგენს მის საკუთრებას, უნებართვო მშენებლობა მას არ უნარმოებია და მონინალმდევე მხარის მიერ შედგენილი სამართლებრივი აქტები უკანონოდაა შედგენილი იმ პირის მიმართ, რომელიც სამართალურთიერთობის მონაწილე მოცემულ დავაში არ არის.

სააპელაციო სასამართლომ მიუთითა საქმეში წარმოდგენილ თბილისის მერიის ზედამხედველობის სამსახურის 2012 წლის 28 თებერვლის №001660 მითითებაზე, რომელიც შედგენილია ზ. ა-ისა და ფ. ა-ის მიმართ, სადაც დაფიქსირებული არის, რომ ქ.თბილისში, დიდი ლილო, სოფელ ... მოქალაქე ზ. ა-მა და ფ. ა-მა განახორციელეს ინდივიდუალური საცხოვრებელი სახლის მშენებლობა, შესაბამისი სამშენებლო სანებართვო დოკუმენტაციის გარეშე. ამდენად, მიუხედავად იმ გარემოებისა, რომ აღნიშნული მითითების გაცემის მომენტში, მიწის ნაკვეთი წარმოადგენდა ფ. ა-ის საკუთრებას, მერიის ზედამხედველობის სამსახურის მიერ დარღვევა დაფიქსირდა შესაბამისი მშენებლობის მიმდინარე ეტაპზე და ადგილზე გადამონმების შედეგად გამოვლინდა, რომ უნებართვო მშენებლობას ახორციელებდნენ ფ. ა-ი და ზ. ა-ი, შესაბამისად, სამართალდარღვევის საქმისწარმოება დაწყებულ იქნა ორივე მოქალაქის მიმართ; ზ. ა-ს ეკისრებოდა სამართალდარღვევის აღმოფხვრის ვალდებულება, რის გამოც სააპელაციო პალატამ არ გაიზიარა აპელანტის განმარტება იმის თაობაზე, რომ ზ. ა-ის მხრიდან ადგილი არ ჰქონია უნებართვო მშენებლობის განხორციელებას და იგი არ წარმოადგენს სამართალურთიერთობის მონაწილე მხარეს.

მითითებული გადაწყვეტილება საკასაციო წესით გაასაჩივრა ზ. ა-მა, კასატორმა გასაჩივრებული განჩინების გაუქმება და ახალი გადაწყვეტილების მიღებით სასარჩელო მოთხოვნის დაკმაყოფილება მოითხოვა.

კასატორმა საკასაციო საჩივარში აღნიშნა, რომ უნებართვო მშენებლობას ახორციელებდა არა ზ. ა-ი, არამედ ფ. ა-ი, ამასთანავე იგი არ წარმოადგენს აღნიშნული ქონების მესაკუთრეს და არც ფ. ა-ის მემკვიდრეს, შესაბამისად, მისი სამართალდარღვევის აქტებში სამართალდამრღვევად მოხსენიება და შემდგომში მისი დაჯარიმება კანონსაწინააღმდეგოა.

სამოტივაციო ნაწილი:

საკასაციო სასამართლო საქმის მასალების გაცნობის, მხარეთა ახსნა-განმარტებების მოსმენის, საკასაციო საჩივრის საფუძვლების შესწავლისა და გასაჩივრებული განჩინების კანონიერება-დასაბუთებულობის შემოწმების შედეგად მიიჩნევს, რომ ზ. ა-ის საკასაციო საჩივარი უსაფუძვლოა და არ უნდა დაკმაყოფილდეს შემდეგ გარემოებათა გამო:

საქმის მასალებით დასტურდება, რომ 2012 წლის 28 თებერვალს თბილისის მერიის ზედამხედველობის სამსახურის სპეციალისტებმა შეადგინეს მითითება №001660 ზ. ა-ისა და ფ. ა-ის მიმართ, სადაც დაფიქსირდა, რომ ქ. თბილისში, დიდი ლილო, სოფელ ... მოქალაქე ზ. ა-მა და ფ. ა-მა განახორციელეს ინდივიდუალური საცხოვრებელი სახლის მშენებლობა, შესაბამისი სამშენებლო სანებართვო დოკუმენტაციის გარეშე. დარღვევის გამოსწორების მიზნით, მოსარჩელებს მითითებით დაევალებათ 15 დღის ვადაში, წარედგინათ მითითების გაცემის მომენტამდე არსებული შესაბამისი სამშენებლო სანებართვო დოკუმენტაცია ან ინდივიდუალური საცხოვრებელი სახლის დემონტაჟის განხორციელება; 2012 წლის 2 აპრილს, თბილისის მერიის ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურის სპეციალისტებმა შეადგინეს შემოწმების აქტი №001660, რომელშიც დაფიქსირდა ზ. ა-ის მიერ 2012 წლის 28 თებერვალს თბილისის მერიის ზედამხედველობის სამსახურის მიერ შედგენილი მითითებით განსაზღვრული პირობების შეუსრულებლობა; ქ.თბილისის მერიის ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურის 2012 წლის 23 აპრილის №001660 დადგენილებით „ტექნიკური საფრთხის კონტროლის შესახებ“ საქართველოს კანონის 22¹-ე მუხლის პირველი პუნქტის „ბ“ ქვეპუნქტით გათვალისწინებული დარღვევისათვის ზ. ა-ი დაჯარიმდა 8000 ლარით ქ.თბილისში, დიდი ლილო, სოფ. ... ინდივიდუალური საცხოვრებელი სახლის უნებართვოდ მშენებლობისათვის; ქ.თბილისის მერიის ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურის 2012 წლის 23 აპრილის №001660 დადგენილება ზ. ა-ის მიერ ადმინისტრაციული საჩივრით გასაჩივრებულ

იქნა ქ. თბილისის მერიაში. 2012 წლის 19 ივლისის ქ.თბილისის მერიის №2055 განკარგულებით არ დაკმაყოფილდა ზ. ა-ის ადმინისტრაციული საჩივარი და ძალაში დარჩა ქ.თბილისის მერიის ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურის 2012 წლის 23 აპრილის №001660 დადგენილება. 2012 წლის 28 თებერვალს, ქ.თბილისის მერიის ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურის მიერ მითითების გამოცემის დროს თბილისში, დიდი ლილო, სოფ. ... მდებარე მიწის ნაკვეთის მესაკუთრეს წარმოადგენდა ფ. ა-ი, რომელიც 2012 წლის 16 მარტის სამოქალაქო რეესტრის სააგენტოს ისანი-სამგორის სამსახურის გარდაცვალების მოწმობის თანახმად, გარდაიცვალა 2012 წლის 15 თებერვალს; საქმეში წარმოდგენილი საჯარო რეესტრის 2012 წლის 6 მარტის ამონაწერის თანახმად, ქ. თბილისი, დიდი ლილო, სოფელ ... მდებარე სასოფლო-სამეურნეო მიწის ნაკვეთის მესაკუთრედ მითითებულია ფ. ა-ი.

საკასაციო სასამართლო არ იზიარებს კასატორის მოსაზრებას იმასთან დაკავშირებით, რომ იგი არ წარმოადგენს სამშენებლო სამართალდარღვევაზე პასუხისმგებელ სუბიექტს, საკასაციო სასამართლო აღნიშნულთან დაკავშირებით მიუთითებს კასატორის მიმართ მიმდინარე სამართალდარღვევის საქმის წარმოებისას მოქმედ „ტექნიკური საფრთხის კონტროლის შესახებ“ საქართველოს კანონის მე-2 მუხლზე, რომლითაც განისაზღვრა იმ სამართალდარღვევ სუბიექტ პირთა წრე, რომელზეც ვრცელდება აღნიშნული კანონის მოთხოვნები; კანონის მე-2 მუხლის შესაბამისი პუნქტებით ამ კანონის მოქმედება სამშენებლო საქმიანობაზე ზედამხედველობის სფეროში ვრცელდებოდა იურიდიული და ფიზიკური პირების, ამხანაგობების საქმიანობაზე, რომლის დროსაც ხორციელდება შენობა-ნაგებობის, მისი ელემენტების, კონსტრუქციული სისტემების ან კვანძების მშენებლობა, მონტაჟი, დემონტაჟი ან სხვა სპეციალური სამუშაოები; დამკვეთზე, რომლის ქმედებამაც გამოიწვია დარღვევები სამშენებლო საქმიანობაში; სამშენებლო მიწის ნაკვეთის მესაკუთრეზე ან მოსარგებლეზე, იმ შემთხვევაში, როდესაც დაუდგენელია მშენებლობის მწარმოებელი პირი. საკითხის ანალოგიურ მოწესრიგებას შეიცავს აგრეთვე ამჟამად მოქმედი პროდუქტის უსაფრთხოებისა და თავისუფალი მიმოქცევის კოდექსი (14.2 მუხლი). ამდენად, კანონი სამართალდარღვევ პირად არ მოიაზრებს მხოლოდ უძრავი ქონების მესაკუთრეს, სამართალდარღვევა ის პირი, რომელიც აწარმოებს უკანონო მშენებლობას, მაგრამ იმ შემთხვევაში, თუ დაუდგე-

ნელია მშენებლობის მწარმოებელი პირი, მაშინ უკანონო მშენებლობისათვის პასუხისმგებლობა ეკისრება უძრავი ქონების მესაკუთრეს ან მოსარგებლეს. მოცემულ შემთხვევაში ადმინისტრაციული წარმოება დაიწყო კონკრეტული სამშენებლო სამართალდარღვევის ფაქტზე, საკასაციო სასამართლო ყურადღებას მიაქცევს საქმეში დაცულ თბილისის მერიის ზედამხედველობის სამსახურის 2012 წლის 28 თებერვლის №001660 მითითებაზე, დარღვევის სახეობის, შინაარსის და გამოსწორების მიზნით მისაღები ზომების გრაფაში აღნიშნულია, რომ ზ. და ფ. ა-ებმა სოფ. ..., განახორციელეს ინდ. საცხოვრებელი სახლის მშენებლობა, შესაბამისი სამშენებლო სანებართვო დოკუმენტაციის გარეშე. წარმოდგენილი მითითების ჩაბარება 2012 წლის 29 თებერვალს დადასტურებულია ზ. ა-ის ხელმოწერით, რომლითაც მან დარღვევის გამოსწორების მიზნით იკისრა ვალდებულება შესაბამისი სანებართვო დოკუმენტაციის წარდგენაზე ან ინდ. საცხოვრებელი სახლის დემონტაჟის განხორციელებაზე. შესაბამისად, კანონმდებლობის მოთხოვნათა საფუძველზე, სახეზეა ორივე სამართალდამრღვევის მიმართ სოლიდარულად ადმინისტრაციული წარმოების დაწყების ფაქტობრივი და სამართლებრივი საფუძველი, თუმცა ფ. ა-ის ნაწილში სამართალდარღვევის საქმის წარმოება შეწყდა მისი გარდაცვალების გამო.

ამდენად, ზ. ა-ის მოსაზრება იმის შესახებ, რომ მშენებლობის დაწყებისას იგი არ იყო არსებული უძრავი ნივთის მესაკუთრე და არც ფ. ა-ის მემკვიდრეს და ამიტომ ბრალი არ მიუძღვის უკანონო მშენებლობაში, სამართლებრივ საფუძველს არის მოკლებული. ზემოაღნიშნულის გათვალისწინებით, საკასაციო სასამართლო ეთანხმება სააპელაციო სასამართლოს მოსაზრებას, რომ საქმეში დაცული მასალების საფუძველზე თავად კასატორი წარმოადგენს სამართალდამრღვევ პირს, რომელსაც დაეკისრა სამართალდარღვევის აღმოფხვრის ვალდებულება.

ყოველივე აღნიშნულიდან გამომდინარე, საკასაციო სასამართლო მიიჩნევს, რომ სააპელაციო სასამართლოს განჩინების გამოტანისას არ დაურღვევია პროცესუალური და მატერიალური სამართლის ნორმები, რის გამოც არ არსებობს გასაჩივრებული განჩინების გაუქმების პროცესუალური საფუძველი.

სარეზოლუციო ნაწილი:

საკასაციო სასამართლომ იხელმძღვანელა ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის პირველი მუხლის მე-2 ნაწილით, სა-

მოქალაქეო საპროცესო კოდექსის 410-ე მუხლით და

და ა დ გ ი ნ ა:

1. ზ. ა-ის საკასაციო საჩივარი არ დაკმაყოფილდეს;
2. უცვლელად დარჩეს თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2013 წლის 12 თებერვლის განჩინება;
3. საკასაციო სასამართლოს განჩინება საბოლოოა და არ საჩივრდება.

დაჯარიმება უნებართვო მშენებლოზის გამომ

განჩინება

№ბს-306-302(3კ-12)

17 ივნისი, 2014 წ., ქ. თბილისი

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატა
შემადგენლობა: **ლ. მურუსიძე (თავმჯდომარე, მომხსენებელი),**
ნ. სხირტლაძე,
მ. ვაჩაძე

დავის საგანი: ინდივიდუალური ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტების ბათილად ცნობა

აღწერილობითი ნაწილი:

2009 წლის 25 დეკემბერს თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიას სარჩელით მიმართა ი. გემ მოპასუხეების ქ. თბილისის მერიის ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურისა და ქ. თბილისის მერიის მიმართ.

მოსარჩელე სარჩელით ითხოვდა ქ.თბილისის მერიის 2009 წლის 24 ნოემბრის №11780 განკარგულებისა და ქ.თბილისის მერიის ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურის 2009 წლის 2 ოქტომბრის №0000574 დადგენილების ბათილად ცნობას.

თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიის 2010 წლის 30 ივნისის გადაწყვეტილებით ი. გემის სარჩელი არ დაკმაყოფილდა; მოსარჩელეს უარი ეთქვა ქ.თბი-

ლისის მერიის 2009 წლის 24 ნოემბრის №11780 განკარგულები-
სა და ქ.თბილისის მერიის ზედამხედველობის საქალაქო სამსა-
ხურის 2009 წლის 2 ოქტომბრის №0000574 დადგენილების ბა-
თილად ცნობაზე.

**პირველი ინსტანციის სასამართლომ დადგენილად მიიჩ-
ნია შემდეგი ფაქტობრივი გარემოებები:**

ქ. თბილისის მერიის ზედამხედველობის საქალაქო სამსახუ-
რის მიერ ი. გ-ის მიმართ 2008 წლის 20 ოქტომბერს შედგენილ
იქნა მიწერილობა №0000574, შეთანხმებული პროექტისა და სა-
თანადო ნებართვის გარეშე უკანონოდ წარმოებული მშენებ-
ლობისათვის. დამრღვევს მიეცა 30 დღიანი ვადა დარღვევის
გამოსწორების მიზნით, ობიექტის პირვანდელ მდგომარეობა-
ში მოსაყვანად ან შესაბამისი დოკუმენტაციის წარმოსადგენად;

ქ. თბილისის მერიის ზედამხედველობის საქალაქო სამსახუ-
რის სპეციალისტების მიერ, 2008 წლის 21 ნოემბერს შედგა შე-
მონების აქტი, რომელშიც დაფიქსირდა, რომ ი. გ-ის მიერ მი-
წერილობით მითითებული მოთხოვნები არ შესრულებულა;

2009 წლის 2 ოქტომბრის ქ. თბილისის მერიის ზედამხედვე-
ლობის საქალაქო სამსახურის მიერ მიღებულ იქნა დადგენილე-
ბა №00000574, რომლითაც ი. გ-ე დაჯარიმდა 10 000 ლარით უნე-
ბართვო მშენებლობისათვის და 3000 ლარით მიწერილობის შე-
უსრულებლობისათვის.

ქ. თბილისის მერის 2009 წლის 24 ნოემბრის №11780 დადგე-
ნილებით, ი. გ-ის ადმინისტრაციული საჩივარი არ დაკმაყოფილ-
და და ძალაში დარჩა ქ. თბილისის მერიის ზედამხედველობის
საქალაქო სამსახურის 2009 წლის 2 ოქტომბრის №0000574 დად-
გენილება.

ი. გ-ემ 2008 წლის 23 სექტემბერს განცხადებით მიმართა ქ.
თბილისის მერიის ურბანული დაგეგმარების საქალაქო სამსა-
ხურს და მოითხოვა იმ ობიექტზე ლეგალიზების გადაწყვეტი-
ლების მიღება, რაზედაც ქ. თბილისის ზედამხედველობის სა-
ქალაქო სამსახურის მიერ 2008 წლის 20 ოქტომბერს შედგენი-
ლი იქნა №0000574 მიწერილობა. ქ. თბილისის მერიის ურბანუ-
ლი დაგეგმარების საქალაქო სამსახურმა 2008 წლის 25 სექტემ-
ბერს ი. გ-ეს დაავალა დამატებითი დოკუმენტაციის წარმოდ-
გენა. მის მიერ დადგენილ ვადაში ვერ იქნა წარდგენილი ქ. თბი-
ლისის მერიის ურბანული დაგეგმარების საქალაქო სამსახურის
მიერ მითითებული დოკუმენტაცია.

საქმეში არსებულ მტკიცებულებებზე და მხარის ახსნა-გან-
მარტებებზე დაყრდნობით სასამართლომ დადგენილად მიიჩ-

ნია, რომ ი. გ-ემ განახორციელა მშენებლობა შეთანხმებული პროექტისა და მშენებლობის სანებართვო მოწმობის გარეშე და მის მიერ არ იქნა შესრულებული ქ. თბილისის მერიის ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურის 2008 წლის 20 ოქტომბრის მიწერილობა №0000574-ით განსაზღვრული მოთხოვნები.

პირველი ინსტანციის სასამართლომ იხელმძღვანელა „არქიტექტურულ-სამშენებლო საქმიანობაზე სახელმწიფო ზედამხედველობის შესახებ“ საქართველოს კანონის მე-4 მუხლის მე-7 პუნქტის „ბ“ და „გ“ ქ/პ ქვეპუნქტებით და ზემოაღნიშნული კანონის 4¹-ე მუხლის მე-2 და მე-3 ნაწილების შესაბამისად მიუთითა, რომ არქიტექტურულ-სამშენებლო საქმიანობაზე სახელმწიფო ზედამხედველობის ორგანო დამრღვევის მიმართ საქმის წარმოებას იწყებს მიწერილობის გაცემით. მიწერილობით განსაზღვრული ვადის გასვლის შემდეგ არქიტექტურულ-სამშენებლო საქმიანობაზე სახელმწიფო ზედამხედველობის ორგანო ამონიშნავს დამრღვევს, რაზედაც დგება შემონიშნების აქტი. შემონიშნების აქტში აისახება მშენებარე ობიექტის ფაქტობრივი მდგომარეობა მიწერილობის პირობებთან მიმართებით, კერძოდ: ა) მიწერილობა შესრულდა; ბ) მიწერილობა არ შესრულდა; გ) მიწერილობა არადროულად სრულდება. ამავე მუხლის 3¹-ე პუნქტის შესაბამისად თუ მიწერილობა დროულად არ შესრულდა, დამრღვევი დაჯარიმდება მხოლოდ მიწერილობის არადროულად შესრულებისთვის.

„არქიტექტურულ-სამშენებლო საქმიანობაზე სახელმწიფო ზედამხედველობის შესახებ“ საქართველოს კანონის 4¹-ე მუხლის მე-4 ნაწილის „ა“ ქ/პ შესაბამისად, შემონიშნების აქტის საფუძველზე, თუ აქტში დაფიქსირებულია დარღვევა, არქიტექტურულ-სამშენებლო საქმიანობაზე სახელმწიფო ზედამხედველობის ორგანო იღებს დადგენილებას: ა) დამრღვევის დაჯარიმების შესახებ.

პირველი ინსტანციის სასამართლომ მიუთითა „მშენებლობის ნებართვის გაცემის წესისა და სანებართვო პირობების შესახებ“ საქართველოს მთავრობის 2009 წლის 24 მარტის №57 დადგენილებაზე, რომლის თანახმად უნებართვო მშენებლობა – ეს არის მშენებლობის ნებართვას დაქვემდებარებული შენობა-ნაგებობების მშენებლობა მშენებლობის ნებართვის გარეშე, ან/და დროებითი შენობა-ნაგებობის განთავსება სანებართვო მოწმობით განსაზღვრული გამოყენების პერიოდის გასვლის შემდეგ.

პირველი ინსტანციის სასამართლომ აღნიშნა, რომ ვინაიდან

ი. გ-ეს არ გააჩნდა სამშენებლო სამუშაოებისათვის შესაბამისი ნებართვა და მის მიერ დადგენილ ვადაში არ იქნა აღმოფხვრილი მიწერილობაში მითითებული მოთხოვნები, ზედამხედველობის სამსახური კანონის შესაბამისად, უფლებამოსილი იყო დაეჯარიმებინა სამართალდამრღვევი, როგორც მიწერილობის შეუსრულებლობისათვის, ასევე უნებართვო მშენებლობისათვის.

პირველი ინსტანციის სასამართლომ ყურადღება მიაქცია მოსარჩელის მითითებას იმ გარემოებაზე, რომ მიწერილობით არ ყოფილა განსაზღვრული ვადა დემონტაჟის განხორციელებისათვის, რასაც სასამართლო არ დაეთანხმა და აღნიშნა, რომ ქ. თბილისის მერიის ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურის მიერ, ი. გ-ის მიმართ 2008 წლის 20 ოქტომბერს შედგენილ იქნა №0000574 მიწერილობა, შეთანხმებული პროექტისა და სათანადო ნებართვის გარეშე უკანონოდ წარმოებული მშენებლობისათვის. დამრღვევს მიეცა 30-დღიანი ვადა დარღვევის გამოსწორების მიზნით, ობიექტის პირვანდელ მდგომარეობაში მოსაყვანად ან შესაბამისი დოკუმენტაციის წარმოსადგენად. ამდენად, დამრღვევს განსაზღვრული ჰქონდა ვადა დარღვევის აღმოფხვრისათვის, რაც ამ ვადაში შესაბამისი დოკუმენტაციის წარმოუდგენლობის შემთხვევაში ამავე ვადაში დემონტაჟის განხორციელების ვალდებულებას წარმოშობდა.

პირველი ინსტანციის სასამართლომ მიუთითა იმ ფაქტობრივ გარემოებაზე, რომ ი. გ-ემ 2008 წლის 23 სექტემბერს განცხადებით მიმართა ქ. თბილისის მერიის ურბანული დაგეგმარების საქალაქო სამსახურს და მოითხოვა იმ ობიექტზე ლეგალიზების გადაწყვეტილების მიღება, რაზედაც ქ. თბილისის ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურის მიერ 2008 წლის 20 ოქტომბერს შედგენილ იქნა მიწერილობა №0000574. იმ პირობებში, როდესაც ი. გ-ემ განცხადებით მიმართა ქ. თბილისის მერიის ურბანული დაგეგმარების საქალაქო სამსახურს და მოითხოვა იმ ობიექტზე ლეგალიზების გადაწყვეტილების მიღება, ზედამხედველობის სამსახური ვალდებული იყო შეეჩერებინა მიწერილობით განსაზღვრული ვადის დინება უნებართვოდ ან/და პროექტის დარღვევით აშენებული ობიექტების ან მათი ნაწილების ლეგალიზების შესახებ წარმოების დაწყებიდან გადანაცვლებების მიღებამდე. ქ. თბილისის მერიის ურბანული დაგეგმარების საქალაქო სამსახურმა 2008 წლის 25 სექტემბერს ი. გ-ეს დაავალა დამატებითი დოკუმენტაციის წარმოდგენა. ი. გ-ის მიერ დადგენილ ვადაში ვერ იქნა წარდგენილი ქ. თბილისის მერიის ურბანული დაგეგმარების საქალაქო სამსახურის მი-

ერ განსაზღვრული დოკუმენტაცია.

ამდენად, პირველი ინსტანციის სასამართლოს მოსაზრებით, ქ. თბილისის მერიის ურბანული დაგეგმარების საქალაქო სამსახურის მიერ არ ყოფილა მიღებული გადაწყვეტილება უნებართვოდ აშენებული ობიექტის ლეგალიზების თაობაზე და შესაბამისად ზედამხედველობის სამსახურის მიერ ადგილი არ ჰქონია კანონის ისეთ დარღვევას, რომლის არარსებობის შემთხვევაში საქმეზე მიღებული იქნებოდა სხვაგვარი გადაწყვეტილება.

მითითებული გადაწყვეტილება სააპელაციო წესით გაასაჩივრა ი. გ-ემ.

აპელანტი სააპელაციო საჩივრით ითხოვდა გასაჩივრებული გადაწყვეტილების გაუქმებასა და ახალი გადაწყვეტილების მიღებით სასარჩელო მოთხოვნის დაკმაყოფილებას.

თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2011 წლის 28 თებერვლის განჩინებით ი. გ-ის სააპელაციო საჩივარი არ დაკმაყოფილდა; უცვლელად დარჩა თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიის 2010 წლის 30 ივნისის №3/4041-10 გადაწყვეტილება.

სააპელაციო სასამართლომ სრულად გაიზიარა პირველი ინსტანციის სასამართლოს გადაწყვეტილებით დადგენილად მიჩნეული საქმის ფაქტობრივი გარემოებები.

თბილისის სააპელაციო სასამართლომ არ გაიზიარა აპელანტის მოსაზრება იმასთან დაკავშირებით, რომ მოსარჩელეს მშენებლობა ნაწარმოები აქვს 2001 წელს და მიუთითა, რომ ასეთის დამადასტურებელი სათანადო მტკიცებულება მოდავე მხარეს არ წარმოუდგენია, საქმეში წარმოდგენილი ქ. თბილისის მერიაში გამართული ზეპირი მოსმენის სხდომის ოქმის თანახმად კი აპელანტი განმარტავს, რომ მის მიერ სადავო მშენებლობა განხორციელებული იქნა 2008 წელს, კერძოდ, მის მიერ მოხდა ფანჯრების ამოშენება. შესაბამისად, სააპელაციო სასამართლომ არამართებულად ჩათვალა აპელანტის მსჯელობა იმასთან დაკავშირებით, რომ ქ. თბილისის მერიის ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურს დაჯარიმების მომენტში უნდა ეხელმძღვანელა 1997 წლის რედაქციით მოქმედი „არქიტექტურულ-სამშენებლო საქმიანობაზე სახელმწიფო ზედამხედველობის შესახებ“ საქართველოს კანონით.

აღნიშნული განჩინება საკასაციო წესით გაასაჩივრა ი. გ-ემ.

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2011 წლის 19 ოქტომბრის განჩინებით ი. გ-ის

დაზუსტებული საკასაციო საჩივარი დაკმაყოფილდა; გაუქმდა თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2011 წლის 28 თებერვლის განჩინება და საქმე განსახილველად დაუბრუნდა იმავე სასამართლოს.

თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2012 წლის 13 იანვრის გადაწყვეტილებით ი. გ-ის სააპელაციო საჩივარი დაკმაყოფილდა ნაწილობრივ, თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიის 2010 წლის 30 ივნისის გადაწყვეტილების ნაწილობრივ შეცვლით მიღებულ იქნა ახალი გადაწყვეტილება, რომლითაც ი. გ-ის სარჩელი დაკმაყოფილდა ნაწილობრივ, ქ.თბილისის მერიის ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურის 2009 წლის 2 ოქტომბრის №0000574 დადგენილება მიწერილობის შეუსრულებლობისათვის ი. გ-ის 3000 ლარით დაჯარიმების ნაწილში გაუქმდა, უნებართვო მშენებლობისათვის ი. გ-ისთვის შეფარებული ჯარიმის ოდენობა 10000 ლარი შემცირდა 2000 ლარით და განისაზღვრა 8000 ლარით. თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიის 2010 წლის 30 ივნისის გადაწყვეტილება დანარჩენ ნაწილში დარჩა უცვლელი.

სააპელაციო სასამართლომ მიუთითა, რომ ქ. თბილისის მერიის ადგილობრივი მმართველობის ვაკე-საბურთალოს რაიონის გამგეობის 2002 წლის 27 აგვისტოს 8.5.213 დადგენილებით კეთილმონყობისა და საბინაო კომუნალური მეურნეობის სამსახურის წინადადება მიღებულ იქნა და დაკმაყოფილდა დილმის სარემონტო ქარხნის დასახლების 1-ლი კორპუსის, ბინა №16-ში მცხოვრები ი. და კ. გ-ის თხოვნა, მიწისძვრის შედეგად დაზიანებული სანკვანძების აღსადგენად-სამშენებლო მასალებისა და სანკვანძების მონყობილობების შესაძენად 1500 ლარის გამოყოფის თაობაზე. აღნიშნულ დოკუმენტებზე მითითებით სააპელაციო სასამართლომ არ გაიზიარა აპელანტის მითითება იმის შესახებ, რომ მას გააჩნდა მშენებლობის კანონიერების დამადასტურებელი მტკიცებულება, რაც გამორიცხავდა ადმინისტრაციული ორგანოების მხრიდან გასაჩივრებული აქტების მიღების შესაძლებლობას, რამდენადაც წარმოდგენილი დადგენილებით ი. და კ. გ-ისათვის ადგილი ჰქონდა მხოლოდ თანხის გამოყოფას, სარემონტო სამუშაოებისათვის და დადგენილებაში არაფერია ნათქვამი მშენებლობის ნებართვის გაცემის თაობაზე, სააპელაციო სასამართლოს მოსაზრებით იგი ასევე ვერ იქნება მიჩნეული უკანონო მშენებლობის 2002-2003 წლებში წარმოების დამადასტურებელ მტკიცებულებად.

სააპელაციო პალატამ განმარტა, რომ სადავო სამართალურ-თიერთობის რეგულირების სფეროში განხორციელდა საკანონმდებლო ცვლილება, კერძოდ, „არქიტექტურულ-სამშენებლო საქმიანობაზე სახელმწიფო ზედამხედველობის შესახებ“ საქართველოს კანონი შეიცვალა „ტექნიკური საფრთხის კონტროლის შესახებ“ კანონით, რომელიც არ განსაზღვრავს დამოუკიდებლად, მინერილობის შეუსრულებლობისათვის ცალკე საჯარიმო თანხის დაკისრების შესაძლებლობას.

სააპელაციო პალატის მოსაზრებით, მართალია, სამშენებლო საქმიანობის კონტროლის რეგულაციები დადგენილია სპეციალური კანონით, მაგრამ ამ კანონით განსაზღვრულ სამართალდარღვევას და მასზე ჩვეულებრივი წესით ვრცელდება ის ზოგადი ნორმები, რომელიც დადგენილია სამართალდარღვევისათვის. ადმინისტრაციულ სამართალდარღვევათა კოდექსის მე-9 მუხლის შესაბამისად, ადმინისტრაციულ სამართალდარღვევისათვის შემამსუბუქებელ ან გამაუქმებელ აქტებს აქვთ უკუქცევითი ძალა, ანუ ვრცელდება ამ აქტების გამოცემამდე ჩადენილ სამართალდარღვევაზე. აღნიშნულიდან გამომდინარე, სააპელაციო პალატამ ჩათვალა, რომ თბილისის მერიის ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურის 2009 წლის 2 ოქტომბრის №00000574 დადგენილება უნდა გაუქმდეს ი. გ-ის 3000 ლარით დაჯარიმების ნაწილში, მინერილობის შეუსრულებლობისათვის.

სააპელაციო პალატამ ასევე განმარტა, რომ „ტექნიკური საფრთხის შესახებ“ კანონს დანართი 22¹-ე მუხლის პირველი ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტი, რომლითაც უნებართვო მშენებლობის, რეკონსტრუქციის ან/და დემონტაჟის წარმოება მშენებლობის განხორციელების სპეციალური რეჟიმის ზონაში, სადაც დადგენილია მშენებლობის განხორციელების განსაკუთრებული რეჟიმი, ტყის ფონდისა და „წყლის შესახებ“ საქართველოს კანონით განსაზღვრულ ტერიტორიებზე, კულტურული მემკვიდრეობის დამცავ ზონებსა და საკურორტო-სარეკრეაციო ზონებში და ქალაქ თბილისის ტერიტორიაზე, რომელიც იწვევს შენობა-ნაგებობის გაბარიტების ცვლილებას, გამოიწვევს დაჯარიმებას, კერძოდ საკუთრებაში არსებულ უძრავ ქონებაზე-8000 ლარით.

სააპელაციო პალატამ მიუთითა იმ გარემოებაზე, რომ საკანონმდებლო ცვლილებების ფონზე, თბილისის მერიის ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურის 2009 წლის 2 ოქტომბრის №00000574 დადგენილება უნდა გაუქმდეს ი. გ-ის 3000 ლარით

დაჯარიმების ნაწილში, მინერილობის შეუსრულებლობისთვის, უნებართვო მშენებლობისათვის ი. გ-ის ჯარიმის ოდენობა 10000 ლარი უნდა შემცირდეს 2000 ლარით და უნდა განისაზღვროს 8000 ლარით.

სააპელაციო პალატა, დანარჩენ ნაწილში დაეთანხმა გასაჩივრებულ გადაწყვეტილებას და მიუთითა, რომ აპელანტს არ გააჩნდა სამშენებლო სამუშაოებისათვის შესაბამისი ნებართვა და შესაბამისად, ზედამხედველობის სამსახური უფლებამოსილი იყო, დაეჯარიმებინა სამართალდამრღვევი, უნებართვო მშენებლობისათვის.

სააპელაციო სასამართლომ არ გაიზიარა აპელანტის მითითება იმის შესახებ, რომ 2008 წლის 20 ოქტომბერს შედგენილი მინერილობა №0000574 არ შეიცავს მითითებას დემონტაჟის განხორციელების ვადის თაობაზე. საქმეში წარმოდგენილია 2008 წლის 20 ოქტომბრის მინერილობა №0000574, სადაც ცალსახადაა დარღვევის გამოსწორებისათვის დაწესებული 30 დღის ვადა.

სააპელაციო სასამართლომ დადასტურებულად მიიჩნია ის გარემოება, რომ ი. გ-ის მიმართ ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტები შედგენილია „არქიტექტურულ-სამშენებლო საქმიანობაზე სახელმწიფო ზედამხედველობის შესახებ“ კანონის მოქმედების პერიოდში. მოცემული კანონის მე-2 მუხლის „ლ“ ქვეპუნქტით, არქიტექტურულ-სამშენებლო სამართალდარღვევის გამოსწორება განმარტებულია, როგორც არქიტექტურულ-სამშენებლო საქმიანობაზე სახელმწიფო ზედამხედველობის ორგანოს მინერილობის ან/და დადგენილების საფუძველზე დამრღვევის მიერ განხორციელებული მშენებლობის სამშენებლო დოკუმენტის ან/და სამშენებლო რეგლამენტის მოთხოვნებთან შესაბამისობის უზრუნველყოფა (არ ესაჭიროება მშენებლობის ნებართვა); ხოლო იმავე მუხლის „პ“ ქვეპუნქტით, განსაზღვრულია მინერილობის არსი, კერძოდ, მინერილობა არის არქიტექტურულ-სამშენებლო საქმიანობაზე სახელმწიფო ზედამხედველობის ორგანოს მითითება დამრღვევის მიმართ, განსაზღვრულ გონივრულ ვადაში ნებაყოფლობით შეასრულოს მინერილობაში მითითებული პირობები არქიტექტურულ-სამშენებლო სამართალდარღვევის გამოსასწორებლად. მინერილობა არის არქიტექტურულ-სამშენებლო სამართალდარღვევის საქმის წარმოების დაწყების საფუძველი და იგი გასაჩივრებას ექვემდებარება დადგენილებასთან ერთად.

სააპელაციო სასამართლომ დაადგინა რა ის გარემოება, რომ

ი. გ-ის მიერ მშენებლობა ნანარმოები იყო უნებართვოდ, მიიჩნია, რომ არსებობდა კანონიერი და ფაქტობრივი საფუძველი, „არქიტექტურულ-სამშენებლო საქმიანობაზე სახელმწიფო ზედამხედველობის შესახებ“ კანონის შესაბამისად, გამოცემულიყო სადავო 2008 წლის 20 ოქტომბრის №0000574 მინერილობა.

რაც შეეხება სააპელაციო წესით აპელანტის მიერ გასაჩივრებულ 2010 წლის 24 ივნისის საოქმო განჩინებას, სააპელაციო სასამართლომ მიუთითა სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 102-ე მუხლზე და განმარტა, რომ მოსარჩელეს მოწმეთა დაკითხვით სურს დაადასტუროს ის გარემოება, თუ როდის განხორციელდა მშენებლობა, ხოლო საქმის გარემოებები, რომლებიც კანონის თანახმად უნდა დადასტურდეს გარკვეული სახის მტკიცებულებებით, არ შეიძლება დადასტურდეს სხვა სახის მტკიცებულებებით.

ამასთან, სააპელაციო სასამართლოს მოსაზრებით, სხვა მტკიცებულებებით რომც დადასტურდეს უკანონო მშენებლობის განხორციელება 2001-2002 წლებში, აღნიშნული იმ პირობებში, როცა არ მომხდარა უკანონო მშენებლობის ლეგალიზაცია, ვერ გახდება სამართალდარღვევის გამოვლენის დროისათვის მოქმედი კანონმდებლობის შესაბამისად, სამართალდამრღვევის პასუხისმგებლობისაგან გათავისუფლების საფუძველი.

თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2012 წლის 13 იანვრის გადაწყვეტილება ი. გ-ის სასარჩელო მოთხოვნების დაკმაყოფილების ნაწილში საკასაციო წესით გაასაჩივრეს ქ.თბილისის მერიის ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურმა და ქ. თბილისის მერიამ, რომლებმაც გადაწყვეტილების გასაჩივრებული ნაწილის გაუქმება და მოსარჩელისათვის სარჩელის დაკმაყოფილებაზე მთლიანად უარის თქმა მოითხოვეს.

თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2012 წლის 13 იანვრის გადაწყვეტილება სარჩელის დაკმაყოფილებაზე უარის თქმის ნაწილში ასევე საკასაციო წესით გაასაჩივრა ი. გ-ემ და სარჩელის მთლიანად დაკმაყოფილება მოითხოვა.

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2013 წლის 3 ივნისის განჩინებებით ქ. თბილისის მერიის ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურისა და ქ. თბილისის მერიის საკასაციო საჩივრები მიჩნეულ იქნა დაუშვებლად; ი. გ-ის საკასაციო საჩივარი მიჩნეულ იქნა დასაშვებ-

ბად.

კასატორმა აღნიშნა, რომ სადავო აქტები მიღებულია მაშინ, როდესაც მიმდინარეობდა წარმოება მიშენების ლეგალიზებასთან დაკავშირებით, მაშინ, როდესაც „არქიტექტურულ-სამშენებლო საქმიანობაზე სახელმწიფო ზედამხედველობის შესახებ“ კანონის მე-4¹ მუხლის მე-3¹ პუნქტის მე-2 წინადადების იმპერატიული მოთხოვნის მიუხედავად ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურმა არ შეაჩერა საქმის წარმოება, ხოლო სასამართლომ აღნიშნულ დარღვევაზე სათანადო ყურადღება არ გაამახვილა. ამასთანავე, კასატორის მოსაზრებით, მშენებლობა განხორციელდა 2001-2002 წლებში. შესაბამისად, თუ სააპელაციო სასამართლომ ეს მშენებლობა სამართალდარღვევად ჩათვალა, პასუხისმგებლობა სამართალდარღვევის ჩადენისას მოქმედი კანონით უნდა განსაზღვრულიყო. ამ პერიოდში მოქმედებდა კანონი „არქიტექტურულ სამშენებლო საქმიანობაზე სახელმწიფო ზედამხედველობის შესახებ“, რომლის მე-5 მუხლის პირველი ნაწილის „ბ“.ვ“ ქვეპუნქტის თანახმად ჯარიმის ოდენობა შეადგენდა 2000 ლარს.

სამოტივაციო ნაწილი:

საკასაციო სასამართლო საქმის მასალების გაცნობის, მხარეთა ახსნა-განმარტებების მოსმენის, საკასაციო საჩივრის საფუძვლების შესწავლისა და გასაჩივრებული გადაწყვეტილების კანონიერება-დასაბუთებულობის შემოწმების შედეგად მიიჩნევს, რომ ი. გ-ის საკასაციო საჩივარი უსაფუძვლოა და არ უნდა დაკმაყოფილდეს შემდეგ გარემოებათა გამო:

საქმეზე დადგენილადაა ცნობილი, რომ ქ. თბილისის მერიის ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურის 2008 წლის 20 ოქტომბრის №0000574 მიწერილობით ი. გ-ეს დაევალა 30 დღის ვადაში ქ. თბილისში, ..., კორპუსი №1, ბინა №16-ის მიმდებარედ საცხოვრებელ კორპუსზე შეთანხმებული პროექტისა და სათანადო ნებართვის გარეშე უკანონოდ წარმოებული მშენებლობისათვის დარღვევის გამოსწორების მიზნით, კორპუსის მიმდებარე ტერიტორიის პირვანდელ მდგომარეობაში მოყვანა და აღნიშნული შენობისათვის დემონტაჟის ჩატარება.

2008 წლის 21 ნოემბრის შემოწმების აქტით დადგენილია, რომ ი. გ-ის მიერ მიწერილობით გათვალისწინებული მოთხოვნები არ შესრულდა. აღნიშნულის საფუძველზე კი ქ. თბილისის მერიის ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურმა 2009 წლის 2 ოქტომბერს გამოსცა დადგენილება №00000574, რომლითაც ი.

გ-ე დაჯარიმდა 10000 ლარით უნებართვო მშენებლობისათვის და 3000 ლარით მიწერილობის შეუსრულებლობისათვის.

ქალაქ თბილისის მერის 2009 წლის 24 ნოემბრის №1780 დადგენილებით ი. გ-ის ადმინისტრაციული საჩივარი არ დაკმაყოფილდა და ძალაში დარჩა ქალაქ თბილისის ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურის 2009 წლის 2 ოქტომბრის დადგენილება №0000574.

საკასაციო სასამართლო მიუთითებს, რომ ქ. თბილისის მერის 26.12.2006წ. №22 ბრძანებით დამტკიცებული „ქ. თბილისის მერიის ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურის“ დებულების პირველი მუხლის მე-3 პუნქტი, იმ ნორმატიულ აქტებს შორის, რომლებითაც თავის საქმიანობაში ხელმძღვანელობს სამსახური, უთითებს ადმინისტრაციული სამართალდარღვევათა კოდექსს, ადმინისტრაციულ სამართალდარღვევათა კოდექსის მე-2 მუხლის შესაბამისად, ადმინისტრაციულ სამართალდარღვევათა შესახებ საქართველოს კანონმდებლობა შედგება ადმინისტრაციულ სამართალდარღვევათა შესახებ ამ კოდექსისა და საქართველოს სხვა საკანონმდებლო აქტებისაგან. ამავე კოდექსის მე-8 მუხლის თანახმად, არავის არ შეიძლება შეეფარდოს ზემოქმედების ზომა ადმინისტრაციული სამართალდარღვევის გამო, თუ არა კანონმდებლობით დადგენილ საფუძველზე და წესით. ამავე ნორმის თანახმად, ადმინისტრაციულ სამართალდარღვევათა საქმეებს აწარმოებენ კანონიერების მკაცრი დაცვის საფუძველზე. საამისოდ უფლებამოსილი ორგანოები და თანამდებობის პირნი ადმინისტრაციული ზემოქმედების ზომებს შეუფარდებენ თავიანთი კომპეტენციის ფარგლებში, კანონმდებლობის ზუსტი შესაბამისობით. კოდექსის მე-10 მუხლი განსაზღვრავს, რომ ადმინისტრაციულ სამართალდარღვევად (გადაცდომად) ჩაითვლება სახელმწიფო ან საზოგადოებრივი წესრიგის, საკუთრების, მოქალაქეთა უფლებებისა და თავისუფლებების, მმართველობის დადგენილი წესის ხელმყოფი მართლსაწინააღმდეგო, ბრალეული (განზრახი ან გაუფრთხილებელი) მოქმედება ან უმოქმედობა, რომლისთვისაც კანონმდებლობით გათვალისწინებულია ადმინისტრაციული პასუხისმგებლობა. ხოლო 33-ე მუხლის პირველი ნაწილი მოითხოვს, რომ ადმინისტრაციული სამართალდარღვევისათვის პირს სახდელი დაედოს იმ ნორმატიული აქტით დაწესებულ ფარგლებში, რომელიც ითვალისწინებს პასუხისმგებლობას ადმინისტრაციული სამართალდარღვევისათვის ამ კოდექსის და ადმინისტრაციულ სამართალდარღვევათა შესახებ სხვა აქტე-

ბის ზუსტი შესაბამისობით. ამდენად, ადმინისტრაციულ სამართალდარღვევათა კოდექსის ზოგადი მუხლები ადგენენ ადმინისტრაციული გადაცდომისათვის კანონით გათვალისწინებული სანქციის გამოყენების საერთო წესს.

საკასაციო სასამართლო დადგენილად მიიჩნევს იმ გარემოებას, რომ ი. გ-ის მიერ წარმოებული მშენებლობა განხორციელებულია კანონის მოთხოვნათა დარღვევით, კერძოდ, დარღვეულია სადავო ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტების მიღების დროს მოქმედი „არქიტექტურულ-სამშენებლო საქმიანობაზე სახელმწიფო ზედამხედველობის შესახებ“ საქართველოს კანონი, რომლის მე-2 მუხლის „ი“ ქვეპუნქტის შესაბამისად, არქიტექტურულ-სამშენებლო სამართალდარღვევა არის საქართველოს კანონმდებლობით დადგენილი მოთხოვნების დარღვევა ან/და შეუსრულებლობა, რისთვისაც პასუხისმგებლობა განსაზღვრულია ამ კანონით. ამავე კანონის პირველი მუხლის თანახმად, ამ კანონის მიზანია სამშენებლო რეგლამენტებისა და სამშენებლო დოკუმენტაციით განსაზღვრულ მოთხოვნათა სრული დაცვით არქიტექტურულ-სამშენებლო საქმიანობის განხორციელების უზრუნველყოფა. აღნიშნულიდან გამომდინარე ცხადია, რომ ზედამხედველობის სამსახურის ერთ-ერთი მთავარი ფუნქციაა გამოავლინოს და აღკვეთოს კანონის მოთხოვნათა დარღვევით წარმოებული მშენებლობები. მოცემულ შემთხვევაში დავას არ იწვევს ის ფაქტი, რომ ი. გ-ის მიერ ..., კორპუსი №1, ბინა №16-ის მიმდებარედ მშენებლობა განხორციელებულია შესაბამისი არქიტექტურული პროექტისა და სამშენებლო ნებართვის გარეშე. აღნიშნულის საფუძველზე კი ზედამხედველობის სამსახური უფლებამოსილი იყო გამოეცა ჯერ მიწერილობა, ხოლო მისი შეუსრულებლობის შემდეგ კი დადგენილება დაჯარიმების შესახებ.

საკასაციო სასამართლო ვერ გაიზიარებს საკასაციო საჩივრის მოტივს იმის თაობაზე, რომ სადავო აქტები მიღებულია მაშინ, როდესაც მიმდინარეობდა წარმოება მიშენების ლეგალიზაციასთან დაკავშირებით, რის გამოც დადგენილება ეწინააღმდეგება დადგენილების მიღების დროს მოქმედ „არქიტექტურულ-სამშენებლო საქმიანობაზე სახელმწიფო ზედამხედველობის შესახებ“ საქართველოს კანონის მე-4¹ მუხლის მე-3¹ პუნქტის, რომლის თანახმად არქიტექტურულ-სამშენებლო საქმიანობაზე სახელმწიფო ზედამხედველობის ორგანო ვალდებულია შეაჩეროს მიწერილობით განსაზღვრული ვადის დინება უნებართვოდ ან/და პროექტის დარღვევით აშენებული ობიექ-

ტების ან მათი ნაწილების ლეგალიზების შესახებ წარმოების დაწყებიდან გადაწყვეტილების მიღებამდე. საკასაციო სასამართლო აღნიშნულთან დაკავშირებით მიუთითებს საქართველოს უზენაესი სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2011 წლის 19 ოქტომბრის განჩინებაზე, რომლითაც ი. გ-ის და-ზუსტებული საკასაციო საჩივარი დაკმაყოფილდა, გაუქმდა თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2011 წლის 28 თებერვლის განჩინება და საქმე კონკრეტული მითითებებით დაუბრუნდა იმავე სასამართლოს ხელახალი განხილვისათვის. მოცემული განჩინებით საკასაციო სასამართლომ დაადასტურა სააპელაციო სასამართლოს მითითება იმის თაობაზე, რომ „ქ.თბილისის მერიის ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურს მიწერილობის მიღებიდან აქტის გამოცემამდე არ დაურღვევია კანონით განსაზღვრული ვადა, ვინაიდან „არქიტექტურულ-სამშენებლო საქმიანობაზე სახელმწიფო ზედამხედველობის შესახებ“ საქართველოს კანონის 4¹-ე მუხლის მე-5 პუნქტის „გ“ ქვეპუნქტის შესაბამისად, არქიტექტურულ-სამშენებლო საქმიანობაზე ზედამხედველობის ორგანო იღებს დადგენილებას არქიტექტურულ-სამშენებლო სამართალდარღვევის საქმის წარმოების შეწყვეტის შესახებ, თუ პროექტის შემთანხმებელი და მშენებლობის ნებართვის გაცემი ორგანოს მიერ მიღებულ იქნა გადაწყვეტილება ობიექტის ლეგალიზაციის შესახებ.

იმის გათვალისწინებით, რომ კასატორმა 2008 წლის 23 სექტემბერს განცხადებით მიმართა ქ. თბილისის მერიის ურბანული დაგეგმარების საქალაქო სამსახურს და მოითხოვა სადავო ობიექტზე ლეგალიზების გადაწყვეტილების მიღება, ზედამხედველობის სამსახურს ავალდებულებდა შეეჩერებინა მიწერილობით განსაზღვრული ვადის დენა უნებართვოდ ან/და პროექტის დარღვევით ობიექტის ან მისი ნაწილების ლეგალიზების შესახებ წარმოების დაწყებიდან გადაწყვეტილების მიღებამდე, ხოლო საქმეში დაცული მასალებით დადგენილია, რომ ქალაქ თბილისის მერიის ურბანული დაგეგმარების საქალაქო სამსახურმა 2008 წლის 25 სექტემბერს ი. გ-ეს დაავალა დამატებითი დოკუმენტაციის წარმოდგენა. ი. გ-ის მიერ დადგენილ ვადაში არ იქნა წარდგენილი ქალაქ თბილისის მერიის ურბანული დაგეგმარების საქალაქო სამსახურის მიერ განსაზღვრული დოკუმენტაცია“. ამდენად, საკასაციო სასამართლო კიდევ ერთხელ ადასტურებს იმ გარემოებას, რომ კასატორმა მიმართა რა 2008 წლის 23 სექტემბერს განცხადებით ქ. თბილისის მერიის ურბა-

ნული დაგეგმარების საქალაქო სამსახურს და მოითხოვა სადავო ობიექტზე ლეგალიზების გადაწყვეტილების მიღება, ზედამხედველობის სამსახურმა მისთვის კანონმდებლობით დაკისრებული ვალდებულების თანახმად, შეაჩერა მინერილობით განსაზღვრული ვადის დენა უნებართვო ობიექტის ნაწილის ლეგალიზების საკითხის გადაწყვეტამდე, ამასთან, ადმინისტრაციული წარმოების მასალებით დადასტურებულია ის გარემოება, რომ ქ. თბილისის მერიის ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურის მიერ სადავო ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტების გამოცემამდე ლეგალიზაციის პროცესის მიმდინარეობა გადამონმებულ იქნა არაერთხელ, აღნიშნულის გათვალისწინებით კი უსაფუძვლოა კასაციის მოტივები იმის შესახებ, რომ სადავო ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტები ეწინააღმდეგება ზემოაღნიშნული კანონის მე-4¹ მუხლის 3¹ პუნქტის მოთხოვნებს.

საკასაციო სასამართლო იზიარებს ასევე სააპელაციო სასამართლოს მოსაზრებას, რომ ადმინისტრაციული სამართალწარმოების ინკვიზიციური ხასიათი არ გამორიცხავს მოსარჩელის ვალდებულებას დაამტკიცოს გარემოებანი, რომლებზედაც იგი ამყარებს თავის მოთხოვნებს და შესაგებელს (სასკ-ის მე-3, მე-4, მე-17 მუხ., სსკ-ის მე-3, 102-ე მუხ.). საკასაციო სასამართლო ეთანხმება გასაჩივრებული გადაწყვეტილების დასკვნას და მიიჩნევს, რომ მოსარჩელის მიერ წარმოდგენილი მტკიცებულება (ქ. თბილისის მერიის ადგილობრივი მმართველობის ვაკე-საბურთალოს რაიონის გამგეობის 2002 წლის 27 აგვისტოს 8.5.213 დადგენილება) ადასტურებს მხოლოდ იმ გარემოებას, რომ მიღებულ იქნა კეთილმონყობისა და საბინაო კომუნალური მეურნეობის სამსახურის წინადადება და დაკმაყოფილდა დიღმის სარემონტო ქარხნის დასახლების №1 კორპუსის, ბინა №16-ში მცხოვრები ი. და კ. გ-ის თხოვნა, მინისძვრის შედეგად დაზიანებული სანკვანძების აღსადგენად-სამშენებლო მასალებისა და სანკვანძების მონყობილობების შესაძენად 1500 ლარის გამოყოფის თაობაზე და არა კასატორის საკუთრებაში არსებულ ნაკვეთზე კანონმდებლობის მოთხოვნების დაცვით მშენებლობის განხორციელებას, მშენებლობის ნებართვის გაცემას, კანონმდებლობით დადგენილი წესით პროექტის და სათანადო სამშენებლო დოკუმენტაციის შედგენას.

საკასაციო სასამართლო ასევე ვერ გაიზიარებს საკასაციო საჩივრის მოტივს იმის შესახებ, რომ მშენებლობა განხორციელებულია 2001-2002 წლებში, შესაბამისად მოცემულ სამართალ-

დარღვევის მიმართ ადმინისტრაციულ ორგანოს უნდა ემოქმედა ამ დროისათვის მოქმედი „არქიტექტურულ-სამშენებლო საქმიანობაზე სახელმწიფო ზედამხედველობის შესახებ“ საქართველოს კანონის მე-5 მუხლის პირველი ნაწილის „ბ.ვ“ ქვეპუნქტით გათვალისწინებული სანქციის ფარგლებში, საკასაციო სასამართლო, ერთი მხრივ, თვლის, რომ სააპელაციო სასამართლომ სწორად იხელმძღვანელა სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 102-ე მუხლის მე-3 ნაწილით, რომლის საფუძველზეც არ გაიზიარა მოსარჩელის შუამდგომლობის საფუძველიანობა მონშეთა დაკითხვის თაობაზე მშენებლობის განხორციელების პერიოდის დასადასტურებლად, ამასთან, აღნიშნულთან დაკავშირებით საკასაციო სასამართლო დამატებით განმარტავს, რომ უნებართვო მშენებლობა თავისი ბუნებით წარმოადგენს დენად სამართალდარღვევას. იგი უწყვეტად გრძელდება დროში და ითვლება დენადად მანამ, სანამ არ მოხდება მისი აღმოფხვრა, სამართლებრივ ჩარჩოებში მოქცევა. განსახილველ შემთხვევაში სადავო მშენებლობით, ვიდრე იგი არ აღმოფხვრება, უწყვეტად ირღვევა შესაბამისი კანონმდებლობა და გაგრძელდება მანამ, სანამ სახეზე იქნება სამართალდარღვევა. ამდენად, მოსარჩელე სამართალდარღვევის გამოვლენის მომენტისათვის ვალდებული იყო დაეცვა კანონის მოთხოვნები და კანონთან შესაბამისობაში მოეყვანა წარმოებული მშენებლობა, რაც მის მიერ არ განხორციელდა. ამდენად, მოსარჩელის მიერ ჩადენილი სამართალდარღვევა გამოიხატა არა მხოლოდ მის მიერ ჩადენილ კონკრეტულ ქმედებაში, არამედ ასევე უმოქმედობაშიც, იმის გათვალისწინებით, რომ ნივთზე საკუთრება არის უფლებათა და თანამდევ ვალდებულებათა ერთობლიობა, რაც შემთხვევებში მესაკუთრეს ეკისრება ვალდებულება, განახორციელოს რაიმე ქმედება ან თავი შეიკავოს მისგან. კანონმდებლობა განსაკუთრებულ მნიშვნელობას ანიჭებს უძრავ ნივთს, რაც ამ სახის ნივთებზე უფლებათა წარმოშობა/შეცვლა/შენიშვნის განსაკუთრებული რეჟიმის არსებობითაც დასტურდება. სწორედ მესაკუთრეს ეკისრება ვალდებულება, უზრუნველყოს სათანადო სამშენებლო ნორმების დაცვა, მის საკუთრებაში არსებული ნაგებობის უსაფრთხოების მოთხოვნებთან შესაბამისობა და შემდგომში კანონშესაბამისი ექსპლუატაცია. ამ ვალდებულებების შეუსრულებლობა იწვევს კანონით გათვალისწინებული პასუხისმგებლობის დაკისრებას. ამდენად, განსახილველ შემთხვევაშიც, სწორედ ი. გ-ეს ეკისრებოდა მის საკუთრებაში არსებული უძრავი ქონების სამშენებლო ნორმატივებთან

შესაბამისობაში მოყვანის ვალდებულება. აღნიშნულის შესახებ ი. გ-ე გაფრთხილებულ იქნა ქ. თბილისის მერიის ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურის 2008 წლის 20 ოქტომბრის მიწერილობით. ამდენად, აღნიშნულიდან გამომდინარე, საკასაციო სასამართლო მიიჩნევს, რომ ზედამხედველობის სამსახურმა სადავო აქტის გამოცემისას სწორად იხელმძღვანელა სამართალდარღვევის გამოვლენის მომენტიდან მოქმედი საკანონმდებლო აქტებით, რამდენადაც მოცემული სამართალდარღვევა უკანონო მშენებლობის სახით – არ დასრულებულა 2001 წელს, ამდენად, ი. გ-ის მოსაზრება იმის შესახებ, რომ მის მიერ სამართალდარღვევა ჩადენილია 2001 წელს და შესაბამისად უნდა შეუმცირდეს დაკისრებული სანქცია იმ დროს მოქმედი კანონმდებლობის შესაბამისად, სამართლებრივ საფუძველსაა მოკლებული.

ყოველივე აღნიშნულიდან გამომდინარე საკასაციო სასამართლო მიიჩნევს, რომ სააპელაციო სასამართლოს, გადაწყვეტილების გამოტანისას არ დაურღვევია პროცესუალური და მატერიალური სამართლის ნორმები, რის გამოც არ არსებობს გასაჩივრებული გადაწყვეტილების გაუქმების პროცესუალური საფუძველი.

სარეზოლუციო ნაწილი:

საკასაციო სასამართლომ იხელმძღვანელა ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის პირველი მუხლის მე-2 ნაწილით, საქალაქო საპროცესო კოდექსის 410-ე მუხლით და

და ა დ ბ ი ნ ა:

1. ი. გ-ის საკასაციო საჩივარი არ დაკმაყოფილდეს;
2. უცვლელად დარჩეს თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2012 წლის 13 იანვრის გადაწყვეტილება;
3. საკასაციო სასამართლოს განჩინება საბოლოოა და არ საჩივრდება.

დაჯარიმება უნებართვო მშენებლობის გამო

ბანრინება

№ბს-4-4 (კ-12)

25 დეკემბერი, 2014 წ., ქ. თბილისი

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატა

შემადგენლობა: ლ. მურუსიძე (თავმჯდომარე, მომხსენებელი),
ნ. სხირტლაძე,
მ. ვაჩაძე

დავის საგანი: ინდივიდუალური ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტების ბათილად ცნობა

აღწერილობითი ნაწილი:

2011 წლის 27 აპრილს თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიას სარჩელით მიმართა ი. ა-მა მოპასუხეების ქ. თბილისის მერიისა და ქ. თბილისის მერიის ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურის მიმართ.

მოსარჩელე სარჩელით ითხოვდა ქ. თბილისის მერიის ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურის 2011 წლის 31 იანვრის №000298 დადგენილებისა და ქ. თბილისის მერიის 2011 წლის 21 მარტის №490 განკარგულების ბათილად ცნობას, ასევე ქ. თბილისის მერიის ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურის მიერ დაკისრებული ჯარიმის – 10000 ლარის, საურავისა და სხვა თანხებისაგან მოსარჩელის გათავისუფლებას.

თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიის 2011 წლის 2 სექტემბრის გადაწყვეტილებით ი. ა-ის სასარჩელო განცხადება არ დაკმაყოფილდა.

პირველი ინსტანციის სასამართლომ დადგენილად მიიჩნია, რომ ქ. თბილისის მერიის ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურის თანამშრომლების მიერ 2010 წლის 29 ოქტომბერს შედგენილი იქნა №000298 მითითება, რომელშიც აღინიშნა, რომ ი. ა-მა ქ. თბილისში, ... დასახლებაში, ... ქუჩის მიმდებარედ საცხოვრებელი სახლის სამშენებლო-სამონტაჟო სამუშაოები აწარმოა შესაბამისი საპროექტო დოკუმენტაციის გარეშე. დარღვევის გამოსწორების მიზნით ი. ა-ს დაევალა ობიექტის პირვანდელ მდგომარეობაში მოყვანა ან მშენებლობის სანებართვო მოწმობის წარმოდგენა. მითითების მიხედვით დამრღვევს დარ-

ღვევის გამოსწორების მიზნით მიეცა 15 დღის ვადა. ქ. თბილისის მერიის ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურის მიერ 2010 წლის 15 ნოემბერს შედგენილი იქნა №000298 შემონმების აქტი, რომლის მიხედვით ი. ა-მა არ შეასრულა 2010 წლის 29 ოქტომბრის მითითება.

ქ. თბილისის მერიის ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურის 2011 წლის 31 იანვრის №000298 დადგენილებით ი. ა-ი დაჯარიმდა 10000 ლარით უნებართვო მშენებლობისთვის.

ქ. თბილისის მერიის ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურის 2011 წლის 31 დადგენილება ი. ა-მა 2011 წლის 18 თებერვალს გაასაჩივრა ქ. თბილისის მერიაში. ქ. თბილისის მერის 2011 წლის 21 მარტის №490 განკარგულებით ი. ა-ის ადმინისტრაციული საჩივარი არ დაკმაყოფილდა.

მხარეთა ახსნა-განმარტებებითა და ქ. თბილისის მერიის ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურის 2010 წლის 15 ნოემბერის შემონმების აქტით სასამართლომ დადასტურებულად ჩათვალა, რომ ი. ა-ის მიერ სამშენებლო საქმიანობა ნაწარმოები იქნა შესაბამისი ნებართვის გარეშე და მიწერილობით მითითებული მოთხოვნები არ შესრულებულა.

პირველი ინსტანციის სასამართლომ მიუთითა საქართველოს ზოგადი ადმინისტრაციული კოდექსის 60¹-ე მუხლზე და „ტექნიკური საფრთხის კონტროლის შესახებ“ საქართველოს კანონის მე-13 მუხლის პირველი ნაწილის საფუძველზე განმარტა, რომ სამშენებლო სამართალდარღვევის საქმის წარმოებისას სამშენებლო საქმიანობაზე სახელმწიფო ზედამხედველობის ორგანო ხელმძღვანელობს ამ კანონითა და საქართველოს სხვა საკანონმდებლო აქტებით.

„ტექნიკური საფრთხის კონტროლის შესახებ“ საქართველოს კანონის მე-13 მუხლის მეორე ნაწილის თანახმად, სამშენებლო საქმიანობაზე სახელმწიფო ზედამხედველობის ორგანო სამართალდარღვევის საქმის წარმოებას იწყებს დამრღვევის მიმართ მითითების გაცემით, ხოლო მე-3 ნაწილის თანახმად, მითითებით განსაზღვრული ვადის გასვლის შემდეგ სამშენებლო საქმიანობაზე სახელმწიფო ზედამხედველობის ორგანო ამონმებს დამრღვევს, რაზედაც დგება შემონმების აქტი. შემონმების აქტში აისახება მშენებარე ობიექტის ფაქტობრივი მდგომარეობა მითითების პირობებთან მიმართებით, კერძოდ: ა) მითითება შესრულდა; ბ) მითითება არ შესრულდა; გ) მითითება არააღრუულად სრულდება. აღნიშნული კანონის 22-ე მუხლის „ა“ პუნქტის თანახმად: უნებართვო მშენებლობის, რეკონსტრუქციის

ან/და დემონტაჟის წარმოება: მშენებლობის განხორციელების სპეციალური რეჟიმის ზონაში, სადაც დადგენილია მშენებლობის განხორციელების განსაკუთრებული რეჟიმი, ტყის ფონდისა და „წყლის შესახებ“ საქართველოს კანონით განსაზღვრულ ტერიტორიებზე კულტურული მემკვიდრეობის დამცავ ზონებსა და საკურორტო-სარეკრეაციო ზონებში და ქ. თბილისის ტერიტორიაზე – გამოიწვევს დაჯარიმებას 10 000 ლარით;

პირველი ინსტანციის სასამართლომ ასევე აღნიშნა, რომ მოცემული კანონის მე-13 მუხლის მე-6 ნაწილის თანახმად, თუ შემონგების აქტში დაფიქსირებულია დარღვევა, აქტის საფუძველზე სამშენებლო საქმიანობაზე სახელმწიფო ზედამხედველობის ორგანო იღებს დადგენილებას: ა) დამრღვევის დაჯარიმების შესახებ; ბ) დამრღვევის დაჯარიმებისა და საქართველოს კანონმდებლობის დარღვევით მიმდინარე მშენებლობისა და უნებართვო დემონტაჟის შეჩერების შესახებ; გ) დამრღვევის დაჯარიმებისა და საქართველოს კანონმდებლობის დარღვევით აშენებული შენობა-ნაგებობების მთლიანად ან ნაწილობრივ დემონტაჟის, მშენებარე შენობა-ნაგებობების მშენებლობის მთლიანად ან ნაწილობრივ შეჩერებისა და დემონტაჟის შესახებ.

პირველი ინსტანციის სასამართლომ მიუთითა „მშენებლობის ნებართვის გაცემის წესისა და სანებართვო პირობების შესახებ“ საქართველოს მთავრობის 2009 წლის 24 მარტის №57 დადგენილებაზე, რომლითაც უნებართვო მშენებლობა არის მშენებლობის ნებართვას დაქვემდებარებული შენობა-ნაგებობების მშენებლობა, მშენებლობის ნებართვის გარეშე, ან/და დროებითი შენობა-ნაგებობის განთავსება სანებართვო მოწმობით განსაზღვრული გამოყენების პერიოდის გასვლის შემდეგ.

აღნიშნული დადგენილებისა და „ტექნიკური საფრთხის კონტროლის შესახებ“ საქართველოს კანონის გათვალისწინებით, სასამართლომ მიიჩნია, რომ ი. ა-ის მიერ ნაწარმოები სამუშაოები მიეკუთვნებოდა ისეთი სახის სამშენებლო საქმიანობას, რომელსაც ესაჭიროებოდა სათანადო წესით გაცემული მშენებლობის ნებართვა. სასამართლოს მოსაზრებით, ვინაიდან ი. ა-ის მიერ სამშენებლო საქმიანობა ნაწარმოები იქნა შესაბამისი ნებართვის გარეშე და მიწერილობით მითითებული მოთხოვნები არ შესრულებულა, ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურის მიერ კანონშესაბამისად იქნა მიჩნეული გადაწყვეტილება სამართალდამრღვევი სუბიექტის დაჯარიმების თაობაზე.

სასამართლომ ქ. თბილისის მერიის 2011 წლის 21 მარტის

№490 განკარგულების ბათილად ცნობის ნაწილში ასევე ჩათვალა, რომ მოცემულ შემთხვევაში საჩივრის განმხილველმა ორგანომ საქმის ფაქტობრივი გარემოებების სრულყოფილად შესწავლის შემდეგ მიიღო გადაწყვეტილება საჩივრის დაკმაყოფილებაზე უარის თქმის შესახებ და შესაბამისად, არ არსებობდა ქ. თბილისის მერიის 2011 წლის 21 მარტის №490 განკარგულების ბათილად ცნობის საფუძველი.

მითითებული გადაწყვეტილება სააპელაციო წესით გაასაჩივრა ი. ა-მა.

აპელანტი სააპელაციო საჩივრით ითხოვდა გასაჩივრებული გადაწყვეტილების გაუქმებასა და ახალი გადაწყვეტილების მიღებით სასარჩელო მოთხოვნის დაკმაყოფილებას.

თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2011 წლის 3 ნოემბრის განჩინებით ი. ა-ის სააპელაციო საჩივარი არ დაკმაყოფილდა; უცვლელად დარჩა თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიის 2011 წლის 2 სექტემბრის გადაწყვეტილება.

სააპელაციო სასამართლომ გაიზიარა პირველი ინსტანციის სასამართლოს მოსაზრება, რომ საქართველოს ზოგადი ადმინისტრაციული კოდექსის 2.1.„დ“ მუხლისა და „ტექნიკური საფრთხის კონტროლის შესახებ“ საქართველოს კანონის 13.12. მუხლის შესაბამისად, ქალაქ თბილისის მერიის ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურის 2011 წლის 31 იანვრის №000298 დადგენილება და ქალაქ თბილისის მერიის 2011 წლის 21 მარტის №490 განკარგულება შეესაბამება მოქმედ კანონმდებლობას, ამასთან, დამატებით აღნიშნა, რომ აპელანტი სადავოდ არ ხდის იმ ფაქტობრივ გარემოებას, რომ მან, ქ. თბილისში, ... დასახლება, ... ქუჩის მიმდებარედ, აწარმოა საცხოვრებელი სახლის მშენებლობა კანონით დადგენილი წესით გაცემული მშენებლობის ნებართვისა და შეთანხმებული პროექტის გარეშე, აპელანტი ითხოვს, სასამართლომ გაითვალისწინოს ის გარემოება, რომ არა აქვს შემოსავალი, ჰყავს ორი არასრულწლოვანი შვილი, რომელთაგან ერთს აქვს ჯანმრთლობასთან დაკავშირებული პრობლემა და სხვაგან არსად არ აქვს წასასვლელი. სააპელაციო პალატის მოსაზრებით, აპელანტის მიერ სააპელაციო საჩივარში მითითებული ფაქტობრივი და სამართლებრივი გარემოებები არ წარმოადგენენ სადავო ინდივიდუალური სამართლებრივი აქტების კანონმდებლობით დადგენილი წესით ბათილად ცნობის ფაქტობრივ და სამართლებრივ საფუძველს.

სააპელაციო სასამართლოს მოსაზრებით, საქმის მასალებით

არ დასტურდება და საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 102.3. მუხლის შესაბამისად, აპელანტის მიერ სააპელაციო ინსტანციაში ვერ იქნა წარმოდგენილი რაიმე მტკიცება, რომლითაც დადასტურდებოდა, რომ სადავო ინდივიდუალური ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტების გამოცემისას ადგილი ჰქონდა კანონით დადგენილი ისეთი პროცედურული ნორმების არსებით დარღვევას, რომლის არარსებობის შემთხვევაში აღნიშნულ საკითხზე მიღებული იქნებოდა სხვაგვარი გადაწყვეტილება.

აღნიშნული განჩინება საკასაციო წესით გაასაჩივრა ი. ა-მა, რომელმაც გასაჩივრებული განჩინების გაუქმება და ახალი გადაწყვეტილების მიღებით სასარჩელო მოთხოვნის დაკმაყოფილება მოითხოვა.

კასატორმა საკასაციო საჩივარში აღნიშნა, რომ „მშენებლობის ნებართვის გაცემის წესისა და სანებართვო პირობების შესახებ“ საქართველოს მთავრობის 2009 წლის 24 მარტის №57 დადგენილების 65-ე მუხლით პირველი კლასის შენობა-ნაგებობების მშენებლობას არ ესაჭიროება მშენებლობის ნებართვა, პირველ კლასს განეკუთვნება 60 კვ.მ. სართულების იატაკის დონეებზე განაშენიანების ჯამური ფართობის, 5 მ-მდე სიმაღლისა და გრუნტის ზედაპირიდან საშუალოდ 2 მ-მდე ჩაღრმავების მქონე შენობა. კასატორის მოსაზრებით, სააპელაციო სასამართლომ გაითვალისწინა კანონი, რომელიც არ უნდა გაეთვალისწინებინა, კერძოდ: „ტექნიკური საფრთხის კონტროლის შესახებ“ კანონის 22-ე მუხლის „ა“ პუნქტი და ზემოაღნიშნული დადგენილების მე-2 მუხლის მე-2 პუნქტის „ა“ ქვეპუნქტი. კასატორი ზემოაღნიშნულის გათვალისწინებით თვლის, რომ მშენებლობის ნებართვა მას არ ესაჭიროებოდა, ვინაიდან შენობა-ნაგებობა განეკუთვნებოდა პირველ კლასს, ხოლო თბილისის მერიის ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურმა დააჯარიმა იმ კანონის საფუძველზე, რომელიც ვრცელდება ისეთ კატეგორიის საქმეებზე, სადაც მშენებლობის ნებართვაა საჭირო. პირველმა და მეორე ინსტანციის სასამართლოებმა არ გაითვალისწინეს აღნიშნული გარემოებები და არ დააკმაყოფილეს სასარჩელო მოთხოვნა.

სამოტივაციო ნაწილი:

საკასაციო სასამართლო საქმის მასალების გაცნობის, მხარეთა ახსნა-განმარტებების მოსმენის, საკასაციო საჩივრის საფუძვლების შესწავლისა და გასაჩივრებული განჩინების კანონ-

ნიერება-დასახუთებულობის შემონმების შედეგად მიიჩნევს, რომ ი. ა-ის საკასაციო საჩივარი უსაფუძვლოა და არ უნდა დაკმაყოფილდეს შემდეგ გარემოებათა გამო:

საქმეზე დადგენილადაა ცნობილი, რომ ქ. თბილისის მერიის ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურის 2010 წლის 29 ოქტომბრის №000298 მითითებით, გამოვლენილ იქნა ... დასახლება, ... ქუჩის მიმდებარედ ი. ა-ის მიერ სამშენებლო-სამონტაჟო სამუშაოების წარმოება საპროექტო დოკუმენტაციის გარეშე. დარღვევის გამოსწორების მიზნით ი. ა-ს დაევალა ობიექტის პირვანდელ მდგომარეობაში მოყვანა ან მშენებლობის სანებართვო მოწმობის წარდგენა ქ. თბილისის მერიის ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურში. ამასთანავე, დარღვევის გამოსწორების ვადა განისაზღვრა 15 დღით, ამასთანავე, დარღვევის გამოუსწორებლობის შემთხვევაში, იგი „ტექნიკური საფრთხის კონტროლის შესახებ“ საქართველოს კანონის 22-ე მუხლის „ა“ პუნქტით გაფრთხილებულ იქნა მოსალოდნელი დაჯარიმების თაობაზე. საქმეში წარმოდგენილ მითითებას ხელს აწერს ი. ა-ი 2010 წლის 29 ოქტომბერს. ქ. თბილისის მერიის ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურის 2010 წლის 15 ნოემბრის №000298 შემონმების აქტით ი. ა-ის მიერ 2010 წლის 29 ოქტომბრის №000298 მითითებით გათვალისწინებული პირობები არ იქნა შესრულებული.

ქალაქ თბილისის მერიის ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურის 2011 წლის 31 იანვრის №000298 დადგენილებით სამშენებლო სამართალდარღვევის საქმეზე მოქ. ი. ა-ი დაჯარიმდა 10 000 ლარით ქ. თბილისში, ... დასახლება, ... ქუჩის მიმდებარედ საცხოვრებელი სახლის უნებართვო მშენებლობისათვის, მას ასევე დაევალა ქ. თბილისში, ... დასახლება, ... ქუჩის მიმდებარედ უნებართვოდ აშენებული საცხოვრებელი სახლის დემონტაჟი და „ტექნიკური საფრთხის კონტროლის შესახებ“ საქართველოს კანონის 14.1 მუხლის შესაბამისად, ჯარიმის ბიუჯეტის სასარგებლოდ გადახდა დადგენილების ჩაბარებიდან 30 დღის განმავლობაში და გადახდის შემთხვევაში შესაბამისი ქვითრის წარდგენა. განემარტა ჯარიმის გადაუხდელობის შედეგები, გასაჩივრების წესი და ვადა.

ქალაქ თბილისის მერიის 2011 წლის 21 მარტის №490 განკარგულებით ი. ა-ის ადმინისტრაციული საჩივარი არ დაკმაყოფილდა და ძალაში დარჩა ქალაქ თბილისის მერიის ზედამხედველობის საქალაქო სამსახურის 2011 წლის 31 იანვრის №000298 დადგენილება.

საკასაციო სასამართლო აღნიშნავს, რომ ზედამხედველობის სამსახურის ერთ-ერთი მთავარი ფუნქციაა გამოავლინოს და აღკვეთოს კანონის მოთხოვნათა დარღვევით წარმოებული მშენებლობები.

სადავო ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტების გამოცემის დროს მოქმედი „ტექნიკური საფრთხის კონტროლის შესახებ“ საქართველოს კანონის მე-3 მუხლის „რ“ ქვეპუნქტის შესაბამისად, მშენებლობის ნებართვა არის უფლებამოსილი ორგანოს მიერ საქართველოს კანონით დადგენილი წესითა და ფორმით, განსაზღვრული ვადით მინიჭებული უფლება, რომელიც მშენებლობის განხორციელების სამართლებრივი საფუძველია. ამავე მუხლის „ს“ ქვეპუნქტის შესაბამისად, სამშენებლო სამართალდარღვევა წარმოადგენს საქართველოს კანონმდებლობით დადგენილი მოთხოვნების დარღვევას ან/და შეუსრულებლობას, რისთვისაც პასუხისმგებლობა განსაზღვრულია ამ კანონით. ამავე კანონის პირველი მუხლის „ვ“ ქვეპუნქტის შესაბამისად, ამ კანონის მიზანია ტექნიკური ბარიერებისა და რისკების გათვალისწინებით სამშენებლო ტექნიკური რეგლამენტებითა და საქართველოს კანონმდებლობით დადგენილ მოთხოვნათა სრული დაცვით სამშენებლო საქმიანობის განხორციელების უზრუნველყოფა. საკასაციო სასამართლო „მშენებლობის ნებართვის გაცემის წესისა და სანებართვო პირობების შესახებ“ საქართველოს მთავრობის 2009 წლის 24 მარტის №57 დადგენილების მე-3 მუხლის 74-ე პუნქტის საფუძველზე განმარტავს, რომ უნებართვო მშენებლობა გულისხმობს მშენებლობის ნებართვას დაქვემდებარებული შენობა-ნაგებობის მშენებლობას მშენებლობის ნებართვის გარეშე, ან/და დროებითი შენობა-ნაგებობის განთავსებას სანებართვო მოწმობით გამოყენებული პერიოდის გასვლის შემდეგ.

საქმის მასალებში წარმოდგენილი მტკიცებულებებით დადგენილია ის გარემოება, რომ ი. ა-ის მიერ წარმოებული მშენებლობა განხორციელებულია კანონის მოთხოვნათა დარღვევით, კერძოდ, დარღვეულია სადავო ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტების მიღების დროს მოქმედი „ტექნიკური საფრთხის კონტროლის შესახებ“ საქართველოს კანონი, სადავო ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტების გამოცემის დროს მოქმედი „ტექნიკური საფრთხის კონტროლის შესახებ“ საქართველოს კანონის 22-ე მუხლის „ა“ პუნქტით უნებართვო მშენებლობისათვის გათვალისწინებულია ჯარიმა – 10 000 ლარის ოდენობით. ამასთან, აღნიშნულ კანონში 20.12.2011 №5558 საკანონ-

მდებლო ცვლილებით „ტექნიკური საფრთის კონტროლის შესახებ“ საქართველოს კანონის 22-ე მუხლს დამატება 22¹-ე მუხლი, რომლითაც უნებართვო მშენებლობის ან/და რეკონსტრუქციის წარმოება მშენებლობის განხორციელების სპეციალური რეჟიმის ზონაში, სადაც დადგენილია მშენებლობის განხორციელების განსაკუთრებული რეჟიმი, ტყის ფონდისა და „წყლის შესახებ“ საქართველოს კანონით განსაზღვრულ ტერიტორიებზე, კულტურული მემკვიდრეობის დამცავ ზონებსა და საკურორტო-სარეკრეაციო ზონებში და ქალაქ თბილისის ტერიტორიაზე, რომელიც იწვევს შენობა-ნაგებობის გაბარიტების ცვლილებას, გამოიწვევს დაჯარიმებას სახელმწიფოს ან თვითმმართველი ერთეულის საკუთრებაში არსებულ უძრავ ქონებაზე – 10 000 ლარით. უნებართვო მშენებლობისათვის სამშენებლო პასუხისმგებლობის ანალოგიურ მონესრიგებას შეიცავს აგრეთვე პროდუქტის უსაფრთხოებისა და თავისუფალი მიმოქცევის კოდექსის 44-ე მუხლის დღეს მოქმედი რედაქცია; აღნიშნული ნორმის თანახმად, უნებართვო მშენებლობის ან/და რეკონსტრუქციის წარმოება მშენებლობის განხორციელების სპეციალური რეჟიმის ზონაში, სადაც დადგენილია მშენებლობის განხორციელების განსაკუთრებული რეჟიმი, ტყის ფონდისა და „წყლის შესახებ“ საქართველოს კანონით განსაზღვრულ ტერიტორიებზე, კულტურული მემკვიდრეობის დამცავ ზონებსა და საკურორტო-სარეკრეაციო ზონებში და ქალაქ თბილისის ტერიტორიაზე, რომელიც იწვევს შენობა-ნაგებობის გაბარიტების ცვლილებას, გამოიწვევს დაჯარიმებას: სახელმწიფოს ან თვითმმართველი ერთეულის საკუთრებაში არსებულ უძრავ ქონებაზე – 10 000 ლარით. ამდენად, წარმოდგენილი დოკუმენტებით უდავოდ დადგენილია, რომ კასატორმა ი. ა-მა სახელმწიფოს საკუთრებაში არსებულ უძრავ ქონებაზე განახორციელა ისეთი სახის სამშენებლო საქმიანობა, რომელსაც ესაჭიროებოდა სათანადო წესით გაცემული მშენებლობის ნებართვა, რითაც მან ჩაიდინა სამშენებლო სამართალდარღვევა, რომლისათვის პასუხისმგებლობა გათვალისწინებულია როგორც სადავო ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის გამოცემის („ტექნიკური საფრთის კონტროლის შესახებ“ საქართველოს კანონი), ასევე დღეს მოქმედი კანონმდებლობით (პროდუქტის უსაფრთხოებისა და თავისუფალი მიმოქცევის კოდექსი).

საკასაციო სასამართლო ვერ გაიზიარებს კასატორის მითითებას „პროდუქტის უსაფრთხოებისა და თავისუფალი მიმოქცევის კოდექსში“ 28.06.2013წ. №798 კანონით შეტანილ ცვლი-

ლებებზე, რომლითაც კოდექსს დაემატა 103¹-ე მუხლი, რომლის თანახმად სამართალდამრღვევ სუბიექტებს, რომელთაც სრულად არ აქვთ გადახდილი მათზე დაკისრებული ჯარიმა და საურავი, მიეცათ ჯარიმისა და საურავის გადაუხდეელი ნაწილისაგან განთავისუფლების შესაძლებლობა კანონის ამოქმედებიდან 6 თვის ვადაში სამართალდარღვევის გამოსწორების შემთხვევაში. პროდუქტის უსაფრთხოებისა და თავისუფალი მოძიების კოდექსის მე-15 მუხლის „ტ“ ქვეპუნქტით სამშენებლო სამართალდარღვევის გამოსწორებად მიიჩნევა სამშენებლო საქმიანობაზე სახელმწიფო ზედამხედველობის ორგანოს მითითების ან/და დადგენილების საფუძველზე დამრღვევის მიერ განხორციელებული მშენებლობის სამშენებლო დოკუმენტის ან/და სამშენებლო რეგლამენტის მოთხოვნებთან შესაბამისობის უზრუნველყოფა, რომელიც არ საჭიროებს მშენებლობის ნებართვას. განსახილველ შემთხვევაში საქმეში დაცული მასალებით არ დასტურდება ზემოაღნიშნულ ნორმაზე დაყრდნობით სამშენებლო სამართალდარღვევის გამოსწორების ფაქტი, რაც გულისხმობს უკანონო მშენებლობის დემონტაჟს ან სამშენებლო საქმიანობაზე სახელმწიფო ზედამხედველობის ორგანოს მითითების ან/და დადგენილების საფუძველზე დამრღვევის მიერ განხორციელებული მშენებლობის სამშენებლო დოკუმენტაციის ან/და სამშენებლო რეგლამენტის მოთხოვნებთან შესაბამისობის უზრუნველყოფას (არ საჭიროებს მშენებლობის ნებართვას).

საკასაციო სასამართლო მიიჩნევს, რომ სააპელაციო სასამართლომ სწორედ მიუთითა სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 102-ე მუხლზე, რომლის შესაბამისად განმარტა, რომ მოსარჩელის მიერ სასამართლოში საქმის განხილვისას ვერ იქნა წარმოდგენილი რაიმე მტკიცებულება, რომლითაც დადასტურდებოდა, რომ სადავო ინდივიდუალური ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტების გამოცემისას ადგილი ჰქონდა კანონით დადგენილი ისეთი პროცედურული ნორმების არსებით დარღვევას, რომლის არაარსებობის შემთხვევაში აღნიშნულ საკითხზე მიღებული იქნებოდა სხვაგვარი გადაწყვეტილება.

ზემოაღნიშნული მსჯელობიდან გამომდინარე, საკასაციო სასამართლოს მიაჩნია, რომ საკასაციო საჩივარი არ უნდა დაკმაყოფილდეს; წარმოდგენილი საკასაციო საჩივარი არ შეიცავს დასაბუთებულ არგუმენტაციას გასაჩივრებული განჩინების კანონშესაბამობის თაობაზე, შესაბამისად, სსსკ-ის 410-ე მუხლის თანახმად, არ არსებობს ი. ა-ის საკასაციო საჩივრის დაკმა-

ყოფილებისა და სააპელაციო სასამართლოს გასაჩივრებული განჩინების გაუქმების ფაქტობრივი და სამართლებრივი საფუძვლები.

სარეზოლუციო ნაწილი:

საკასაციო სასამართლომ იხელმძღვანელა ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის პირველი მუხლის მე-2 ნაწილით, სა-მოქალაქო საპროცესო კოდექსის 410-ე მუხლით და

და ა დ გ ი ნ ა:

1. ი. ა-ის საკასაციო საჩივარი არ დაკმაყოფილდეს;
2. უცვლელად დარჩეს თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2011 წლის 3 ნოემბრის განჩინება
3. საკასაციო სასამართლოს განჩინება საბოლოოა და არ საჩივრდება.

საკიებელი

ნებართვა მშენებლობაზე	3
მშენებლობის ლეგალიზაცია	30
პასუხისმგებლობა უკანონო მშენებლობის გამო	
დაჯარიმება უნებართვო მშენებლობის გამო	42; 63; 75
უნებართვო მშენებლობისათვის დაჯარიმების სუბიექტი	111
დაჯარიმება უნებართვო მშენებლობის გამო	119; 135

საქართველოს უზენაესი სასამართლო
თბილისი 0110, ძმები ზუბალაშვილების ქ. №32
ტელ.: (995 32) 298 21 03
www.supremecourt.ge